

Borger-Vennen

for 1879.

Udgivet af

Underkottelses-Selskabet.

91de Aargang.

Kjøbenhavn.

Bogtrykkeriet Højbroplads 12.

1879.

05.6
Bo 66

1879
Aug. 91

Index

Verzeichnis der in den Jahren 1878-79
ausgegebenen Briefmarken
von der Kaiserlichen Postverwaltung
in Berlin

I. Briefmarken im Briefverkehr

Seite

Verzeichnis der Briefmarken im Briefverkehr

1-12	17-24
25-32	33-40
41-48	49-56
57-64	65-72
73-80	81-88
89-96	97-104
105-112	113-120
121-128	129-136
137-144	145-152
153-160	161-168
169-176	177-184
185-192	193-200
201-208	209-216
217-224	225-232
233-240	241-248
249-256	257-264
265-272	273-280
281-288	289-296
297-304	305-312
313-320	321-328
329-336	337-344
345-352	353-360
361-368	369-376
377-384	385-392
393-400	401-408
409-416	417-424
425-432	433-440
441-448	449-456
457-464	465-472
473-480	481-488
489-496	497-504
505-512	513-520
521-528	529-536
537-544	545-552
553-560	561-568
569-576	577-584
585-592	593-600
601-608	609-616
617-624	625-632
633-640	641-648
649-656	657-664
665-672	673-680
681-688	689-696
697-704	705-712
713-720	721-728
729-736	737-744
745-752	753-760
761-768	769-776
777-784	785-792
793-800	801-808
809-816	817-824
825-832	833-840
841-848	849-856
857-864	865-872
873-880	881-888
889-896	897-904
905-912	913-920
921-928	929-936
937-944	945-952
953-960	961-968
969-976	977-984
985-992	993-1000

17575

188-195
206-213

224-231

Indhold.

Selskabets Skriftcomitee bestaaer af: Pastor Schmidt, Revisor Halvorsen, Assistent, Bogholder Kierrumgaard og Kammerassessor Th. Olivarius. Pastor Schmidt er Skriftcomiteens Formand.

I. Meddelelser fra Skriftcomiteen:

	Side.
Ridderen af Neudeck. Historisk Novelle. (Fortsættelse fra forrige Aargang.)	1—8, 12—15.
Skotlanderens Datter. En Fortælling.	17—24,
26—32, 34—40, 42—48, 49—52, 54—60,	
61—68, 70—76, 78—84, 86—92, 93—100,	
102—108, 110—116, 118—124, 126—132,	
133—140, 184—188, 189—196.	
I et: Hendes Ansigt eller hendes Formue,	198—200,
202—208, 210—216, 217—224, 225—232,	
235—240, 242—248, 249—256, 257—264,	
267—272, 273—280, 281—288, 289—296,	
297—300, 303—308, 311—316, 319—324,	
327—332, 335—340, 341—348, 349—356,	
357—464, 365—372, 373—380, 381—388,	
389—392, 394—400, 402—403, 409—416,	
418—424, 425—432, 433—436,	
Den 25de Juli,	265—267.

II. Bekjendtgjørelser fra Administrationen.

Side.

Bekjendtgjørelse fra Administrationen	9,
Indvarsling til Repræsentantforsamlingen i Marts 1879.	25, 33, 41.
Bekjendtgjørelse fra Administrationen,	53,
Repræsentantforsamlingen den 27. Marts 1879,	69, 77, 85.
Ansøgninger om den ledigblevne Post som Selskabs Bogholder,	101, 109, 117, 125.
Repræsentantforsamlingen den 27. Marts 1879 med en Oversigt over Regnskabet 1878,	141—183.
Bekjendtgjørelse angaaende Valget af en Bogholder Repræsentantforsamlingen den 12. Juni 1879,	197, 201, 209, 241—242.
Bekjendtgjørelse angaaende Ansøgninger om Laan, Gratifikationer eller Pensioner, 301—302, 309—310, 317—318, 325—326,	333—334.
Repræsentantforsamlingen den 4. Decbr. 1879, . .	393, 401.
Bekjendtgjørelse fra Administrationen,	417.

Extrakt af 4de Kvartals Regnskab 1878 findes i Nr. 7.
Do, af 1ste do. do. 1879 " i Nr. 21.
Do. af 2det do. do. " " i Nr. 34.
Do. af 3die do. do. " " i Nr. 46.

III. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes i de fleste Numre af Aargangen.

Borger-Bennen.

En og halvfemtesindsstyvende Aargang.

N°. 1.

Lørdagen, den 4de Januar 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Ridderen af Neudeck.

Historisk Novelle.

(Fortsat.)

„Naar har Du i Sinde at afgjøre den Forretning angaaende Ridderen af Neudeck med Wienerne? Det vilde være mig kjært, om Du allerede i Morgen listede Dig ind i Staden og overbragte mine Tilbud, thi... ved alle Djævlene, det Ansigt, som denne Dydshelt for viste mig, behagede mig slet ikke, og dersom hans ubestemte Mistanke blot fik den mindste Bekræftelse, have vi meget slemt at vente.“

„Bah,“ raabte Sobst, idet han foragteligt slog

et Knips, „hvad kan han gjøre? I Rødsfald gjør et Dolkfestik ham uskadelig eller en Piil, om hvilken Ingen veed fra hvem den kommer. Men det er ikke nødvendigt. I Morgen taler jeg med Herr von Eschenburg og de andre Wiener Herrer, der ere os bevaagne; derpaa vil han blive overfaldet i Sovne, bundet og kneblet sat paa en Hest og overleveret saa propert og omhyggeligt til det højvise Raad, som en Valse levantiske Varer. Det vil blive et Syn, ha, ha, ha.“

Gjenslyden bar Skurkens skingrende Latter gjennem den tause Skov, men en anden Lyd, der gjorde en pludselig Ende paa Svendens Munterhed og Herrens Alvor og bragte dem til skarpt at lytte, blandede sig deri. I det Fjerne lød klapprende Hovslag, der nærmede sig saa hurtigt, at man deraf kunde slutte, hvilken Hast Rytteren havde.

„Rider den vilde Bæger gjennem Skoven,“ sagde Jobst, idet han, følgende sin Herres Exempel, standsede sin Hest; „det er jo en Galop saa Syn og Hørelse maa forgaa En.“

En pludselig Blegghed havde lagt sig over Ankeridderens Ansigt; hans Haand foer uvilkaarligt til Sværdgrebet og hans Øjne syntes at ville gjennemtrænge Skovens Morke.

„Saaledes rider kun En,“ sagde han med dæmpet Stemme. „Det er Rendeckeren og jeg vil være fordomt, dersom det ikke gjælder en Kamp paa Liv og Død. Men han skal . . .“

Ordet døde paa hans Læber, thi ved en Bending af Bejen viste sig nu virkelig Ridderen af Neudeck, bøjet langt frem over Halsen paa sin aandeløse svæved- og skumbedækkede Hest. Han havde neppe seet Ankelridderen, før hans Sværd raslende foer ud af Skeden. — Endnu et Minut og de tvende Dødsfjender stode lige for hinanden, den Bedrague og Bedrageren; mørkt stirrede de paa hinanden og hver søgte paa den Andens Bryst at finde den Plet, hvor hans Sværd sikkert kunde trænge ind for at lade det forhadte Liv strømme bort i purpurøde Bølger

„De er en Bedrager, en æreløs Skurk, Ankelridder,“ sagde Arnold efter en lang Pause med uhyggelig Stemme, „jeg veed, hvilket Spil De har drevet med mig, veed, at De har fornaadt mig og vil sælge mig til Wienerne, ja, jeg veed ogsaa hvor De tilbringer Deres Nætter . . . derfor maa De dø, Skurk, De eller jeg.“

Disse sidste Ord lød som den til det yderste opvildede Slanges skarpe Hvislen, saa at Ankelridderen selv et Djeblik følte sig forfærdet. Men snart havde han gjenvundet sin Fatning.

„Da De veed Alt,“ sagde han med affecteret Egeghydighed, „ville jo alle videre Ord være overflødige; imidlertid kunde jeg dog have Lyst til at gjøre Dem et antagelig Forslag.“

Arnold sprang af Hesten og traadte tæt hen til Ankelridderen, der strax havde gjort det samme. „Der

kan imellem os ikke komme noget andet Forlig istand, end det som Dødens Haand underskriver. Vil De at jeg skal betragte Dem som feig."

Ankelridderens Dje sukkede, og idet han indtog en stolt Holdning, raabte han:

„Ha, ved St. Veit, det skal De ikke. Og for at De skal see, at jeg hverken haaber paa Raade eller vil give den, saa viid, at jeg, dersom jeg bliver Sejerherre, slæber Dem død eller levende til Wien . . . thi jeg er vant til," tilføjede han med et mørkt Smil, „at drage den mest mulige Fordeel af enhver Ting. Vil De nu gjøre det samme ved mig, dersom Lykken begunstiger Dem, saa siig det . . . og Contracten er sluttet, Hevnen fuldstændig; eller kildrer den Tanke Dem ikke at see en af os under Skarpretterens Hænder eller, som et vanæret, gjennem Snavset slæbt Kiig, i Galgen."

Den Maske af Blidhed og Velvillie, der ellers viste sig i Ankelridderens Ansigt, havde nu gjort Plads for en vild Mordlyst og djævelsk Hevntorst. Arnold af Mendeck betænkte sig et Øjeblik, derpaa sagde han:

„Velan, jeg modtager Deres Forslag; Gud og den menneskelige Retfærdighed raade over os; i ethvert Fald passer det bedre for Dem at dø for Bøddelens Sværd end for en ærlig Mand's. — Lov nu ikke længer."

Ankelridderen drog langsomt og forsigtigt sit Sværd ud af Skeden, prøvede dets Skarphed og fastede

Tommen til Bobst, idet han paalagde ham at gaa til Side med Hesten. I samme Øjeblik kom ogsaa Heinz, hvis Hest var nærved at styrte sammen under Rytteren, til, og begav sig paa et taus Bink af sin Herre ligeledes tilside med dennes Hest, saa at de tvende Kæmpende fik en rigtignok noget smal, men dog tilstrækkelig Plads til deres blodige Forretning.

De tvende Modstandere vare ikke eens bevæbnede, Arnold af Neudeck havde en Staalhjelme, medens Anker-ridderens Hoved kun var beskyttet ved en tætsluttende Pikkelhue, men derimod bedækkede et stærkt venetiansk Ringpantser den Sidstes hele Legeme, medens Arnold kun havde et Brystharnisk og en Bøffeltjollert. Men den gjensidige Forbittrelse, der voxede fra Secund til Secund, tillod dem ikke at tage Hensyn dertil. Bludselig styrtede de ligesom to løsladte Tigere ind paa hinanden og en rasende Kamp begyndte. Raslende foer de lynende Klinger op og ned og utallige Slag faldt hurtigt som Lyn paa det beskyttende Staal. Ofte syntes det, som om de to kraftige Ridderskikkelser vare blevne til een, der hurtigt hvirvlede sig om i forskjellige Kredse, thi hvor stor end de Kæmpendes Forbittrelse var, glemte dog ingen af dem at anvende de Fordele, som en kunstfærdig Fægtning ydede dem. Som Slanger snoede de sig i en snever Cirkel og Enhvers brændende Blik søgte med Begjærlighed efter et eller andet ubeskyttet Sted, en Blottelse af Modstanderen. Men det syntes som om Kampen aldrig

skulde ophøre, thi begge vare hinanden fuldkommen voxne og begge meget prøvede Mestere i Vaabenhaandværket. Arnolds Hjelm var allerede saa forhugget, at det næste Slag truede med at fløve hans Ætse, men ogsaa Ankelridderen blødte af et dybt Saar i Armen, skjøndt hans kæmpemæssige Kræfter ikke syntes i mindste Maade at være svækkede derved.

Heinz, der, som vi vide, holdt i nogen Kraastand med Hestene, fulgte i aandeløs Spænding Tvekampens Gang. Hvor stor Tillid han end havde til sin Herres Kraft og Dygtighed, vidste han dog af lang Erfaring alt for godt, at Dykken ikke altid er i Forbund med Tapperheden og saae derfor med bankende Hjerter den endelige Afgjørelse imøde. Men det syntes at være Himlens Bestemmelse, at den retfærdige Sag skulde sejre; et velrettet frygteligt Hug af Neudecker trængte dybt ind gjennem Pantferet i Ankelridderens Side og en mørkerød Blodstraale strømmede i en stor Bue ud af det gabende Saar. „Overgiv Dig, Usling,“ raabte Arnold, der saae sin Modstander vakle. Men Ankelridderen samlede sine sidste Kræfter. Hans skarpe Øre havde paa Vejen fra Klosterneuburg hørt Hovslag, der nærmede sig, og i den Forudsætning at see en Trop af sine egne Folk vise sig paa Kamppladsen, betænkte han sig ikke et eneste Øjeblik paa at sejre ved Forræderi, da han ikke havde været istand dertil med Vaaben i Haanden. „Herhen, herhen,“ raabte han med en tordnende Stemme. „Herhen. Sanct Jürg for Adelen.“ Og

som om den Biskhed, dog at kunne skade den forhadte Fjende, havde styrket hans Arm og bedøvet enhver Smerte i Saaret, huggede Ridderen saa vildt om sig, at Arnold havde Møje med at forsvare sig mod den Rasende.

Ogsaa Heinz havde hørt Hovslagene, der nu vare ganske nærved og syntes at bryde sig en Vej gjennem Tykningen. „Gud hjælpe os, saa er det dog ude med Ridderen,“ sukede han, men gjorde derpaa sin Herres store Stridsøxe løs fra Sadelknappen, fast bestemt paa at kæmpe ved sin elskede Herres Side og, dersom det var nødvendigt, de for ham. Men han blev staaende ganske forbauset, da hans omkringsvævende Blik faldt paa den lumske Jobst, der sagte havde nærmet sig de Kæmpende, taget Buen op til Kinden og stod i Begreb med suigmorderisk at skyde en Piil af mod Arnold. „Jesus Maria,“ raabte Heinz og styrtede som en Rasende ind paa Skurken, „vogt Dem, kjære Herre, vogt Dem . . .“

Da faldt en Piil fra Strengen og i næste Dieblik lød et højt Skrig fra Bussene. Som paa et givet Tegn lød begge de Kæmpende Sværdene synke og stirrede aandeløs hen til den Side, hvorfra det skrækkelige Skrig lød. Da saae de en aandeløs Hest, hvis prægtige Sattel ganske var bedækket med Blod, i vilde Spring komme frem af Skovens Tykning og i rasende Fart galoppere henad Bejen.

„Gud være mig naadig,“ sukede Ankelridderen

idet hans Ansigt blev liigblegt, „det er Adelheds Hest, hun er dræbt.“

Arnold saae og hørte ikke mere. Han kastede Sværdet langt fra sig og styrtede ind i Buskene, skjælvende paa alle Lemmer. O, hvilket skrækkeligt Syn ventede ham ikke her. Kun saa Skridt fra Bejen laa Adelhed henstrakt paa det grønne Græstæppe, de skjønne Dine luffede, de herlige Ansigtstræk stive og allerede omslørede af Dødens mørke Skygge. Endnu sad den forræderiske Pæl dybt i hendes Bryst og i ustandselige Volger strømmede det unge friske Liv bort tilligemed det purpurfarvede Blod.

(Fortsættes.)

J. K. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Forretningsfører B. Bisted.

**Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,**

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

**Selskabets Kassererkontor,
Raadhussstræde Nr. 3 i Stuen,**

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 2.

Lørdagen, den 11te Januar 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Administrationen undlader ikke, at bekjendtgjøre for Selskabets Medlemmer, at Bogholder, Kammerassessor J. Em. Larsen d. 25de d. M. er afgaaet ved Døden, og at Auctionsholder, Retsvidne N. P. Petersen indtil videre er constitueret som Selskabets Bogholder, og vil være at træffe hver Søndag fra Kl. 10 til 12, paa sædvanlig Sted Nybrogade Nr. 22 i Stuen.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 26 December 1878.

C. N. Laurrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 5te December 1878 afholdtes en Repræsentantsforsamling, ved hvilken 30 Repræsentanter vare tilstede, og hvori blev foretaget og forhandlet Følgende:

1. Vedtog Forsamlingen, efter Forslag af Administrationen, at eftersom der ved en foreløbig Calcüle for Aaret 1878 har viist sig, at der vil blive en Tilbagegang, eller Underskud, af henved 700 Kr., at ingen Forhøielse i Gratialerne for 1879 vil finde Sted; men at der bevilges de samme Beløb som i Marts 1878, dog med en Nedsættelse af 300 Kr. paa bemeldte Sum, der vil saaledes kunne anvendes i det Hele til Pensioner og Gratifikationer, 27,300 Kr. og til rentefrie Udlaan, 16,000 Kr.
2. Hr. Administrator, Statsraad, Direktør E. N. Lantrup, hvis Funktionstid udløb med Aaret 1878, blev eenstemmig gjenvalgt, og har modtaget Valget.
3. Til i Forening med Hr. Intendant P. A. Nielsen at revidere Regnskabet for 1878, gjenvalgtes Hr. Statsraad, Direktør A. Reimann.
4. Til at foretage det efter Lovens § 48 bestemte aarlige Eftersyn af Selskabets Kasse og Penge-Effekter, valgte Forsamlingen D'Hr. Statsraad Cruse, Thehandler Fønnesbeck og Grosserer J. E. Bondrop, der alle have modtaget Valget.

5. Repræsentantskabet underrettedes om, at Skriftkomiteen, under dens nuværende Sammensætning, uforandret vedbliver sin Virksomhed.
6. Som uerholdelige Kontingentsrestancer for 23 Medlemmer, besluttede Forsamlingen at lade affkrive et Beløb af 136 Kr. 50 Ore, og bemeldte Medlemmer at udslettes af Selskabet.
7. Regnskabet for Aaret 1876 med Autagelser, Besvarelser og Vedtegninger fremlagdes og godkjendtes.
8. Ligeledes underrettedes Forsamlingen om, at Regnskabet for 1877 er revideret, og de derved skeete Vedtegninger, skulle blive meddeelte paa næste Repræsentantforsamling.
9. Et Andragende fra Selskabets, (nu afdøde) Bogholder om en Kontorholdsgodtgjørelse, blev ikke bevilget af Forsamlingen.
10. Endelig optoges 48 Personer, som siden sidste Repræsentantforsamling igjennem Selskabets Ugeblade forud have været foreslaæde til Optagelse.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab, den 31 December 1878.

C. N. Laurrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

N. P. Petersen.
const.

Ridderen af Neudeck.

Historisk Novelle.

(Sluttet.)

—

Lydløs sank Arnold paa Knæ ved Siden af den Døende og trykkede et langt Afskedskys paa hendes Læber. Det var som om dette Kys endnu engang kaldte de halvt bortflygtede Livsaander tilbage; langsomt aabnede hun sine Øjne, et langt, om Tilgivelse bedende Blik gav Ridderen den Visshed, at han var kjendt. Hendes Læber bevægede sig, men hendes Anstrengelser for at tale var forgjæves; kun Navnet: „Arnold“ trængte sig sagte hvissende til hans Øre og dybt i hans Bryst, og han maatte nu see den, han endnu saa inderligt elskede og ved hvis Besiddelse han havde lovet sig den herligste Fremtid, dø i sine Arme.

En dyb, højtidelig Stillehed herskede rundt om, kun Vinden spillede i Skovens grønne Løvkroner og dens monotone Hviſten og Susen lod som en sagte Dødsſang. Et Glimt af Solen forklarede den dræbte Piges Ansigt, hendes Hjerte havde holdt op at banke.

„Lev vel, lev vel,“ sagde Arnold og to brændende Taarer rullede langsomt over hans blege Kinder. Da han rejste sig op fra det elskede Liig, faldt hans Blik paa Anfelridderen, paa ham, hvis djævelske Rænker saa tidligt havde knækket denne yndige Blomst og tilintetgjort to Menneskers Livslykke. Den Fredløse holdt sig kun nøjsommeligt oprejst ved en Træstamme, hans blege Ansigt viste en skrækkelig Forandring, og i det stift paa den Døde fastede Blik udtalte sig Anger, Samvittighedsqual og Forsærdelse.

„Det er Dit Bærk,“ sagde Arnold, „er Du beredt til at træde frem for Guds Domstol?“

„For Guds og Menneskenes Dom,“ svarede Anfelridderen med qvalt Stemme. „Men iil, iil, thi jeg føler Døden nærme sig Hjertet.“

„Saa kom.“

Ridderen af Neudeck gav Heinz et Bink og begge bar nu den med en Afmagt kæmpende Anfelridder tilbage til Kamppladsen. Her forbandt de saa godt de kunde det gabende Saar, løftede ham derpaa op paa Hesten . . . og saaledes drog de Tre i dyb, skrækkelig Taushed ad eensomme mørke Skovveje i Retningen af Wien.

Af Morderen Jobst var der intet Spor at opdage. Efter at have fuldendt sin Skurkestreg var han flygtet. — — — —

Vi kunde her slutte vor sandfærdige, aldeles paa historiske Kjendsgjerninger grundede Fortælling, efterat vi have skildret den sørgelige Catastrophe, der tilintgjorde saa megen Ungdomskraft og saa mange Forhaabninger. Men da vi godt vide, at man ikke plejer at betragte en Fortælling som endt, før der er aflagt en tro og udførlig Beretning om enhver Hoved- og Bipersons fremtidige Skæbne, saa opfyldte vi denne en grundig Fortællers nafviselige Pligt, idet vi til den gunstige Læsers Nytte og Bedste citere et Sted af den i Aaret 1495 som Stadsfriver og det høje Raads Archivarius afdøde Balthasar Berklins Wiener Chronica. Vi finde dette saameget mere passende, da vi have taget Hovedomstændighederne og Kilderne til vor Historie fra selve Mester Berklin og hans et Tidsrum af halvtredsiendstyve Aar omfattende Chronic. De paagjældende Steder lyder saaledes:

„Dg er anden Pintsedags Aften Ridderen af Neudeck redet ind i Staden med en saare forunderlig Ledfagelse. Thi mellem ham og hans Svend reed en halvdød Mand, det var Ankelridderen fra Klosterneuburg, der har bestormet Staden farligt og berendt den med mange Folk. Nu hævede sig et højt Jubelraab, da Borgerskabet løb sammen foran Raadhuset, hvor Ridderen af Neudeck overleverede sin Fange til Bagten. Derpaa er Ankelridderen sat i Taarnet og der er fældet Dom over ham, at han skulde dø ved Sværdet, men han oplevede ikke den næste Dag og

blev funden død i Fængslet. Men det man fortæller om Ridderen af Neudeck er saa forunderligt, at man næsten ikke kan tro det. Dog har Raadet æret ham meget, fordi han har forstilt sig og kun for Skinnets Skyld er gaaet over til Adelen for at fange deres Oberst, skjøndt Andre sige, det var skeet af Brede formedelt det med Matthias Grasser, til hvis Datter Stadshauptmanden havde friet og senere var blevet skammelig bedraget af Antelridderen. Benævnte Datter af den henrettede Grasser er blevet fundet død af en Piil ved Donau og blev bisat i Thumb i Sanct Stephan, hvor Grasser i lang Tid har havt en Familiebegravelse. Pigens Morder have de fanget, da Stadsens Folk under Neudeckers Anførsel paa Sanct Agathe Dag, der er den tolvte Junius, stormede Antelridderens Borg i Klosterneuburg; derpaa er Morderen bleven hængt efter Lov og Dom. Men Ridderen af Neudeck er bleven paa Pladsen, da han styrtede midt ind mellem Fjenden og huggede saa skrækkelig om til alle Sider, som om han selv vilde af med Livet.

Dg er denne tappre Helt og brave Riddersmand efter sit Dufte bleven bisat ved Siden af Adelhoid Grasser, saaledes at de i Døden bleve forenede, der i Livet saa bitterligt maatte skilles fra hinanden. —

J. R.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 3.

Tordagen, den 18de Januar 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Skotlænderens Datter.

En Fortælling
af
S. S.

I.

To Dage før Slaget ved Waterloo, efter den skrækkelige Kamp ved Quatre-Bras, i hvilken de skotske Regimenter ydede en saa kraftig Modstand og standsede Franskmændenes Fremrykken, marscherede en Bataillon af det 42de højlandske Regiment, der havde lidt et betydeligt Tab og faaet Befaling til at trække sig tilbage, gjennem en Huulvej, der den hele Dag havde været Skuepladsen for en blodig Kamp mellem de skotske

Soldater og de franske Grenaderer. Saavidt Djet kunde naae var Jorden farvet med Blod og de tæt ved Siden af hinanden, ja over hinanden liggende Liig vidnede om den Forbittrelse, hvormed man havde kæmpet. Stumper og Stykker af alle Slags, Vaaben, Ammunition, Levnetsmidler, sønderrevne Klædningsstykker laa rundt omkring i Græsset. Højlændernes Fjederhuer og de franske Grenaderers Bjørnehuer berørte hinanden. De røde Uniformer blandede sig med de blaa. En og samme Algerfure tjente til Plads saavel for en Franskmands brune, blege Hoved med den sorte Kuebelsbart som for en skotsk Højlænders blonde Hoved, hvis framagtigt halvtaabnede Mund fremviste to Rækker blendende hvide Tænder.

Skotternes nøgne Been havde hele Dagen tjent Franskmændene til Spot og Latter; medens de uddeelte og modtog Døden havde de som sædvanlig spøget over disse Sansculotter i røde Kjoler, over Mændene i Fruentimmerkjoler, hvilke sparede Tøj paa deres egen Huds Beføstning. Men uagtet de lo og spøgede over Skotterne, beundrede de dog deres koldblodige Mod.

Den Højlænder-Bataillon, hvis Tilbagetog ikke længer blev foruroliget, standsede da den kom ud af Huulvejen, for at Chirurgerne kunde hente de efterladte Saarede, der jamrede højt, da de saae deres Kammerater marschere bort. Soldaterne fik Befaling til at hjælpe Chirurgerne dermed. En af disse Soldater syntes med særdeles Opmærksomhed at søge

mellem alle Eigene, hvis blege Ansigter den nedgaaende Sols sidste Straaler farvede ligesom med Blod; — han søgte ikke alene en Kammerat, men en Ven.

Netop som han vilde vende tilbage til sine Kammerater, hørte han en Samren fra en Bunkes Liig og derpaa sagte sit Navn nævne. Soldaten gik nærmere, lagde en Døds Arm og en Døendes Been tilside og fremtog ikke uden Møje blandt disse Saarede og Døde en gammel højlandsk Sergeant, hvem en Kanonkugle havde afrevet det ene Been og hvis Ansigt og Hænder var sønderflegnet af Sabelhug. Manden levede endnu, og kun en Ven kunde kjende den Lemlæstede, men den unge Soldat tog ikke fejl, og man kunde see paa ham, at han endelig havde fundet den han søgte.

„Simpson,“ sagde den gamle Sergeant til sin hugre Kammerat, der undersøgte hans Saar, løftede ham op og vilde bære ham bort, „Simpson, lad mig ligge; jeg har udtjent og kun faa Øjeblik at leve i. Det blødeste Dødsleje for en Mac Gregor er den af Blod rødfarvede Jord med en Dødsfjende til Hovedpude. Kald ikke paa Nogen, men hør hellere paa hvad jeg har at sige Dig, thi jeg har ingen Tid at spille. Jeg vil ikke faa vore kjære Bjerge og Lochs Vinhes grønne Bredder at see, og heller ikke mit kjære Barn Nelly. Himlen har allerede berøvet hende Moderen, i Dag tager den ogsaa Faderen fra hende, og hun er nu alene tilbage med Madge, min gamle syge Søster, der, det troer jeg, heller ikke har megen

lang Tid at leve i. Hør mig, Simpson, Du er ung, Du vil leve, Du har en Moder, den gode Martha, jeg kjender hende; hun vil sørge for min Nelly, som jeg anbetroer hende. Nelly kan ikke leve alene i vore Bjerge. Martha maa sælge alt hvad vi eje og tage Mac Gregors Datter med til Staden, opdrage hende, som hun har opdraget sin Søn og gjøre en god Pige af hende. Simpson . . . Døden kommer . . . mine Kræfter forlade mig . . . der," sagde den gamle Sergeant, idet han med Nøje udstrakte sin lemlæstede Haand og gav den unge Soldat en lille Læderpung, der indeholdt nogle Penge, „der, det er alt hvad jeg har. Lev vel, min Ven, kæmp tappert og tænk paa en gammel Kammerat . . . Elsk hende, elsk min Nelly . . . Lev vel, Børn.“

Mac Gregor lod sit Hoved synke ned paa det nærmeste Liig og døde.

Simpson havde taget Pungen og stammede med Taarerne i Djuene et Svar, som hans Ven ikke længere hørte, indtil han endelig saae, at han var død. Han tog derpaa en Fjeder af Soldatens Sne saavel som hans Dolk, som han stak i Beltet, glemte Pungen, trykkede for sidste Gang Bennens kolde Haand, tørrede en stor Taare, der rullede ned over hans Kind, bort og vendte tilbage til sine Kammerater.

I dette Djeblig hvirvlede Trommerne fra forskjellige Sider, thi Detaschementerne bleve kaldte tilbage til Armeens Hovedcorps. Sækkepiberne spillede

Bjergskotternes Krigssjæng, og nogle Geværskud, som faldt hist og her og for et Djeblik skarpt oplyste Egnen, over hvilken Nattens Mørke begyndte at synke, forkyndte at Franskmændene nærmede sig. Englænderne trak sig langsomt og i god Orden tilbage for dem.

Det var fuldkommen Nat, da de gjorde Holdt, opfloge deres Lejr og tændte deres Vagtild paa det Sted, hvor de den næste Dag skulde kæmpe.

Man kjender Udfaldet denne Dag, Sejeren blev dem utro, som den saa længe havde begunstiget, Napoleon saae sin Stjerne blegne, men England betalte Sejeren dyrt og Blodet af dets bedste Soldater blandede sig paa Waterloos Marker med de Besejredes Blod. Navnlig havde Højlænder-Regimenterne haft store Tab, men Allan Simpson undgik Døden, fulgte sine Kammerater til Frankrig og der hengik mange Maaneder, før han gjenfaae sit Hjem, Moder Martha og sine Bjerger.

Han havde ikke glemt sin gamle Vens Ord og han benyttede den første Orlov til at begive sig til Kilmallie. Her fandt han Mac Gregors Datter i endnu større Armod og mere forladt, end hendes Fader havde kunnet antage. Hendes Tante Madge var kort efter at hun havde erfaret sin Broders Død ligeledes bukket under for sin Sygdom. Fjerne Slægtninge havde optaget den neppe tiaarige Pige, men ogsaa snart ødelagt den Forældreløses ringe Arv. Allan Simpson underrettede dem om Mac Gregors sidste Villie og da Barnet begyndte at falde den Familie,

som havde taget det til sig, til Byrde, lod man ham gjerne tage Nelly med til hans Moder.

Nelly Mac Gregor var dengang noget over elleve Aar gammel, men høj og rank, med et meget blegt og meget magert Ansigt, og da hun i de sidste Aar havde maattet lide mange Savn, saae hun langtfra ikke saa smuk ud, som hun virkelig var. Hendes Øjne vare store og blaalig sorte, men saae saa runde ud som en Kats, da Hunger og Nød havde udvidet deres Hulinger. Hendes sorte Øjenbryn dannede en fuldkommen Bue. Hendes Ansigts Oval trak sig noget langt ned mod Halsen; hendes Kinder vare blege og indfaldne, men dog saaledes, at Belvære og Sundhed nok kunde farve dem igjen. Hendes sorte Haar, der skjodesløst var skilt ad, faldt mere forvirret, kort og krøllet ned paa Skuldrene end Tilfældet vilde have været, dersom det var blevet glattet af en anden Kam end Pigenes Fingre. Hendes Hals var lang og hoid, som hos de fleste Piger i dette Land, der alle have en Slags Svanehals. Endelig bemærkede man mellem hendes noget fremtrædende Læber to Rækker snehvide Tænder.

Hendes Paaflædning var saaledes, at en nogenlunde velhavende Fæster ikke vilde have ladet sin Pige gaa saa daarligt klædt. En tærnet Kjole, der gik hende til midt paa Benene, (Barnet var voxet meget fra den Tid det første Gang fik Kjolen paa) og et rødt Forflæde flagrede i Binden ligesom den unge Bjergbeboerindes løse Haar. For Fodbeklædningen sørgede ene og alene Naturen.

Nelly græd alligevel meget, da hun forlod det lille Huus, i hvilket hun havde levet i to Aar. Man vænner sig til Alt, selv til Armod og Savn; for mange Mennesker er Banen Belvære og fri Armod Lykke. Til hendes Sorg kom desuden det, at hun ganske uventet saae sig ført bort af en Mand, som hun ikke kjendte, som hun aldrig havde seet, en Soldat. Det varede temmelig længe, før Nellys Taarer standsede og hun vænnede sig til Synet af den røde Mand. Derpaa fremstammede hun lidt efter lidt nogle Svar paa hans Spørgsmaal, som hun i Begyndelsen taus havde hørt paa, og før hun ganske havde forladt Bjergene, lo hun ad sin Ledsagers Spøg og Opmærksomheder, idet han beredvillig stod hende bi ved de farligste Steder paa Vejen.

Først da hun var kommen paa den store Landevej og sad tilligemed Allan oppe paa en Postvogn, der pilsnart blev trukken af fire kraftige Heste, da hun saae Vejen og sine hjemlige Bjerge stedsje blive længere og længere tilbage, kom hendes Frygt igjen; hun troede at være i en af de Troldmænds Magt, om hvilke hun i sin Tantes Huus med Frygt og Rædsel havde hørt skrækelige og hemmelighedsfulde Historier af en gammel lettroende Bjergskotte. Det var som om Husene kom hende løbende imøde og derpaa gled ligesaa hurtigt bort, som de vare komne. Klipperne, Træerne og Menneskene gled tilhøjre og venstre henad Jorden og Bjergene syntes at blive levende, thi de dansede i

deres blaa Taage i Horizonten. Da hun saae Sletten, troede hun Jorden holdt op. Den første Stad, hun kom igjennem, forekom hende som en ny Verden, og de pyntede Beboere deri antog hun næsten for Væsner af en højere Natur. Det faldt hende vanskeligt at bekæmpe denne Frygt og Rædsel.

(Fortsættes.)

J. B. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Tomrermester F. J. Hansen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søgnedag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 4.

Lørdagen, den 25de Januar 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

I Marts Maaned d. N. vil en Repræsentantforsamling blive afholdt, for, ifølge Lovens § 24. c, „blandt Andet“ at vælge nye Repræsentanter, istedet for de efter Tour fratrædende.

I Anledning heraf opfordres samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34. a, at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum, til Selskabets const. Bogholder N. P. Petersen, Nybrogade Nr. 22 i Stuen, hos hvem Medlemslisten i foranførte Tidrum er til behagelig Eftersyn for ethvert Medlem, hver Formiddag fra Kl. 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 21de Januar 1879.

C. N. Laurup. B. Petersen. D. F. Olsen.

N. P. Petersen.
const.

Skotlænderens Datter.

En Fortælling
af
S. S.

I.

(Fortsat.)

Dagen derpaa var rigtignok hendes Angest for-
sunden, men hendes Forbauselse vedvarede, ja den
tiltog endog, da de om Aftenen kom til Edinburgh,
hvor Simpsons Moder ventede hende. Hvorledes
modtog den gode Martha hende? Det kan man let
gjette . . . som om Nelly havde været hendes egen
Datter. Hvem der havde seet Pigen Dagen efter
hendes Ankomst og derpaa mødt hende fire Aar senere,
vilde sikkert ikke have gjenkjendt den lille Halvvilde fra
Kilmallie i den smukke Pige, han saae for sig; Kammen
havde glattet hendes Haar, der laa i Fletninger oven-
paa Hovedet og faldt i bløde Loffer ned paa den fine
runde Hals; hendes Øjne vare blevne blidere, uden
at have tabt deres livlige Udtryk. Hendes Kinder
vare rigtignok blege endnu, men de havde den Blegthed,

der kun er en Ynde mere, og de vare ligeledes blevne fyldigere. Den mest blomstrende Rødme farvede hendes Læber, Tænderne vare blevne blendende hvide, fort sagt, Nelly var smuk uden at vide det, og behagede uden at ville det.

Hendes Paaklædning var undergaaet en ikke mindre fuldstændig Forvandling; den var simpel, men net, saa net som den kunde være hos en Pige, der ikke hørte til den egentlige Borgerstand, men heller ikke til Pøbelen. En tærnet Kjole af brunt Tøj, en lille skjødesløst om Skuldrene fastet Tartan og et Bomuldsforflæde udgjorde næsten det Hele, med Undtagelse af Fodbeklædningen, som Martha havde maattet paanøde Pigen og hvortil Nelly i lang Tid ikke havde kunnet vænne sig.

Pigens Aand havde udviklet sig ligesom hendes Legeme. I sit femtende Aar kunde Nelly læse, skrive og regne lidt, hun var altsaa lærd. Men hun kunde ogsaa sy og forstod at lave forskjellig Slags Mad, hun var saaledes dygtig i Huusholdningen og lovede at blive en god Huusmoder.

Med stille Glæde havde Martha seet den unge Piges legemlige Skjønhed og alle hendes smaa Talenter udvikle sig. Naar hun hørte hende læse med Færdighed eller dygtigt haandtere en Ske foran Ilden, tænkte hun paa sin fraværende Søn (Allan havde maattet vende tilbage til sit Regiment) og forbandede den affhyelige Soldaterstand, der stedsse holdt ham fjernt

fra Hjemmet. „Naar vil han dog komme for aldrig mere at forlade os?“ sukede hun bedrøvet, medens hun saae paa Nelly, og Nelly sukede da ligeledes.

Denne Tilbagekomst, som den gode Kone saa inderligt ønskede, kom tidligere end hun havde ventet. I den Bataillon, i hvilken Allan stod, udbrød et Mytteri og den blev som Følge heraf opløst. To eller tre af Ophavsmændene fik en Kugle for Banden, andre bleve sendte til Colonierne og atter andre bleve fordeelte mellem de engelske Regimenter. De, hvis Uskyldighed blev lagt for Dagen, og til dem hørte Allan, kunde træde ind i andre skotske Regimenter eller vende tilbage til deres Hjem. Allan, der ikke syntes videre om Soldaterlivet i Fredstid og vel ogsaa tænkte paa Nellys smukke Ansigt og skjønne Dine, foretrak det sidste og vendte hjem.

De første Dage, som Simpson tilbragte hos sin Moder i Edinburgh, vare meget lykkelige; men hvad han tænkte, naar hans Blik hvilede paa den rødmende Nelly, veed kun Gud, vi kunne i det højeste gætte det. Allan ønskede sig uden tvivl til Lykke med, at han havde frelst sin stakkels Bens Datter fra Nød og Elendighed, fra det usle, besværlige Liv i Bjergene, ja maaske Døden og han spurgte sagte: „Mac Gregor, er Du tilfreds?“

Kader den unge Piges Tanker sig ligesaa let gætte? Et Dvindeherte er en uindgrundelig Afgrund og hvor ung og uskyldig Nelly end var, var hun dog

en Kvinde. Rigtignok kunde Nelly, da hun saa den saa blide, ja endog frygtsomme Mand for sig, ikke begribe, hvorledes hun havde kunnet være bange for ham, da han hentede hende fra Bjergene. Nelly var nu i sit syttende Aar, Allan i otte og tyvende. Trods denne Forskjel i Alder bleve begge dog snart meget fortrolige med hinanden; deres Hjerter forstod hinanden, skjøndt de efter flere Ugers Forløb endnu ikke havde talt et Ord om Kjærlighed. Hjertet har et hemmeligt, meget veltalende Sprog. En Bevægelse, et Blik, et Suk siger mere og taler indstændigere end mange Ord. Begge vore unge Folk holdt daglig saadanne tause Samtaler . . .

Allan saa rigtignok snart det Farlige i denne Stilling, der blev ubekjendt for Nelly. Allan havde Erfaring, men han tænkte ogsaa paa, at Nelly var hans Vens Datter og han besluttede derfor at handle, som han burde handle, nemlig som en retscaffen Mand.

Allan var fattig; Soldaterhaandværket høre ikke til dem, der have en gylden Grund. Heltene erhverve intet andet end maaske Ære, og Æren lader sig ikke omsætte i klingende Mynt. Martha var ikke rigere end hendes Søn; hun havde, som man siger, sit Udkomme, men dette betyder som bekjendt, hun havde netop saa meget, at hun ikke behøvede at sulte ihjel. Allan maatte derfor søge at fortjene sit Ophold og det er ikke nogen let Opgave i Edinburgh. Han øgte længe uden at finde noget; engang faldt det ham

ind at blive Matros, men allerede den Tanke at skulle fjerne sig fra den elskede Nelly, holdt ham tilbage.

En Dag, da Allan, givende efter for sine sørgelige Tanker, gik omkring i Staden, traf han en gammel Bjergskotte, en Ven af hans Fader, der tidligere havde behandlet ham som sin Søn og hyppigt, alt efter Omstændighederne, givet ham Slifferier eller Bank. Denne brave Mand hed Jacob Ochoonchar Mac Alpin og han havde allerede som Dreng boltret sig i Ven Nevis Sue. Jacob Ochoonchar havde Bjergbeboernes levende Phantasi og en stærk, tro Sukommelse; i Særdeleshed havde han ikke glemt de Undertrykkelser, som de rødkjolede Englændere havde udøvet i hans Hjem. Hos mange Mennesker vedvarer Hadet bestandigt; den gamle Ochoonchar Mac Alpin hørte til disse. Han fortalte gjerne, at han som ung Mand havde hevet sig paa en rødkjoleet Oficer, som han havde maattet sætte over fra den ene Bred af Loch Shiel til den anden. Han havde, tilføjede han smilende, ladet Baaden slaa om midt paa Søen og havt alt for meget med sig selv at gjøre, til at han kunde bekymre sig om en Andens Frelse.

Nøden havde tvunget Mac Alpin til at forlade sit Hjem, thi han kunde ikke længere finde sit Udkomme som Fisker ved Loch Shiel, og for fuldkommen Alvor tilskrev han Fislens Formindskelse de engelske Rødkjoler's Tilstedeværelse. Allans Fader havde taget sig af ham, indtil en smuk Enke havde fundet Behag i

Allan og rækket ham sin Haand. Da hun var temmelig velhavende og Fiskerfaget ikke tiltalte hende, afstod Allan sin Fiskerhytte til sin Ven Mac Alpin, trak sig hen i Nærheden af Staden og blev Gartner. Efterat Jacob Dchouchar var bleven alene, blev han bestandig mere menneskesky og menneskefjendsk. Han klagede over Alt og gik i Rette med Gud og hele Verden, med Gud for det daarlige Vejr, som han undertiden sendte, med Havet for dets Ufrugtbarhed og med Menneskene i de lavere liggende Egne, fordi et Fruentimmer derfra havde frarevet ham hans eneste Ven.

Foreningen af de tvende Kongeriger, der efter den mislykkede Opstand i 1745 var bleven inderligere, havde vibragt Dchouchars Fædrelandskjærlighed et skrækkeligt Slag og givet hans Had en evig Varighed. Han paaastod bestandig, at efterat Skotlands Grund var bleven engelsk og dets Beboere vare blevne Englændere, var alt Mod uddøet i deres Hjerter. „Efterat Havet er blevet engelsk, flygte Fiskene derfra. Selv Laxen har trukket sig tilbage fra de Steder, hvor den ellers viste sig i saa tætte Skarer, at Narerne fra vore Baade neppe vare istand til at trænge igjennem. Og saa jeg føler, efterat jeg lever i de lave Egne, efterat man har gjort mig til en Englænder, at mine Lemmer ere mindre smidige, mine Arme mindre stærke, mine Øjne mindre skarpe,“ raabte han fortvivlet, da hans tredsindstyvende Nar var kommet og havde svækket hans Lemmer, hans Øjne.

Men medens han bandede Skjæbuen, medens han klagede over de ulykkelige Tider og fortsatte sine Forbandelser mod Englænderne, hvem han aldeles ikke vilde anerkjende som Medborgere, men kun betragtede som Undertrykkere, var han bleven gammel, og havde seet sin Formue tiltage. Men han havde ogsaa seet sin Ven Simpsons Søn voxte op og holdt af denne ligesom tidligere af Faderen, indtil Allan var traadt ind i Hæren, thi da vaagnede den Gamles Hæd bittrere end nogenstunde før. Kun Synet af den unge Mand's Uniform og de nøgne Been beroligede ham noget.

(Fortsættes.)

J. B. Kalvorfen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Fru Cristine Gjörling, Enke efter Overskibslæge N. J. Gjörling.

Fhv. Landmand C. F. Löffler.

Manufakturhandler N. J. Hørge

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

En og halvfemtefindstyvende Aargang.

N°. 5.

Lørdagen, den 1ste Februar 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

I Marts Maaned d. N. vil en Repræsentantforsamling blive afholdt, for, ifølge Lovens § 24. c, „blandt Andet“ at vælge nye Repræsentanter, istedet for de efter Tour fratrædende.

I Anledning heraf opfordres samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34. a, at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum, til Selskabets const. Bogholder N. P. Petersen, Nybrogade Nr. 22 i Stuen, hos hvem Medlemslisten i foranstøttede Tidrum er til behagelig Eftersyn for ethvert Medlem, hver Formiddag fra Kl. 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 21de Januar 1879.

C. N. Laurrup. B. Petersen. D. F. Olsen.

N. P. Petersen.
const.

Skotlænderens Datter.

En Fortælling
af
S. S.

I.

(Fortfat.)

„O, der gaves en Tid,“ sagde han, „hvor ogsaa jeg havde slynget min Plaid om Skulder og Bryst og med ubedækkede Been gaaet midt igjennem Sneen ved Ben Cruachan eller Ben Nevis og forfulgt Bildtet der. O, dengang vare Mændene Mænd, skjøndt Rødfjolerne lod dem høre, at de saae ud som Fruentimmer.“

Dchonchar tilgav derfor den unge Allan formedelst de nøgne Been, og da den gamle Simpson døde et Aar efter Sønnens Afrejse, stod han Enken bi, om end mere med sin gode Billie end med sine gode Raad. Dchonchar var Huusven og han sendte de skjønneste Fisk, der kom i hans Net, til Enkens Bolig.

I det sidste Aar var den gamle Dchonchars Fiskefangst bleven daarligere end nogensinde før, og han

bandede stærkere end tidligere Englands og Skotlands Forening, skjøndt han skulde have skudt Skylden derfor paa sine Dje, som bestandig bleve daarligere og svagere. Den gamle Mand gif i sit firfjndstyvende Aar, og skjøndt Djenfvagheden var hans eneste Skrøbelighed, er den dog den værste der kan ramme en Fisker.

Den Dag, da Schonchar Mac Alpin mødte den unge Simpson, var han undgaaet en stor Fare, i hvilken hans svage Syn havde bragt ham. Simpson var forelsket og sølgelig meget meddeelsom; han talte derfor meget, snart om sine Lidelser, snart om sine Forhaabninger og sine Planer, der rigtignok vare meget usikre. Den Gamle hørte paa ham og syntes at tænke derover; paa engang fik han en Idee. Allan trængte til et Erhverv, han brugte en Medhjælper, hvorfor kunde Allan ikke være denne Medhjælper?

Men da han var listig som de vilde Ratte i Bjergene, gif han ikke lige løs paa sit Maal, men søgte at naae det ad Omveje. Han sukede dybt og sagde:

„Derfom Jedediah Mac Gregor havde hørt paa sin gamle Ven Schonchar Mac Alpin, da han vilde sælge sit Blod til de Fremmede, vilde snarere hans Haand være hentørret, end den havde underskrevet en saadan Handel; han havde aldrig truffet en rød Kjole paa, hans Been hvilede nu heller ikke i fremmed Jord og hans Datter vilde da ikke være falden hans Vens Familie til Byrde.“

„Til Byrde,“ raabte Simpson forbittret; „har jeg sagt, at Mac Gregors Datter var os til Byrde?“

„Du har ikke sagt det; Du har en ædel Sjæl, Dit Hjerte er godt og Du elsker hende; Din Tunge har ikke sagt det, men jeg har læst det i Dine Tanker.“

„Saa har Du ikke forstaaet mine Tanker.“

„Jacob Schonhar Mac Alpin har ikke levet saa mange Aar, unge Mand, uden at have erhvervet sig de Gamles tvende Dyder, Erfaring og Klogskab. Ere end hans Dine blevne svage, kan han end ikke skjelne en Svale fra en Spurv, forstaaer han end ikke at tyde de sorte Linier, som man kalder Skrift, kan han dog læse i Hjertet. Dersom Mac Gregors Datter var rig, dersom Din Moder havde Brød til hende og til Dig, vilde Du ikke tænke paa atter at forlade Dit Hjem, for majsommelig at fortjene Dit Livsophold og maaske endnu engang sælge Dit Blod og Dine Arme.“ Da Allan taug, vedblev den Gamle: „Vil Du fortjene Dit Brød og blive fri?“

„Ja, naturligviis; men hvad skal jeg gjøre?“

„Det skal jeg sige Dig. Jeg har en Baad og Net; Din Fader har engang givet mig dem, nu giver jeg Dig dem tilbage. Min Baad og mine Net ere Dine; bliv Fisker.“

„Fisker, det har jeg aldrig tænkt paa.“

„Fiskefangsten er det ædleste og frieste Erhverv. Havet er Fiskerens Rige og Gud alene hans Herre. Min Søn, Havets Volger skjuler større Skatte end

Agerens Furer og Du behøver ikke at faae for at høste.“

Den Gamles Betsalenhed maatte gjøre Indtryk paa den eventhyrlige unge Mand. Allan tænkte ogsaa paa sine første Ungdomsbaar, da han sejlede om med i Fiskerbaaden og fangede Krebs. Fiskeriet havde hidtil kun været ham en Udspredelse, og hvad kunde vel være mere behageligt, end at forvandle en Fornøjelse til en almindelig Beskjæftigelse? Allan var derfor meget tilbøjelig til at give efter for dette Tilbud, og kun een Ting holdt ham tilbage, nemlig den Nødvendighed at skulle i nogen Tid forlade den Elskede og at bedrøve hende ved denne hurtige Beslutning. Schonchar var klog nok til at gjætte Grunden til Allans Toven; han antog derfor den bydende Tone, som hans Alder og Allans Tillid til ham retfærdiggjorde, og sagde:

„Mac Gregors Datter er endnu meget ung, neppe sexten Aar gammel, og Du kan ikke tænke paa at ægte hende, før om et Aar. Dit Hjerte er ærligt og tro, det veed jeg; men udsæt Dig ikke for Fristelser, som Du maaske ikke er istand til at modstaa. Fjern Dig, kom i den gamle Schonchars Huus; han vil dele sin lille Formue med Dig og det kun paa en eneste Betingelse, at Du tillader ham at ledsage Dig paa Din Fiskefangst. Hver Uge seer Du engang den Pige, Du elsker; Du vil endog see hende oftere, thi Himlen er ikke bestandig klar og Havet ikke bestandig rolig. Disse stormfulde Dage tilhøre Dig aldeles, og

desværre," tilføjede han, „gives der kun altfor mange af dem i Naret. Man maa finde sig deri, ellers vilde Fiskerne blive for rige og Enhver vilde være Fisker."

De sidste Grunde bestemte Allan aldeles. Hvilket andet Hverv havde givet ham saa megen Frihed? Og han søgte fremfor alt Frihed. Han gav derfor den Gamle Haanden og sagde til ham:

„Jeg vil blive Din Medhjælper og Du giver mig en Deel af Din Fortjeneste; under denne Betingelse modtager jeg Dit Tilbud."

„Nej," sagde den Gamle, hvem Overbeviisningen om hans egen Afmagt og Erindringen om hans Ven Simpson indgav en ædelmodig Beslutning, „nej, min Søn, Baaden er Din, Netteene ere Dine, ligesom engang Huset og de faa Penge, som Mac Alpin kan samle sammen, skal tilhøre Dig. Du vil engang blive hans Arving og er allerede i Dag hans Søn. Derfor forlanger Mac Alpin kun een Ting af Dig, at Du lader ham ende sin Løbebane, som han har begyndt den, med et Net eller en Nare i Haanden i sin Baad. Afslaa mig ikke det, bedrøv ikke en gammel Mands Hjerte. Giv mig Dit Ord og slaa til."

Simpson gav efter og tog den Gamles Haand.

„Fader," sagde han til ham, „Det ske, som Du vil. I Morgen staaer jeg til Din Tjeneste, beredt til at følge Dig og adlyde Dig."

„Saa vil jeg i Morgen ved Dagens Frembrud

vente Dig paa Dæmningen ved New Haven og derpaa ville vi gjøre vor første Udflugt med hinanden."

Jacob Dchonchar Mac Alpin trykkede endnu engang glad den unge Mands Haand og fjernede sig, inderlig glad over den gjorde Erobring.

Allan var paa sin Side ikke mindre tilfreds. Han følte, at han havde opfyldt en Pligt, da han bestemte sig til ikke længere at falde sin Moder til Byrde og at gaa afvejen for Fristelsen. Kun een Ting bedrøvede ham endnu. Hvorledes skulde han meddele Nelly og sin Moder denne Beslutning og hvorledes vilde denne Efterretning blive optaget? Da han kom hjem, stod Frokosten allerede for længe siden færdig og de tvende Fruentimmer ventede paa ham. Han satte sig adspredt mellem begge og kunde ikke undertrykke et Suk. Nelly skjælvede og saae paa Moderen.

"Du er meget bedrøvet i Dag," sagde hun bekymret til ham; "hvad fejler Du? Har Du erfaret noget ubehageligt? Er der hændet Dig noget slemt?"

"Nej, kjære Moder; jeg har kun mødt vor gamle Ben Dchonchar Mac Alpin, han har gjort mig til sin Arving."

"Til sin Arving," sagde Nelly, der med spændt Opmærksomhed havde hørt til; "den gode Mand ejer jo intet, idetmindste seer han meget fattig ud."

"Han er ikke saa fattig som han seer ud til," svarede Martha med en næsten hemmelighedsfuld Mine.

„Han har i sit Liv solgt mange Sax og Foreller, og man troer, at han har nogle tunge Pengeposer gjemt i sit Huus.“

„Han har ikke lovet mig sine Penge, men sine Net og sin Baad; Pengene . . . vil komme senere.“

„Hvorfor Nettetene og Baaden?“

„Du veed jo, Moder, at jeg søgte et eller andet Erhverv og har nu fundet et fortræffeligt. Allerede i Morgen bliver jeg Mac Alpins Medhjælper . . . Jeg bliver Fisker.“

(Fortættets.)

J. K. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Styrmand L. N. Nielsen.

Artekrammer E. Herfurth.

Bademester Nielsens Datter Dagmar Con-
cordia.

Cand. juris N. Nielsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form

Administrationen.

Borger-Tidningen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 6.

Torsdagen, den 8de Februar 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

I Marts Maaned d. N. vil en Repræsentantforsamling blive afholdt, for, ifølge Lovens § 24. c, „blandt Andet“ at vælge nye Repræsentanter, istedet for de efter Tour fratrædende.

I Anledning heraf opfordres samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34. a, at indkomme med Forslag om nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra denne Bekjendtgjørelses Datum, til Selskabets const. Bogholder N. P. Petersen, Nybrogade Nr. 22 i Stuen, hos hvem Medlemslisten i foransførte Tidsrum er til behagelig Eftersyn for ethvert Medlem, hver Formiddag fra Kl. 10 til 12.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 21de Januar 1879.

C. N. Laurup. B. Petersen. D. F. Olsen.

N. P. Petersen.
const.

Skotlænderens Datter.

En Fortælling
af
S. S.

I.

(Fortsat.)

„Fisler, min Søn,“ svarede Martha; „det er ikke Dit Alvor; Fisleren har et farligt Hverv, hans Liv er bestandig givet til Priis for Vind og Bølger.“

„Du ængster Dig alt for meget, kjære Moder; da jeg var Soldat var mit Liv langt mere udsat . . . Schouhar har i over halvtredsfindsthye Aar været Fisler . . .“

„Ja, den gamle Mac Alpin lever, men hvor mange andre Fiskere have ikke i disse halvtredsfindsthye Aar tilstaaet Livet og fundet deres Grav i Bølgerne. Og vil Du endnu engang forlade os, min Søn?“

„Forlade Eder? Nej, Moder,“ stammede den unge Mand med et hemmeligt Blik paa Nelly, som ikke kunde holde Taarerne tilbage; „jeg gaaer kun bort nogle Timer paa de Dage, da vi fiske; de andre Dage,

naar det stormer eller naar Havet er uroligt, bliver jeg hos Eder; af saadanne Dage gives der mange i Aaret. Desuden bliver jeg jo ogsaa rig, maaske meget rig."

Og Allan forelagde dem med varm Betsalighed sine Planer og sine Forhaabninger, om han just ikke bovede at sige alt.

Fruentimmerne ere lette at overtale; Martha og Nelly vare ogsaa snart vundne; den ene astørrede sine Taarer, den anden forsøgte at smile, begge omfavnede Allan. Den følgende Dag gik Allan meget tidligt bort, for at begynde sin nye Løbebane, og de tvende Fruentimmer ledsagede ham til Strandbredden, hvor den gamle Mac Alpin allerede ventede paa ham.

"O, Fruentimmer, Fruentimmer," raabte han ærgerlig, saasnart han saa dem. „Vi ville ikke have Lykke med os i Dag. Et Fruentimmer og en Sørvavn forjage altid Fiskene. — Men vær mig velkommen," tilføjede han, da Martha og Nelly kom; „J have været fornuftige, jeg var bestandig bange for at I vilde holde Allan tilbage."

Efter en hjertelig Afsked sprang Allan ned i Baaden, der hurtigt fjernede sig fra Strandbredden.

II.

Et Aar var hengaaet efter den Dag, da Allan første Gang sejlede ud paa Fiskeri; han havde havt Held med sig og var ofte kommen tilbage til sin Moders Huus med et glad Hjerte og en fuld Pung. Han havde ogsaa tilstaaet Nelly sin Kjærlighed, han vidste, at han blev elsket af hende, men de havde endnu ikke giftet sig, fordi Nelly var for ung. Foraaret 1824 nærmede sig og Fiskeriet skulde atter begynde; til næste Efteraar vilde endelig Allan ægte Nelly.

Pigen var bleven smukkere og smukkere; Allan glædede sig meget over sin Elskedes Skjønhed, men tænkte ikke paa, at det er en farlig Guds Gave. Allan kjendte ikke til Skinsyge, da han vidste hvor højt han var elsket. Han kjendte Nellys trofaste Hjerte, han var sikker paa Pogens Dyd, hvad havde han altsaa at befrygte?

I Begyndelsen af Aaret 1824 gaves der i Edinburgh en lille berhyttet Klub, der udelukkende bestod af fornemme unge Herrer, blandt hvilke den unge Lord Archibald Gordon, skjøndt han kun forbigaaende opholdt sig i Edinburgh, var den Første. Han havde kjendt den berømte Konge for alle Spradebasser, Brummel, og var hans Elev og Ven. Han var ogsaa ligesom denne i Besiddelse af alle de latterlige Egenstaber, alle de smukke Vaster, som Moden forlanger af sine

Slaver, og han forstod bedre end nogen anden, hvorvidt han kunde gaa, uden at synke alt for dybt.

Edinburgh er en sand puritansk Stad og Livet der er ligesaa regelmæssigt som de i rette Vinkler anlagte Gader. Lord Archibald behøvede derfor at gjøre meget lidet for at komme i Alles Munde. Dette var skeet, men i længere Tid havde han ikke givet Nysgjerrigheden nyt Stof og hans Venner frygtede allerede for, at han ikke mere gjorde nogen Effect. En værre Bebrejdelse kan man ikke gjøre en Modehelt og Archibald rystede derfor ogsaa snart sin Uvirkelighed af sig.

„Man troer at Løven sover; vi ville vise dem, hvad han endnu er istand til.“

Men han anstrengte forgæves sin Opfindelseevne, for at udtænke noget, der var istand til at vække ny Opsigt.

Paa denne Tid begyndte man i Edinburgh at tale om Nellys vidunderlige Skønhed.

„Men,“ sagde en af Archibalds Selskab, „Pigen er, som man siger, Dyden selv.“

Archibald lo højt ved Ordet „Dyd,“ og svor ved sig selv, at den saakaldte „Perle i Highstreet“ skulde blive hans.

Archibald var rigtignok ikke ganske sikker paa at sejre og han følte, at han ved dette Forsøg kunde miste sit Ny og sin Fremtid. Ulykkelig det ham derimod, stod hans Nygte urokkelig fast og hans Herredømme

havde ikke længer nogen Grændse. Blev han besejret, var der intet andet tilovers for ham, end at aftræde sin Plads til sin Medbejler og i London skjule sit Nederlag blandt Dandyerne af anden Rang. Han maatte altsaa sejre for enhver Priis, hvilke Hindringer han saa end havde at overvinde. Allerede engang tidligere havde Nelly med Foragt viist ham tilbage og han følte, at han dennegang havde at kæmpe med Dyden, hvor latterligt dette Ord end forekom ham. Før Archibald udkastede sine Planer og begyndte Angrebet, vilde han vide, hvilket Liv Pigen førte og hvorledes det stod sig med hendes Familie. De Spioner, han havde udsendt, meddeelte ham, at Nelly levede meget indgetogen hos en gammel Kone, der ikke var hendes Moder, og denne Efterretning oprejste igjen Archibalds Mod.

Den følgende Dag — det stormede stærkt — meddeelte hans tjenstvillige Kander ham, at en Fisker, en Søn af den gamle Kone, hos hvem Nelly levede, var kommen om Morgenen og havde tilbragt næsten hele Dagen i de tvende Fruentimmers Bolig. Archibald trak paa Skuldrene. „Jeg haabede,“ sagde han, „kun at have den Daarskab, som man kalder Dyden, at bekæmpe, men naar Kjærligheden er med i Spillet, er Partiet ikke længer lige.“

Han opgav imidlertid endnu ikke Haabet, og den næste Dag begyndte han sin Felttogsplan. Han lejede sig en lille Bolig i Highstreet, fra hvis Vindue han

kunde see alt hvad der foregik i den lille Gade, i hvilken den gamle Marthas Huus stod. Strax den første Gang Nelly gik ud, fulgte Lord Archibald efter hende og gik ofte forbi hende, for at blive bemærket. Men Nelly syntes slet ikke at lægge Mærke til ham, enten fordi hun ikke vilde see ham, eller virkelig ikke saa ham. Archibald blev derfor staaende foran hende i de snevne Gjennemgange, saa at han standsede hende og Pigen maatte see ham.

Hun saa ham og saa med Foragt paa ham, stolt som en Dronning. Da han tredie Gang blev staaende foran hende, vendte hun rasl om og gik tilbage til sit Siem.

„Pigemeget; hun har seet mig,“ tænkte Archibald tilfreds; „en anden Gang vil hun kende mig.“

Den følgende Dag stillede Archibald sig, efterat han tidligt havde druffet sin The, ved Vinduet, men det var for sildigt; Nelly havde allerede tidligere forladt Huset for at gjøre de nødvendige Indkjøb og var ligeledes vendt tilbage. Archibald ventede med en Helgens, eller snarere med en Djævels Taalmodighed, thi denne Sidste er, naar der skal udøves noget ondt, ligesaa taalmodig som en Helgen, hvilket den hellige Augustin selv fortæller. Timerne gled hen, Døren forblev lukket og intet viste sig. Den unge Lords Harmes var ubeskrivelig stor og han jagede en Tjener bort, som han havde udsat som Skildvagt og som ikke havde meldt ham, at Pigen var gaaet saa tidligt ud.

Den følgende Dag var han paa sin Post for Solens Opgang, men denne Gang gik Nelly slet ikke ud; derimod havde Archibald den Tilfredshed, at han saae den unge Fisser, hans formodede Medbejler, tidligt gaa ind i Huset. Han maa have befundet sig vel der, thi han forlod det ikke den hele Dag. Archibald var rasende.

„Derfor hun ikke gaaer ud i Morgen, skal jeg vide at finde hende,“ hvistede han truende hen for sig; „ja, jeg gaaer til hende, men hvorledes, under hvilket Paa-
skud?“ Han udkastede de vidunderligste Planer, hvis Udførelighed han hver Gang erkjendte Djeblicket efter. Til sidst vidste han slet ikke hvad han skulde gjøre.

(Fortættes.)

J. B. Kalvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Bagermester H. E. Schmidt.

Handelsbogholder C. L. Baastrup.

Karethmager J. T. S. Nielsen.

Smedemester T. Jensen's Eufuljette Emilie

Manufakturhandler J. T. Orfeldt.

Handelscommis C. Gunst.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form

Administrationen.

Borger-Bennen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 7.

Tordagen, den 15de Februar 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Skotlænderens Datter.

En Fortælling

af

H. H.

III.

(Fortsat.)

Forfængeligheden tillod ikke Lord Archibald at træde tilbage fra hvad han engang havde paataget sig. Den følgende Dag stod han allerede ved Vinduet da Morgenen begyndte at gry.

Nelly gik ud og gauske alene.

Med to Spring var Archibald paa Gaden. Nelly gik hen paa Fiskeorvet og den unge Lord saae blot efter hende, for ikke at komme i Strid med Fiske-

fonerne. Først da hun igjen kom tilbage til Highstreet, nærmede han sig og talte til hende. Nelly vendte sig hurtigt om, da hun hørte hans Stemme, og efterat hun havde gjenkjendt ham, maalte hun ham med et koldt og foragteligt Blik og pegede meget bestemt paa en Politibetjent, som stod omtrent hundrede Skridt derfra.

Hun havde endnu ikke talt et eneste Ord, men Archibald forstod meget godt, hvad dette stumme Sprog havde at betyde.

„Fordømt være Pigerne her, som hidkalde Politibetjente for at beskytte deres Dyd,“ mumlede han temmelig ugalant hen for sig. Smidlertid tabte han endnu ikke Modet, men istedetfor at begynde en Samtale med den smukke Pige, tog han et Brev, som han havde skrevet for ethvert Tilfælde, op af Lommen og forstod behændigt at bringe det ned i den Kuv, som Nelly bar paa Armen. Desværre havde Pigen lagt Mærke til hans Bevægelser og seet alt. Hun tog Brevet op og holdt det hen til Lorden, men han havde ikke i Sinde at tage det tilbage; han fjernede sig hurtigt, men opfordrede først den Grusomme i en bedende Tone, om at læse Brevet i sin Bolig. Da Archibald ikke tog Brevet, fulgte hun en pludselig Indskydelse af sin Kjærlighed, der bedre end hvilket somhelst Overlæg leder en uskyldig ung Piges Handlemaade i de kritiske Omstændigheder, at en anden Mand, end den hun elsker, dristigt forfølger hende;

Ekstrakt

af

4de Kvartals=Regnskab 1878

for

det forenede Understøttelses=Selskab.

Indtægt.

1.	Kassebeholdning fra 3die Kvartal d. N.		Kr. 2,2
2.	Halvaarligt Kontingent:		
	Restance fra forrige Kvartal	359 Kr. 16 Øre.	
	anviist for dette Kvartal	6,501 — 28 —	
		6,860 Kr. 44 Øre.	
	deraf er indkommet 6,121 Kr. 12 Øre.		6,1
	udslettet som uevhdlg. 136 — 50 —		
		6,257 Kr. 62 Øre.	
	Restance ultm. Decbr. 1878	602 Kr. 82 Øre.	
3.	Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 90de Aargang Nr. 40—52 inkl.		1,5
4.	Renter:		
	1/2 Aars Rente til 11te Decbr. d. N. af 200,000 Kr.	4,000 Kr. „ Øre.	
	1/2 Aars Rente til 11te Decbr. d. N. af Kjøbhn. Communelaan 800 Kr.	16 — „ —	
	1/2 Aars Rente til 11te Decbr. d. N. af Heimanns Legat 400 Kr.	8 — 6 —	
	1/2 Aars Rente til 11te Decbr. d. N. af Goldschmidts Legat 100 Kr.	1 — 96 —	
		4,026 Kr. 2 Øre.	
	1/2 Aars Rente til 11te Decbr. d. N. af Gibeschyk' Legat til Udlaan 1,000 Kr.		
	1/2 Aars Rente til 11te Decbr. d. N. af Gibeschyk' Legat til Understøttelser 100 Kr.	1,100 Kr. „ Øre.	
	1/2 Aars Rente til 11te Decbr. d. N. af Sparekassen for Kjøbhn. og Omegn	19 — 96 —	5,1
5.	Afdrag paa Laan:		
	Restance fra forrige Kvartal	1,310 Kr. „ Øre.	
	anviist for dette Kvartal	3,774 — „ —	
		5,084 Kr. „ Øre.	
	deraf er indkommet	3,790 — „ —	3,7
	Restance ultm. Decbr. 1878	1,294 Kr. „ Øre.	
6.	Optaget Laan i Nationalbanken.		3,0
7.	Taget til Indtægt en anviist Pension.	12 Kr. 50 Øre.	
		21,8	

Kjøbenhavn, den 31te Decbr. 1878.

Overeensstemmende

C. N. Laurup.

Udgift.

	Kr.	Ø.
Indtægter:		
forordrede fra forrige Kvartal	" Kr. " Dre.	
afviste for dette Kvartal	2,743 — " —	
	2,743 Kr. " Dre.	
betalte i Kvartalet 2,730 Kr. 50 Øre.		2,730 50
betalt til Indtægt . 12 — 50 —		
	2,743 — " —	
forordrede ultm. Decbr. 1878.	" Kr. " Dre.	
Indtægter		1,545 "
forordrede Administrationsomkostninger		113 25
for bladets Trykning.		377 "
betalt i Nationalbanken	3,000 Kr. " Dre.	
for forrige Kvartal.	500 — " —	
	3,500 Kr. " Dre.	
for betalt	3,500 — " —	3,500 "
Indtægter af Laanet i Nationalbanken.		20 63
Indtægt, Kassebeholdning ultm. Decbr. 1878.	13,514	96
	21,801	34

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

D. F. Olsen.

N. P. Petersen,
const. Bogholder

Indtægten.

Indtægt.

hun besluttede ligeledes strax at befri sig fra Brevet og dets paatrængende Forfatter. Hun var netop kommet paa det højeste Punkt af Gaden og Vinden blæste stærkt denne Morgen, hvilket den sædvanlig gjør i Edinburgh. Nelly benyttede derfor et Øjeblik, da et stærkt Vindstød drev de tørre Blade fra den nærliggende Have rundt om, kastede Brevet ivejret og overlod det til det lunefulde Element. Brevet drejede sig et Øjeblik omkring hende og fløj tæt forbi Archibalds Ansigt, medens han forgjæves søgte at gribe det. Den unge Lord ærgrede sig i det Hele taget mindre over at det var mislykkedes med Brevet end over Pigens Latter, idet hun overlod sig til sin naturlige Munterhed og derpaa pludselig forsvandt. Havde en Trolldmand berørt den smukke Pige med sin Stav og saaledes øjeblikkelig unddraget hende alle Efterforskninger? Archibald vidste ikke hvad han skulde tro, eller hvorhen han skulde vende sig. Imidlertid var Nellys Forsvinden meget let at forklare sig, da hun var smuttet ind i en af de Gjennemgange, der i Edinburgh hyppigt føre fra en Gade ind i en anden.

Som en Banvittig ilede Archibald ned ad Highstreet og hans uheldige Stjerne vilde, at han ovenikjøbet skulde møde sin Medbejler, Lord Douglas, der lige kom ud af Parlamentsbygningen. Lord Douglas havde seet Nelly ile forbi og hørt hende lee, og da han saae sin Ven Archibald, gjættede han let, hvad der var skeet. Han lo højt og sagde:

„For Fanden, Archibald, hvorledes bærer Du Dig ad med Dine Grobringer? Du gjør jo formelig Jagt paa Pigerne. Denne Gang kommer Du dog for seent; Gazellen er undsluppen Løven.“

„Jeg løber saaledes, kjære Douglas,“ svarede Archibald efter en temmelig lang Pause og sukkende, „fordi jeg dennegang jager et forfærdeligt styk Vildt. Det maa allerede oftere være bleven forfulgt og det meget ubehændigt.“

(Fortsættes.)

J. B. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Tømrermester J. W. E. Taagerup

Kjøbmand M. Michelsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhuusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form

Administrationen.

Borger-Tidningen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 8.

Lørdagen, den 22de Februar 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Administrationen undlader ikke, at bekjendtgjøre for Selskabets Medlemmer, at Selskabets Administrator, Justitsraad, Raadmand Børge Petersen, N. af D. og Obm. er afgaaet ved Døden d. 9de dennes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab den 18de Februar 1879.

C. N. Laurrup.

D. F. Olsen.

N. P. Petersen
const

Skotlænderens Datter.

En Fortælling

af

H. S.

III.

(Fortsat.)

Lord Douglas undlod ikke at tale om det, han havde set og hørt. Archibalds Fjender drog Fordeel deraf. „Han er,“ sagde de, „strandet paa en Pige af Folket, i hvilken han har forelsket sig og han tilstaaer sit Uheld.“ Andet manglede der ikke for at berøve ham hans Ry.

Archibald var langt fra at tro paa et saadant Udfald. Hans saa uheldige Forsøg, Pigens Koldblodighed og krænkende Lystighed havde rystet hans Selvtillid og paa samme Tid opbragt ham i højeste Grad. Han kom til at tænke paa, at han kun havde viist sig som en forhadt og latterlig Forfølger. Latterlig. Dette Ord piinte hans forsængelige Sjæl og krænkede hans Stolthed. Latterlig. Og i hvis Øjne: I en simpel Piges Øjne, medens flere end een fornem Dame skjælvede for ham.

Paa engang afbrød Archibald sine Tankers Gang ved en frampagtig Ratter, saaledes som den kun kan komme fra et inderligt bedrøvet Hjerte. Derpaa hensesant han paa ny i dybe Tanker. Hvad var Resultatet deraf? Det veed kun den Unde.

Archibald havde erfaret af sine Spejdere, at den unge Mand, som han havde seet gaa ind til Kelly, var en Fisser og hendes Plejemoders Søn. Han erfarede ogsaa, at den unge Mand vilde blive opholdt i flere Dage ved Forths Indløb formedelst en stor Fiskefangst og at den gamle Martha allerede i flere Maaneder formedelst Sygdom havde været fængslet til Stuen. Kelly gik om Søndagen alene i Kirke. Da Archibald havde erfaret alt dette, besluttede han at paaskynde Udviklingen. Efter sit ullykkelige Forsøg viste han sig slet ikke i Highstreet og indskrænkede aldeles sine Efterstræbelser; man skulde tro at han havde tabt Modet og han haabede paa denne Maade at gjengive Pigen den tidligere Sikkerhed.

Paa en Søndag ligner Edinburgh et stort Kloster og alle Beboernes Bevægelser ere meget afmaalte. Allerede tidligt er Staden rolig og ligesom uddød; kun nogle faa Personer løbe hurtigt gennem Gaderne, som om det var en Synd at gaa om Søndagen. Men paa engang, under Klokkernes Ringen, sender ethvert Huus sine Beboere ud og hele Stadens Befolkning gaaer i Procession gennem Gaderne. Man trænger sig gennem Kirkedørene og Staden synker atter tilbage i

Gravstilhed. Man kunde sammenligne den med en Stad, i hvilken Pesten har bortrevet alle Beboerne. De uhyre Gader, som Queensstreet, Princes-Street, Georges-Street, der i lige Linie strække sig idetmindste en halv Miil, ere ganske tomme. Steensfladerne paa deres prægtige Trottoirs give ikke nogen Lyd og naar man tilfældig seer en forsinket Borger langt borte, ligner han en Rejsende, der gaaer gjennem en øde Stad og med nysgjerrige Blik søger at opdage et eller andet Spor af Liv.

Naar Gudstjenesten er forbi, lade Indbyggerne sig see paa ny og enhver vender tilbage i største Ro og Stilhed. Neppe hører man hist og her et Ord eller en halv undertrykt Latter. Kun Larmen af Skridt paa Fortougene forraader den store Menneſkemængde. Naar Kloffen slaaer to komme samtlige Indvaanere igjen, den samme Stilhed som tidligere indtræder paa ny og Folk vende atter rolig tilbage til deres Hjem. Om Aftenen endelig, naar Klokkerne forkynde den sidste Gudstjeneste, følger den sidste Gjentagelse af Kirkebesøget.

Archibald valgte klogeligen Søndagen til Udførelsen af den Plan, han havde udkastet.

Paa denne Dag holdt en Vogn af et usjelt Udseende ved Indgangen til det lille Stræde, i hvilket Kelly boede, og i Vognen sad en Mand, der Tid efter anden hemmeligt saae ud paa Gaden, men bestandig hurtigt trak sig tilbage.

Ved Indgangen til det lille Stræde, gennem hvilket Nelly maatte gaa for at komme til Kirken, stode to Mænd af et mistænkeligt Udseende. Den ene holdt en Plaid i Haanden, istedetfor som sædvanligt at have hængt den om sig. Saa snart en Politibetjents røde Krave lod sig see i det Fjerne, forsvandt de tvende Mænd i Gadenes Mørke; de havde sagtens slette Hensigter. Vognen blev længe holdende og den Ubekjendte, som sad deri, saae bestandig hyppigere og, som det syntes, utaalmeligere ud af den.

Nelly havde imidlertid ved den første Lyd af Klokkeringningen som sædvanlig beredt sig til at gaa i Kirke. Hun kom snart ud af Huset og luffede netop Døren, da en Mand kom hen til hende og spurgte, om Fiskeren Allan Simpson var hjemme. Nelly benægtede dette og den Ubekjendte vedblev at spørge, paa hvilken Dag og til hvilken Tid han kunde træffe den unge Mand og hvor han var i dette Øjeblik. Han skulde fra en Kjøbmand bringe ham en betydelig Bestilling paa Fisk. Nelly hørte tilfreds paa den Fremmede og besvarede hans Spørgsmaal saa godt hun kunde; havde hun haft en større Erfaring, vilde hun have været forsigtigere.

Den Ubekjendte syntes virkelig ikke at have nogen anden Hensigt end at opholde Pigen. Saalænge der gik mange Folk paa Gaden og talte, spurgte og fortalte han, men saasnart Lyden af de sidste Frommes Skridt tabte sig i det Fjerne, indstillede han pludselig

sine Spørgsmaal, takkede Nelly for de Oplysninger, hun havde givet ham, og gik saa hurtigt ned ad Trinene foran Huset, at Nelly to Gange raabte til ham, at han ikke skulde skynde sig saa meget, da han let kunde falde og brække Halsen.

Man har uidentivt gjættet, at den Ubekjendte hørte til de Folk, der stode ved Indgangen til Gaden, og til den Mand, der sad i Bognen; at han kun var sendt til Pigen i den Hensigt, under et eller andet Paaskud at holde hende tilbage og forhindre hende fra at være paa Gaden paa samme Tid som de talrige Kirkegængere. Den Ubekjendte havde derfor ogsaa kun skyndt sig saa meget, for at underrette sine Kammerater om, at deres Bytte nærmede sig og at det nu kom an paa dem, om deres Forehavende mislykkedes.

I det Øjeblik, da han gav det aftalte Tegn, skjulte de tvende Mænd sig paa et mørkt Sted; Karethdøren blev sagte aabnet paa halvt; Rudsken hævede Pidsken, for strax at sætte sine Heste i raske Bevægelse. Alt syntes at forene sig for at den ligesaa dristige som forbrøderiske Plan skulde lykkes.

I dette Øjeblik begyndte Gudstjenesten; Politibetjentene vare beskjæftigede med at opstille Bognene i en vis Orden og paa Gaden viste sig Ingen.

Nelly kom ned ad de sidste Trin foran Huset og traadte ud paa Gaden, men neppe havde hun gjort nogle saa Skridt, før tre Mænd, der syntes at komme gennem Muren, styrtede hen imod hende. Den ene

greb hende om Armene, den anden om Benene. Hun vilde strige om Hjælp, men før hun kunde give en Lyd fra sig, kastede Manden, der holdt Blaiden i Haanden, denne over hendes Ansigt og viklede den om hendes Hoved; derpaa løftede de Pigen op og lagde hende, skjøndt hun gjorde kraftig Modstand, ind i Bognen, i hvilken der sad to Mænd.

Den ene af disse Mænd var Archibald, i hvis Øjne en djævelsk Glæde straaede. Alt var lykkedes efter Ønske, Nelly befandt sig i hans Magt, uden at nogen havde været Vidne til Rovet. Rudsken smeldede med Bidsken og Bognen kjørte i Galop derfra.

Highstreet er meget stejl og bliver fra det Sted, hvor den antager Navnet Canongate, indtil der, hvor Paladset Holy-Rood ligger, bestandig snevrere. Rudsken maatte derfor, da han kom til den berømte Ruoz's gamle Huus, til Lord Archibalds store Utilfredshed tømme Hestens hurtige Løb. Lorden og hans Medhjælperes Forlegenhed var virkelig stor. Det var lykkedes Pigen, som blev holdt af de to, at faa Blaiden, der tilhyllede hendes Ansigt og qualte hendes Stemme, løsnet, og medens hun søgte at gjøre sig fri, skreg hun saa højt, at hele Staden havde maattet høre hende, dersom den ikke havde været i Kirke. Archibald vilde rigtignok holde sin Haand for hendes Mund, men Nelly, hvem Kjærligheden og Fortvivlelsen gav overnaturlige Kræfter, havde uden lang Betænkning med sine hvide Tænder bidt ham i den.

Disse jammerfulde og fortvivlede Skrig, der kom fra en Bogn, som piilsnart rullede afsted, begyndte endelig at vække de Folks Opmærksomhed, hvis Alder eller Beskæftigelser holdt dem hjemme. En Mand aabnede sit Viindue og såae sig forundret om, for at erfare hvorfra disse Skrig kom, og en anden kaldte, uden længe at betænke sig, paa Bagten.

(Fortsættes.)

J. K. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Postbud N. Knudsen.

Stomagermestrr S. Christensen.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Haadhuisstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form

Administrationen.

Borger-Bennen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 9.

Tordagen, den 1ste Marts 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Skotlænderens Datter.

En Fortælling

af

S. S.

III.

(Fortsat.)

Boguen rullede imidlertid videre, ingen Politibetjent modsatte sig Flugten og de fredelige, forfærdede Borgere kunde ikke standse den. Den kom endelig til det Sted, hvor Gaden var mest stejl og smal, udenfor Regent Murrays gothiske Huus. Her havde to Mænd, en aldrende, men endnu kraftig, og en yngre, trykket sig ind til Muren for at undgaa Boguen, fra hvilken Rødsfrigene led. Begge havde Net paa

Skuldrene som Fiskere, der kom fra Fiskefangst. Bognen nærmede sig og vilde netop kjøre forbi; men i dette Øjeblik havde Nelly frigjort sig for de Hænder, som holdt hende, slog Glasstet istykker paa den ene Side af Bognen, stak trods al Fare Hovedet ud og skreg saa meget højere om Hjælp.

Neppe havde den yngste af Fiskerne seet dette af Taarer overstrømmede Ansigt og gjenkjendt Stemmen, før han forlod sin gamle Ledjager, kastede sit Net fra sig, sprang op som en Leopard og hang sig ved Hestene, der forskrækkede veeg tilbage. Rudsken pidskede af alle Kræfter løs paa dem og drev dem fremad. De rev den unge Mand med sig, men han tabte ikke Modet, slap ikke Bidslet og syntes hellere at ville lade sig knuse. Hans Udholdenhed sejrede ogsaa; Hestene bleve staaende paa ny, stejlede og gave derved den gamle Fisker Tid til ligeledes at komme derhen. Han følte godt, at hans svage Arm ikke vilde gavne meget, men han fik en heldig Tanke. Han tog sit Nett, rullede det rask op og kastede det ud, som om han i Gaden vilde fange en kæmpemæssig Stor eller en Stime Lax. Han traf sin unge Ledjager, Rudsken og de tvende Heste, der efter mange Anstrengelser endelig indviklede sig saaledes, at de faldt.

Bognen standsede neppe, før Allan, — thi det var den unge Fisker — ligesom ved et Mirakel uskadt sprang ud af Nettet og ilede hen til Bogndøren.

Imidlertid var Gudstjenersten forbi og Folke-

mængden, som strømmede ud af Kirken, fyldte Gaden. Den standsede Vogn, de ophidsede Mand og Hestene, der sloge vildt om sig i et Net, maatte naturligviis strax vække Opmærksomhed. Allan havde neppe havt Tid til at rive Vogn døren op, gribe den halvdøde Kelly og lægge hende ned ved Indgangen til et Hus i Nærheden, før Folk allerede larmende omringede Vognen. De gav ikke Allan Tid til selv at hevne sig, saaledes som han vilde, men faldt over den uhyggelige Archibald, der var saa forbausset og forfærdet, som en Mand af hans Slags kan være det, naar han har ladet sig gribe i Gjærningen.

Beboerne i Canongate ere intet mindre end lette at vise tilrette og stole hellere paa deres egen Arm end paa den Mand, som Loven har givet Magt til at idømme Straf. Allerede havde Folket revet Klæderne af den forkrækkede Archibald og trak ham hen ad Gaden; man havde uden tvivl ombragt ham, dersom ikke Constabler og Soldater i rette Tid vare komne fra den nærliggende Vagt til hans Frelse. Men hvad Folket ikke havde faaet Lejlighed til at udøve mod Herren, vilde det have ladet gaa ud over Tjeneren, men ogsaa han blev taget i Beskyttelse. Folkets Raseri maatte saaledes lade sig nøje med Vognen, der blev slaaet istykker, og Hestene, hvis blodige Levninger hele Dagen bleve baarne om i Triumph.

Medens den uhyggelige Archibald under god Bædøring blev ført til Fængslet, fulgte Folket Kelly,

Allan og den gamle Jacob Dhouchar Mac Alpin i Triumph hjem til den gamle Martha, der allerede var meget ængstelig over at hendes kjære Datter, som hun kaldte Nelly, blev saa længe borte.

„Highstreets Perle er forbleven pletfri,“ sagde de brave Folk, der ledsagede Pigen.

„Lyffelig den, som engang kommer til at eje denne Juvel,“ sagde nogle unge Mennesker med misundelige Sideblik til Allan, der, overmandet af Lykke, Kjærlighed og Brede, takkede dem for den Hjælp, de havde ydet ham, og trykkede hjerteligt Enhvers Haand, omfavnede kjærligt Nelly og sagde: „Ja, det er min Brud, min elskede Brud og vi have frelst hende.“

Den gamle Jacob Dhouchar Mac Alpin blinkede med Øjnene, fløjtede mellem de tre Tænder, han endnu havde tilbage, og sagde ganske roligt til de Omringstaende, der lykønskede ham for hans Behandlighed:

„Jeg har fisket i tre og tredstindstve Aar, men har aldrig før fanget en saadan Fisk. Jeg har rigtig nok gjort mangen god Fangst, men ingen, der har gjort mig saa megen Glæde.“

IV.

—

De følgende Dage vare ikke tabte for Kjærligheden. Man er saa lyffelig ved at være hos hinanden, naar man er undgaaet en stor Fare. Man elsker dem dobbelt, som man allerede har elsket; man elsker dem

med den tidligere og med en nye Kjærlighed. Den brændende Videnskab forvandler sig til en inderlig dyb Følelse, som fordobler Smilenes, Ordenes og det ringeste Kjærtegus Værd. Denne Følelse opfyldte ogsaa den unge Fiskers Hjerte og forraadte sig i hans raskere Bevægelser, i hans brændende, tankefulde Blik, kort sagt i al hans Færd. Allan havde nu kun en eneste Tanke, et eneste Ønske, nemlig uden længere Ophold at kunne kalde Nelly sin Kone. Enhver Opsættelse var ham forhad. Havde han ikke ventet længe nok og havde ikke denne Venten snart været fordærvelig for dem?

„Har jeg først Nelly i mine Arme,“ sagde han til sin Moder, „hvem vilde da falde paa at rive hende fra mig? Min Haandtering har stedsse været heldig,“ tilføjede han, „jeg har allerede opsparet mig en lille Sum. Om kort Tid vil jeg med Guds Hjælp være rig. Moder vil føje det, hun har, til det, vi eje. Vi købe os et smukt lille Huus ved Forth, og naar jeg desværre om Dagen ofte maa forlade Dig, kjære Moder og min elskede Nelly, ville vi dog bestandig kunne være sammen om Aftenen.“

Disse sidste Ord bleve udtalte med en Iver, der, saavel som den Bld der brændte i hans Dine, vidnede tydeligt om de hemmelige Elskovstanker der laa bag ved denne tilshueladende saa naturlige Plan.

Højtrødmende og med bankende Hjerte hørte Nelly paa den Elskede. Hun sukede, hun tang, men hendes

Tausshed var den mest veltalende Tilstaaelse, Udtrykket for hendes Samtykke. Ogsaa hun følte efter den skrækkelige Ulykke, som havde ramt hende, hele Omfanget af sin nuværende glædelige Tilstand, og om Bevøiserne paa hendes Kjærlighed end vare mere tilfløede, om Bomfruens Verbarhed end lod dem mindre træde frem, følte hun dog ikke mindre end sin Brudgom den fordoblede Vængsel efter en Forening med den Elskede.

Efteraaret, den skønneste Aarstid i Skotland, det Land, som ikke kjender noget Foraar, var allerede tildeels hengaaet. Man var i de sidste Uger af October, Tiden for de store Bevindøgnstrømme, der ere Fiskerne saa gunstige. Allan tilhørte ikke udelukkende sig selv, men var en Deel af et Hele, hvis anden Deel den gamle Mac Alpin dannede, og han kunde i et saadant Øjeblik ikke unddrage sig denne Forbindelse, uden at tilføje ham den største Skade. Det blev derfor bestemt, rigtignok ikke uden haard Kamp, Suk og Forbandelser mod det affhyelige Fiskerhaandværk og Fiskene, der kom til Kysten paa en saa ubelejligen Tid, at Brylluppet skulde finde Sted efterat Fiskeriet var endt. Der var altsaa endnu en Maaned tilbage. Allan søjede sig ærgerlig deri, medens Nelly gjorde Forsøg paa at smile. Den sidste Løverdags i November Maaned skulde være den lykkelige Dag. Medens de unge Mennesker talte Dagene, Allan højt og utaalmodigt, Nelly sagte og rødmande, og Tiden syntes at

glide langsomt hen for dem, vare Archibalds Medskyldige endnu ikke opdagede, skjøndt Politiet gjorde sig al mulig Umage.

En Gæste var bleven arresteret, den nemlig, der havde siddet i Bognen med Lord Archibald, en ung Dandy, som Archibald protegerede og som havde handlet mere af Letsindighed end af Slethed; ved Pizgens Fortvivlelse var han bleven aldeles forvirret og havde givet hende saa megen Frihed, at hun kunde komme hen til Bogdøren og raabe om Hjælp. Han paaastod imidlertid, ligesom Archibald, at han var uskyldig.

Begge forsikrede eenstemmigt, at Nelly i Begyndelsen havde samtykket i at ledsage dem, og kun det uventede Syn af den unge Fisker, hendes Kjæreste, havde uidentvivel vækket hendes Anger og fremkaldt hendes Fortvivlelse. De Medskyldiges Fraværelse, hvilke kun vare blevne sette af Nelly og ikke af nogen Anden, Rudsens Udsagn, der stemmede overeens med hans Herres og for hvilket han sandsynlig blev godt betalt, Politibetjentens Vidnesbyrd, idet han ligeledes forsikrede, ikke at have set noget og ikke at have hørt noget Skrig, da Bognen førte forbi Kirken, sandsynlig fordi Nellys Hoved dengang endnu havde været indhyllet i Plaiden, alle disse Mangler paa Beviser gav Archibalds Forsikringer et Skin af Sandhed. Istedetfor en Bortførelse, betragtede man det kun som et galant Eventyr, saa meget mere som

Offeret var en Pige af Folket. Kunde virkelig en saadan Pige forene en saa stor Dyd med saa megen Skjønhed? Mange Damer, for hvem den smukke Nellys Triumph vilde have været en Fornærmelse, toge den inderligste Andeel i den unge Lords Skjæbne. Damerne interessere sig jo mest for den, der synes at være et Offer, og desuden var Archibald saa galant, at man nok kunde tilgive ham et noget usædvanligt Eventyr.

(Fortsættes.)
J. B. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Dekonoma i Frelserens Arbeidshuus Frederikke
Johanne Jensine Bast.

Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,
aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Raadhuusstræde Nr. 3 i Stuen,
aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form
Administrationen.

Borger-Bennen.

En og halvfemtefindstyvende Aargang.

N°. 10.

Torsdagen, den 8de Marts 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Bekjendtgjorelse.

Torsdagen den 27de Marts d. A. Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Mai indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse vilde blive foredragne, i Henhold til Lovens § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovens § 34. c, m. m.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtsselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved D'Er. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab, den 4de Marts 1879.

C. N. Laurrup.

D. F. Olsen.

N. P. Petersen
const.

Skotlænderens Datter.

En Fortælling
af
H. H.

IV.
(Fortsat.)

Man talte derfor paa det Barmeste for ham hos Dommerne, der havde med hans Sag at gjøre. Skjøndt disse just ikke ligefrem bøjede sig til den Skyldiges Side, vare de dog vrede paa Folket for Tumulten om Søndagen. Disse forskjellige Grunde tilsammentagne vare imidlertid tilstræffelige til at lade Dommerne affige en foreløbig Kjendelse til Gunst for Archibald, de lode ham nemlig sætte i Frihed mod Caution og opsatte den endelige Dom i to Maaneder, for at man kunde faa Tid til at samle Beviser og bringe Vidner frem, men egentlig for at lade Folkets Dphidselse afsøles og give Archibald Lejlighed til at skaffe Midler tilveje, for at kunne træde fuldkommen uskyldig ud af den ubehagelige Sag.

Archibald fattede derfor paa ny Mod. Mere

givende efter for det Ønske at hevne sig paa den overdrevent skye Pige, saaledes som man hevner sig paa den Qvinde, der sætter sig modig til Bærge, end for at skaffe sin Forsængelighed en Triumph, knyttede han sin skammelige Intrigues Traade paa ny og søgte at fortsætte sine Bestræbelser. Een Forbrydelse fører til en anden og Archibald indlod sig denne Gang paa forbryderske Foretagender. Ligesom en fortvivlet Spiller, der allerede har tabt meget, vilde han gjenoprette Tabet eller gaa ganske tilgrunde. Han satte Alt paa Spil.

V.

Kort Tid efter Archibalds Frigivelse, en taagefuld og ubehagelig Novembermorgen, listede han sig, indhyllet i sin Kappe, Ansigtet halvt skjult af en stor Plaid, over Græstorvet, der denne Dag var fuld af Bogue, Qvæg og Folk fra Landet, thi det var Torvedag. Taagen var saa tæt og Kuldampen, der steg op fra de utallige Dampmaskinesforstene og andre, fordunklede Luften i den Grad, at man neppe kunde see nogle Skridt frem for sig.

Archibald syntes at være forlegen i denne larmende Folkemængde og saae sig hyppigt bekymret om. Han havde tabt meget af sin Stolthed, af sin sædvanlige Sikkerhed. Tidligere vilde han med højt-opløftet Hoved, med et fripostigt Smil paa Læberne

og med en Forbandelse over de Bønder, som gif ham i Bejen, gaaet over Torvet, men nu var det anderledes; den fornemme Herre gif forsigtigt mellem de forskjellige Grupper og naar han tilfældigt stødte paa Nogen, mumlede han hurtigt: „Om Forladelse.“

Ved den anden Ende af Torvet, der hvor man seer den store Halle mod Syd, blev Archibald pludselig staaende, saae sig om til alle Sider og da han havde overbeviist sig om, at Ingen haade lagt Mærke til ham, at Ingen var fulgt efter ham, vendte han hurtigt om og gif ind i et af de snevre og stejle Stræder, der strække sig hen mod de tykke Mure om Haven til det prægtige Heriothospital, den ærværdige og eneste Levning af Stadens gamle Befæstning. Da Archibald var kommen to Trediedele ind i dette Stræde, vendte han sig paa ny om og da han saae, at han var ganske alene, skyndte han sig og kom ind i de smudsige Stræder, der stode til West Port. Endelig blev han staaende ved Døren til et højt Huus af et temmelig ubehageligt Udseende. Dette Huus adskilte sig fra alle andre ved en forunderlig Tilbygning, der ragede frem over det ligesom en halvbrund Hue. I dette Slags Taarn førte en Bindeltrappe op til de forskjellige Etager i Huset.

En meget lav Dør førte ind i Huset og Archibald vilde netop banke paa den, da den gif op af sig selv. En Mand af et ubehageligt Udseende gav ham et Bink til at træde ind og gif tilbage i den mørke

Forstue, ligesom for at vise ham Bejen. Archibald fulgte ham, efterat han havde lukket Døren efter sig.

Den unge Lord manglede aldeles ikke et vist Mod, men alligevel kunde han ikke nu befri sig for alvorlige Tanker, da han havde lukket den eneste Aabning, gennem hvilken Lyset faldt ind i Forstuen, hvor der nu herskede det fuldstændigste Mørke.

Han gik efter sin Fører med udstrakte Arme, frumme Knæ og bøjet Hoved, for ikke at støde sig.

Da de havde gaaet nogle Skridt, sagde den Mand, der gik foran, med dyb Stemme:

„Tag Dem iagt, her er en Trappe.“

Archibald gik langsommere, holdt sig ved sin Ledsagers Trøje og steg saaledes ned ad en Bindeltrappe, paa hvis vakkende og slibrige Trin han flere Gange var nærved at falde.

Lorden troede at de steg ned i en Kjalder, og forundrede sig derfor meget, da han nede bemærkede et svagt Lys. Han befandt sig nu i en smal, men ikke ganske mørk Gang. Hvorfra kom dette Lys? Fra en Aabning, der gik op i en Gaard. Det Huus, i hvilket Archibald befandt sig, var bygget paa en stærk Skraaning. Den nederste Etage tilgaden dannede den anden Etage i Gaarden, og det Sted, hvor Archibald ventede en Kjalder, var første Etage.

Da de vare komne til Enden af Gangen, bankede Archibalds Fører paa en lille mørk Dør. Den aabnede sig strax af sig selv og begge traadte ind.

Archibald faae sig nysgjerrigt om, da Døren til Corridoren atter lukkede sig. Han befandt sig i et skummelt, fattigt Bærelse, der var meget lille og hvis smalle Binduer gik ud til Tagene paa forfaldne Hytter, en øde, urenlig Gaard og videre til de sorte Klipper, paa hvilke Edinburgh Slot ligger. Fra ingen af Nabohusene kunde man derfor see, hvad der foregik i dette Bærelse. Dets Gulv var belagt med brændte Steen af ulige Størrelse og bedækket med Snavs, Læderstykker og Værktøj af forskjellig Slags. En lille Kamin, i hvilken man bemærkede Levninger af Ild, stod ligesom Døren. Tilvenstre fra Døren og ligeoverfor Binduet stod en Træseng med et forrevent og plettet Tæppe. Et raskende Bord og to grønne Stole med halvraaddent Straa udgjorde alle Meublerne.

I Bæggen ligeoverfor Døren, mellem Binduet og Kaminen, var anbragt en dyb Abning, der kunde tjene til Skab. En graamalet Dør lukkede derfor. Denne Dag var Skabet øjensynlig aldeles opfyldt; Døren gabede og nogle daarlige Bræder og Læderuller vare lagte for den.

Archibald kunde ikke frigjøre sig for en vis Modbydelighed, da han traadte ind i denne smudsige, skumle Bolig. En forunderlig Lugt, som maaske ikke mere var Beboerne paafaldende, men som maatte berøre den unge Lords fine Lugteorgan meget ubehageligt, bidrog mest til denne Modbydelighed. Med Uddunst-

ningerne af Beg blandede sig en stærk Lugt af Bark, og dog var her bestandig samme Lugt, som den der hersker i Hospitalerne.

Archibald var i Beghudelsen nærved en Asmagt, men tilskrev sit Aldebefindende den fordærvede Luft og den flette Lugt, som han antog hidrørte fra Husets Beboeres Smuds. Han anstrengte sig for at holde sig paa Venene, lugtede til en Parfume, som han bestandig havde hos sig, lærkede sig til Raminen og saae sig nysgjerrigt om.

„William,“ raabte en barsk Stemme fra den fjerneste Krog i Stuen.

„Ja, Herre.“

„Giv Herren en Stol.“

Da den unge Lord hørte denne Stemme, saae han hen til det Sted, hvorfra den kom, og fik her Dje paa en kraftig, høj Mand med rødt Haar og fremstaaende, med Blod underløbne Dje, der stirrede haanligt, næsten foragteligt paa ham. Manden var fattigt klædt og bar et fedtet Skjodskind.

Archibald hævede stolt sit Hoved og vilde netop sige noget, men Manden forekom ham.

„Lord Archibald Gordon,“ sagde han med en hæs Stemme, „har ladet os længe vente og vi tvivlede allerede om, at han i Dag havde villet bære os med sit Besøg.“

Dandhyen smilede, greb i sin Vestelomme for at see paa sit Uhr og undskyldte sig, som om han befandt

sig i en fashionabel Kreds, men pludselig standsede han, som om han nu først kom til at tænke paa, hvem han havde for sig, og sagde med stolt Egeghdighed:

„Dagen gryede neppe, da jeg gik ud.“

„Gjennem Silkegardiner trænger Morgenens rigtig nok seent,“ svarede den Anden, „og naar Lemmerne hvile paa Edderduun, blive de dovne og lade. Os arme Djævla, der have en haard Seng, vækker den første Solstraale, vi ere oppe med Daggrøn og have allerede ventet paa Dem i to Timer.“

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Skomagermester A. Nielsen.

**Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,**

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

**Selskabets Kassererkontor,
Raadhussstræde Nr. 3 i Stuen,**

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Vennen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 11.

Lørdagen, den 15de Marts 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 27de Marts d. A. Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne, i Henhold til Lovenes § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, overensstemmende med Lovenes § 34. c, m. m.

Til dette Møde, der afholdes i Efterslægtfjelskabet Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved D^r. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelsesfjelskab, den 4de Marts 1879.

C. N. Laurrup.

D. F. Olsen.

N. P. Petersen
const.

Skotlænderens Datter.

En Fortælling
af
S. S.

V.

(Fortsat.)

„Jeg havde rigtignok kunnet være punktligere,“ svarede Archibald temmelig sagtnodig.

„Og De vilde have gjort vel deri, thi vor Sammenkomst er ikke uden Fare. De veed det, da vi ikke skulde komme til Dem, men De vilde opføge os i vor beskedne Bolig.“

„De havde kunnet træffe mine Venner, mine Folk kunde have seet Dem, og den Hemmelighed, der er saa nødvendig for Dem . . .“

„Jeg forstaaer Dem, Herren vilde hellere bringe sig selv end os i Fare. Jeg beundrer hans Vedemodighed.“

„Lad os holde op med Complimenterne,“ sagde Lorden utaalmodigt, „og komme til Sagen. Har De tænkt paa det, om hvilket jeg talte med Dem? De

veed hvad jeg har lovet Dem; har De truffet Deres Foranstaltninger?"

I dette Øjeblik blev der banket saa stærkt paa Gadedøren, at man endog kunde høre det i den Stue, hvor Archibald befandt sig med den hemmelighedsfulde Mand. Den unge Lord foer sammen og saae skarpt paa Manden, for at opdage, om han maaske var forraadt. Men denne trak kun paa Skuldrene og kneb Djenbryene sammen.

„Herren kommer for sildigt og Tosschovederne der for tidligt," sagde han. „Gaa, William, giv dem Nr. 1. Herren undskylder . . ."

William tog de Brædder og Læderstykker, som skjulte Indgangen til Cabinettet, bort og trængte sig ind deri. Et Øjeblik hørte man de deri værende tunge Gjenstande blive ryddede tilside. Den allerede omtalte ubehagelige Lugt blev stærkere derved og Archibald var nu ikke længere i Tvivl om, at den kom fra dette Cabinet. Han fjernede sig derfor nogle Skridt fra det. I dette Øjeblik blev der atter banket og det endnu stærkere

„Luf hurtigt op, William," sagde den tykke Mand; „Folkene blive utaalmelige."

„Her er fire i dette fordømte Hul, i hvilket man ikke kan røre sig," svarede William, „her er fire, men jeg kan ikke finde den rette."

„Tosschoved! Det er den største, den fem Dage gamle."

„O ja, nu husker jeg det; den røde er det; men den ligger nederst.“

Man hørte nu atter noget Tungt blive vendt om, uidentivl det hemmelighedsfulde Nummer, som endelig var fundet. Man bankede bestandig stærkere paa Døren.

„Skynd Dig, ellers flaaer man Døren ind og bringer det hele Qvarteer paa Benene.“

„Jeg kommer,“ sagde William, der nu viste sig ved Indgangen til Cabinettet med en tung Sæk, idet han gjorde sig Umage for at lukke Døren. Stanken blev bestandig værre og værre.

Archibald holdt Parfumen tættere til Næsen, men fulgte med uvilkaarlig Nysgjerrighed enhver Bevægelse af den Mand, der kom ud af Cabinettet, og betragtede med Forundring den lange tunge Sæk, som William havde sat hen i en Krog. Han gjorde sig Umage for at opdage, hvad der vel kunde være i den. Efter Stivheden at domme kunde man have antaget det for et Stykke Træ, dersom ikke den forskjellige Tykkelse, betydeligt større i Midten, noget rundt ved den ene Ende og noget spidst, kantet ved den anden Ende havde vidnet om, at der maatte være flere Gjenstande af forskjellig Størrelse i Sækken.

Sækkelærredet var meget grovt og altsaa ikke saa højeligt, at det havde lagt sig glat over de i Sækken værende Gjenstandes Former; men Archibald kunde dog snart opdage Formen af en menneskelig Fod og

Arm, saavel som Omridsene af en Skulder. Da Sækken, der stod i Krogen, endelig lidt efter lidt sauk sammen, kom to Kvæ tilshue og der syntes saaledes ikke at være mindste Tvivl om, at det var et menneskeligt Legeme, som fandtes deri.

I dette Øjeblik greb Will am Sækken med al sin Kraft og tog den paa Skulderen. Den tykke Mand lukkede Døren op for ham og sagde:

„Vær det hurtigt bort, luk godt igjen og kom snart tilbage.“

Der som Manden ikke havde været beskæftiget med William, vilde han sikkert have bemærket, at den unge Lord var bleven saa bleg som et Liig og at alle hans Lemmer skjælvede, thi Lorden havde nu opdaget, hvad Sækken indeholdt. Hvem veed hvor vidt det vilde været kommet med ham, der som man ikke i dette Øjeblik havde hørt en høj Latter udenfor. Denne Munterhed midt i en skrækkelig Scene gav pludselig hans Tanker en anden Retning og han havde atter gjenvundet sin Koldblodighed, da William kom tilbage.

„Hvad var der at see ad?“ spurgte Herren Tjeneren.

„Ikke meget; de meente, at Pæren var altfor moden; de vilde have en fra i Morges.“

„Kun det Bildt er godt, paa hvilket man venter. Ikke sandt, Mylord?“ spurgte Manden.

„Det er afhængigt af hvilken Slags Bildt det er,“ svarede Archibald.

„Hm,“ sagde den tykke Mand, „vort Bildt bliver jaget om Matten uden Hunde, og kommer paa Doctorernes Bord, hvilke ziirligt skjære det for.“

Han sagde dette, fordi han ikke kunde nære Tvivl om, at Archibald havde opdaget, hvad der var i Sækken, og at han sandsynlig havde hørt tale om Opstandelsesmændene, og fordi han vilde udgive sig for en saadan. Archibald kunde ikke undertrykke en Bevægelse af Modbydelighed og Rædsel.

„Jeg kan tænke mig Deres Modbydelighed, Mylord; en saadan Sagt vilde kun lidet tiltale Dem; men de fattige Mennesker maa dog fortjene deres Livsophold og da vi formedelst Politiet ikke bestandig kunne leve paa de Levendes Pungs Beføstning, søge vi at benytte de Døde. Denne Forretning er ikke til Nogens Skade, ja,“ tilføjede han, „det er en moralsk og nyttig Forretning, thi mange Mennesker ville kunne takke de videnskabelige Opdagelser, vi gjøre muligt, for Liv og Helbred. De affhyer os, og vi have dog været vore Medmennesker mere nyttige end Andre, som De aldeles ikke nærer nogen Affhy for.“

„Nu ja, De ere efter Deres Anskuelser Philantropen,“ svarede Archibald med et foragteligt Smil. Han havde endnu ikke overvundet sin Modbydelighed for dem, men søgte at gjøre gode Miner til slet Spil.

„Ja, Mylord, vi ere Philantropen, og det er meget respectabelt, at vi Fattige ere Philantropen paa de Dødes Beføstning, medens saa mange Højtstillede,

der dele Jordens Rigdomme mellem sig, som om disse kun var til for dem, ere Philantroper paa de Levendes Bekostning. Deres Philantropi bestaaer deri, at de efter Lovens Forskrifter bygge en Galge og lade en fattig Djævel, hvis eneste Brøde bestod i, at han ikke kunde bestemme sig til at dø af Hunger, hænge op i den. De dræbe de Levende, for at gavne de Levende, vi derimod opvække de Døde og ere følgelig de Levende langt mere gavnlige."

"Ja vel, ja vel," svarede Archibald; "Menneskene ere uretfærdige, men . . . De, Mester, forstaaer dog ogsaa at leve paa de Levendes Bekostning."

Manden foer sammen ved de sidste Ord, som han sandsynlig udlagte ganske anderledes, end Archibald havde meent. Men snart trak han paa Skuldrene, gjenfandt sin sædvanlige Selvbeherkselse og sagde:

"Ja, idet jeg tager Penge af dem, ikke deres Liv."

"Hvem der forlanger Penge af Nogen, kan undertiden blive nødt til ogsaa at berøve ham Livet," svarede Dandyen; "men jeg er hverken Constabel eller Dommer og det vedkommer aldeles ikke mig. Men lad os komme til vore Forretninger. Siig mig, har De tænkt paa noget, der kan skaffe os Hævning fordi vor tidligere Plan mislykkedes, og trække mig ud af Forlegenheden?"

"For at hevne os? De taler da vel ikke om mig?"

„For at hevne mig, lige meget, ved en Sejer at hevne mig for mit Nederlag og rive mig ud af en meget ubehagelig Forlegenhed. Om faa Dage skal jeg møde for vore skotske Dommere; der gives et eneste, men skrækkeligt Bidue imod mig, og dette Bidue maa vindes eller gøres taus.“

„Jeg forstaaer det . . . Den Pige, til hvem De har vovet Dem paa en taabelig Maade, har en flydende Tunge og smukke Dine, der kan understøtte det, som Tungen taler.“

(Fortsættes.)

J. K. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Tapetsjerer J. M. Faerberge.

Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,
 aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Naadhunsstræde Nr. 3 i Stuen,
 aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form

Administrationen.

Borger-Tidningen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 12.

Lørdagen, den 22de Marts 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 27de Marts d. A. Eftermiddag Kl. 6, afholdes i Selskabet en Repræsentantforsamling, paa hvilken de i forrige Aar indkomne Ansøgninger om Laan og anden Understøttelse ville blive foredragne, i Henhold til Lovens § 18; tillige vil der blive foretaget Valg paa nye Repræsentanter, **samt Valg paa en Administrator.**

Til dette Møde, der afholdes i Esterflægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, indbydes herved D^r. Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab, den 4de Marts 1879.

C. N. Laurrup.

D. F. Olsen.

N. P. Petersen
const.

Skotlænderens Datter.

En Fortælling

af

H. H.

V.

(Fortsat.)

„Vel muligt. Naar man seer hende, naar man hører hende, er det ude med mig.“

„Og derfor er det Dem saa magtpaaliggende at faa hende i Deres Besiddelse, selv om De skulde vove det forulykkede Forsøg endnu engang?“

„Ja, saaledes forholder det sig. Dersom jeg havde hende i min Magt, vilde jeg nok før Retsdagen kunde gjøre hende tam. Ja, det indestaaer jeg for,“ tilføjede den unge Lord selvtilfreds; „jeg vilde sikkert tæmme hende. Saa vilde hun ogsaa tie og jeg med hende slippe ud af den ubehagelige Historie.“

„Med hende? Naa, ligemeget, men troer De saa let at kunne tæmme den Skønne? Naar hun nu vedbløv at være som hun er, vilde man da ikke strax lægge Dem hendes pludselige Forsvinden til Last

og vilde ikke Dommerne fordre strengt Regnskab af Dem?"

„Udentviol; men endnu har jeg ikke kjendt nogen Pige eller Kone, der ikke tilsidst har maattet erkjende mig som Sejerherre.“

„De har sikkert altid haft med fornemme Damer at gjøre; men de fattige Piger have for det meste et haardere Sind og en mere udholdende Dyd. Tro De mig, overlad intet til Tilfældet.“

„Hvorledes kan jeg det? Hvad skal jeg gjøre?"

„Du kjære Gud, saa godt som slet intet.“

„Men hvorledes . . .“

„Vil De tage mig det ilde op, hvis mine Ord mishage Dem?"

„Aldeles ikke, paa Ere.“

„De har lovet mig hundrede Guineer, naar jeg bragte Dem Pigen levende . . .“

„Nu?"

„Kan De raade over et hundrede Guineer til?"

„Hvorfor?"

„Fordi jeg, naar De vil give et hundrede til, kan angive Dem et Middel, der paa en ganske ligefrem Maade bragte dem ud af Forlegenheden. Ja, jeg vilde selv overtage Udførelsen deraf.“

„De forlanger hundrede Guineer til. Vel, naar Midlet er godt.“

„Ere vi enige?"

„Ja.“

„Godt,“ raabte Manden, idet han holdt sin Haand hen til Lord Archibald, der kun modstræbende rakte ham sin. Manden trykkede Lordens fine Haand mellem sine haarde Fingre og trak ham, uden at slippe ham, hen til den fjerneste Krog Stuen. Derpaa sagde han sagte:

„Er De virkelig beredt til at høre paa mig og høre alt?“

„Tal,“ svarede Lord Archibald.

Den Ubekjendte bukkede sig, holdt sin Mund hen til den unge Lords Ore og hvistede nogle Ord til ham, men saa sagte, at William, der stod nogle Skridt derfra, ikke kunde høre noget. Archibald blev derimod ganske bleg og hans Læber skjælvede. Bludselig, og før Manden endnu havde endt, raabte han:

„Skrækkeligt, skrækkeligt!“

„De har altsaa forstaaet mig?“

„Ti, ti, intet Ord mere.“

„De har lovet at høre alt.“

„Aldrig.“

„Men Midlet er dog ufejlsbarligt og man vil ikke mærke . . .“

„Og mig, Lord Archibald Gordon, vover Du at gjøre et saadant Tilbud?“

„Jeg troede at tale med en modig Mand, der vil hevne sig.“

„Hevne mig vil jeg, ja, men paa en ædel Maade,

bekæmpe en gjenstridig Pige, gjøre hende min Willie føjelig og underdanig, men ikke . . .“

„Stille, Mylord! Midlet behager Dem ikke, altsaa ikke mere derom. Det er ganske sikkert og Ingen kjender det. Nogle Minutter ere tilstræffelige og den Gjenstridige har ophørt at være farlig. Alt seer naturligt ud og intet, slet intet røber den Haand, der har ført Slaget. Enhver troer det har været Guds Haand. Men jeg seer, at De endnu har Betænkkeligheder og at De vil skjænde paa mig, skjøndt jeg ikke vilde andet, end være Dem nyttig. Men nu ville vi ikke tale mere derom.“

„Ja, tal ikke et Ord mere derom, Du vil handle rigtigt deri.“

„Min Gud, Mylord, De truer jo næsten. Hvad har jeg da at befrygte? Ere vi ikke Medskyldige?“

Archibald foer sammen ved disse skræffelige Ord, men var dog i Besiddelse af saa megen Selvbeherfskelse, at han kunde dæmpe det første Bredesudbrud. Han svarede derfor ogsaa snart med en rolig Stemme:

„Du har forlangt to hundrede Guineer af mig, og Du skal faa dem, men Du maa udfinde et andet Middel, et mindre affhyeligt, et som en Mand af Ere kan indlade sig paa.“

Medens Archibald udtalte disse Ord, syntes han virkelig at betragte sig som en Mand af Ere . . . sandsynlig i Sammenligning med Andre.

„Seg havde vel tænkt paa noget andet,“ sagde

den tykke Mand foragteligt, „men I store Herrer have saa fine Nerver . . .“

„Denne Plan adskiller sig altsaa ikke fra den forrige?“

„Den adskiller sig ganske og aldeles derfra. De vil faa Pigen levende i Deres Hænder.“

„Levende? Virkelig?“

„Ja, levende, og uden at hendes Besiddelse vil kunne skade Dem paa nogen mulig Maade. Rigtig nok er Midlet farligt og De vil ikke tillade det.“

„Naar Du leverer mig Pigen levende, forstaaer Du, levende,“ og Archibald betonedede stærkt Ordet, „naar Du leverer mig Pigen levende, naar man ikke gjør hende nogen Fortræd, ikke krummer et Haar paa hendes Hoved, er Midlet mig ligegyldigt.“

„De lover altsaa alt i dette Tilfælde?“

„Gjør hvad Du vil; hvad bryder jeg mig om Midlet? Hold Dit Løfte og jeg staaer ved mit Ord.“

„De lover to hundrede Guineer?“

„Jeg lover Dig dem og her ere hundrede i Forstod,“ saade Archibald, idet han tog en Pung med Guld op af Lommen og gav Manden den. „Den Dag, da Du leverer mig Nelly, giver jeg Dig de andre hundrede,“ tilføjede han, „men glem ikke, hvad Du har lovet mig. Jeg vil kun have hende levende.“

„De skal faa hende.“

„Levende?“

„Levende.“

Den tykke Mand, der udtalte dette Ord med det uhyggelige Smil, som i Almindelighed viste sig i hans Ansigt, trykkede hurtigt Døren op, hvilken Archibald forgjæves søgte at aabne. Døren stødte stærkt mod Bæggen, og Archibald, der nikkede til sin forunderlige Bært, fjernede sig langsomt og ligesaa forsigtigt som han var kommen, men dog ikke uden at kaste et sidste Blik fuldt af Rædsel paa det hemmelighedsfulde Cabinet. Da han var gaaet, vendte den tykke Mand sig til sin Kammerat William, æltede mellem sine Fingre en brunnlig Masse, der lignede Beg, og som han tog frem under et fugtigt Klæde. Derpaa sagde han:

„Seed Du hvad jeg tænkte paa, William, da jeg saa, at Herren anstillede sig som om han følte Rædsel for os?“

„Jeg kan tænke det,“ svarede den Anden, blinkende med Øjnene.

„Ja, men saa havde jeg mistet hundrede Guineer, og hvor smukt han end er skabt, mere end fem Guineer havde jeg dog ikke saaet for ham. Lægerne Komp og Murray ville ikke betale dem dyrere.“

„Ja, og en Lord lader sig ikke saa godt bringe bort, uden at der lægges Mærke dertil. Han vilde ogsaa let blive fjendt.“

VI.

Edinburgh er en af de smukkeste og mærkværdigste Stæder i Europa; bygget paa høje og stejle Klipper og gennemtrængt af dybe Kløfter, yder den Djet de mest overraskende Udsigter. Susenes overordentlige Højde, navnlig i Highstreet og i Nærheden af Law-Marktes, har bestandig gjort et ejendommeligt Indtryk paa den Fremmede.

(Fortsættes.)
J. B. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag, fra Kl. 9 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 13.

Lørdagen, den 29de Marts 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Skotlænderens Datter.

En Fortælling

af

S. S.

VI.

(Fortsat.)

De højeste af disse Huse stode paa Tron-Church- og Parliament Square. Alderen havde beklædt dem med usædvanlige Farver og de lignede uhyre, stejlt opstigende Klipper, der svævede hen over Hovederne paa de Forbigaaende; men naar Øjet mønstrede deres høje Facader, forundrede det sig over den utallige Mængde Vinduer, som fandtes der.

Disse uhyre Huse vare fordeelte i en Mængde

Baaninger, der alle kun havde een Trappe, for det meste en smal Bindeltrappe, til Udgang. I den øverste Etage boede naturligviis de fattigste Folk. Disse Huse havde ingen Portner, ja ikke engang en Dør; man gik og gaaer endnu den Dag i Dag lige fra Gaden op til Trappen og kravler der fra Etage til Etage, indtil man endelig paa en Dør finder en Kobberplade med dens Navn man søger.

Blandt alle disse Huse lagde man for en Række Mark tilbage især Mærke til de store Bygninger, som stode paa Hjørnet af Highstreet og Gjennemgangen den „gamle Forsamling.“ Gavlene paa disse Huse, blandt hvilke det laveste idetmindste havde ti Etager, Taget fraregnet, bestod af guullige eller rødlig Steen. Tiden havde farvet denne imponante Masse mørk og Steenfulsrogen lagt en Slags brun Fernis derover.

Det Indre af disse Huse var deelt i en uendelig Række af smaa Boliger, som man havde skilt fra hinanden ved overhvidtede Bræddewægge. Husene selv vare ikke altid skilte fra hinanden ved tykke Mure. De fleste Tage vare bedækkede med Skifer, Steenplader eller med Tagspaan.

De Skillewægge, der skilte Boligerne fra hinanden, vare sølgelig af ringe Fasthed. I Nødsfald kunde en Mand med en Øxe i saa Djeblik bane sig en Vej, naar han ikke paa anden Maade kunde komme fra det ene Hus i det andet. Den Mand, som Lord Archibald besøgte, havde, før han blev Skomager, været

Murer og havde ofte udbedret de skrøbelige Skillevægge. Herpaa byggede Manden, der ikke lod sig skræmme af noget Middel, sin djævelske Plan, som ufejlbarlig maatte bringe Pigen i hans Hænder, men hvis Udførelse kunde bringe et heelt Dvarteer, ja maaske hele Staden i Fare.

Martha og Nelly boede, som vi have omtalt, i et Huus i Nærheden af Gjennemgangen den „gamle Forsamling.“ Dette Huus havde idetmindste ti Etager og deres Bolig befandt sig i syvende. Den bestod af tre Værelser, et Sovestue, en Dagligstue og et Kjøkken. Sovestuet fik sit Lys fra en dyb, mørk Gaard; Dagligstuen vendte ud til Gaden. Dens Vægge vare malede med graa Bliefarve og Meublerne vare meget ringe. Kjøkkenet befandt sig bag en smal Gang, der skilte Sovestuet fra Dagligstuen. Alt var simpelt, men reenligt, og man saae overalt, at idetmindste Orden og Reenlighed, denne den Fattiges Formue, bestræbte sig for at erstatte Rigdommen.

Denne Bolig grændsede op til en af de omtalte tynde Skillevægge i et Nabohuus, og Martha og Nelly havde ofte følt, at deres Nabo var en ubarmhertig Sækkpibeblæser. Netop nu havde de Ro, thi den gamle Sækkpibeblæser var død og hans Bolig stod tom. Husene paa begge Sider af det, som Nelly boede, havde idetmindste tolv Etager, og hvert dannede en Republik, i hvilken den fattige Klasse var den fremherskende. Det tilvenstre gif, ligesom Simpsons

Suus, ud til den omtalte Gjennemgang, i hvilken Trappen udmundede.

Man erindrer, at Nellys og Allans Giftermaal skulde finde Sted i de sidste Dage af November, lige efter det store Fiskeri. Man var nu i Midten af denne Maaned, der med Hensyn til de Forlovedes Onsker listede sig altfor langsomt hen, og flere Dage vare hengaaede efter Archivalds Besøg hos den Ube kjendte. De tvende Fruentimmers rolige Liv var ikke blevet forstyrret af noget. Nelly gik sjeldnere ud og var da bestandig ledsaget af Allan eller en Staboerske, da den syge Martha neppe kunde forlade sin Stol.

Om Morgenen den 15de November havde Allan ved Afskeden med de tvende Fruentimmer sagt, at han ikke vilde komme igjen om Aftenen, ja, at hans Fraværelse maaske vilde vare flere Dage. Den foregaaende Dag var en uhyre Masse af sprats (smaa Sild) trængt ind i Forth. Fiskerne anrettede et frygteligt Nederlag iblandt dem. Alle smaa Skibe, alle Baade, ja de mindste Joller vare opbudte; den Flo-tille, som dannede sig, bedækkede hele Havbugten og fulgte Fiskenes Skare, fra hvilken de tog utallige Fan-ger. Bugten havde ikke kunnet være libligere, om Fjenden havde gjort en Landgang. I den omtalte Nat skulde Kampen eller snarere den store Høst være endt. Baade med Ild eller Lanterner foer i alle Retninger om paa Havet, og disse Tusinder af Lys, der spejlede sig i Bølgerne, bedækkede Havet med en

phantastisk Belysning, der strakte sig til Hufene i Leith.

Dhondhar Mac Alpin og Simpson, hans Medhjælper, horte til Fiskerne. Deres lille Baad med Bugten paa havde sluttet sig til de andre Fartøjer og ligesom de gjort en rig Fangst. En stor Mængde Fisk laa i Baaden. Mørket blev bestandig tættere; Uhrene i Leith havde allerede forkyndt den tiende Time; de forstrækkede Fisk vare flygtede, Lyfene sluffedes lidt efter lidt og Baadene kom tilbage i Havnen, den ene efter den anden. I Bugten bleve kun nogle faa Fiskere tilbage, der enten havde været mindre heldige, eller vare mindre nøjsomme. Til de sidste horte Dhondhar og Allan. Skjøndt de havde gjort en meget god Fangst, havde de dog ikke været saa heldige som ellers. Kunde de vende tilbage til New Haven, uden endnu nogle Gange at have forsøgt paa at fuldstændiggjøre deres Ladning.

„Vinden tager til,“ sagde Dhondhar til sin Medhjælper, for at anspore hans Udholdenhed; „Natten er smuk; om saa Timer ville Fiskene, der ere blevne forjagede af de Ubehændige, komme tilbage og vi ville sikkert være meget heldige.“

Allan behøvede ikke at anspores. Han vilde endnu føje nogle Dalere til den Sum, hvormed han agtede at begynde sin egen Huusstand, og da han dog alligevel ikke skulde vende tilbage til sin Brud denne Nat,

var det ham ligegyldigt, om han tilbragte den paa Havet eller i Mac Alpíns Huus.

„Ja,“ svarede han efter en Pausse, „ja, Natten er smuk og jeg troer ikke, at min gamle Kammerat længes efter at komme hjem. De Fisk, vi have fanget, fylde neppe en Tønde; enhver Fisker maa have een Tønde og vi have altsaa endnu meget Arbejde tilbage.

„Allan,“ sagde den gamle Mac Alpin, idet han fortroligt klappede den unge Mand paa Skulderen, hvilket han kun sjældent gjorde, uden maaske naar de havde gjort en meget god Fangst, „Allan, Du er af en gammel god Stamme. Din Fader var Fisker og en dygtig Fisker paa sin Tid. Du vil blive hans udtrykte Billede.“

Under denne Samtale havde de tvende Fiskere lidt efter lidt fjernet sig fra Kysten. Allan roede, og medens han tilsyneladende fulgte den halvblinde Oldings Raad, førte han dog Baaden til en Spids af Bugten ved New Haven, hvor han gjerne lagde til, og hoorfra han i det høje Huus, i hvilket Nelly boede, kunde skimte et Lys. Allan tænkte bestandig paa den Lykke, der ventede ham, paa den nære Forbindelse med sin elskede Brud . . . Dgsaa vendte hans Tanker sig ofte til den henfvundne Tid; han kom til at tænke paa Mac Gregors sidste Ord: „Elst hende, elst min Datter;“ han tænkte paa den Dag, da han første Gang havde trykket det stakkels Barn i sine Arme,

medens han gik med det over Ben Nevis vilde Strøm. Dengang havde han neppe nogen Anelse om, at denne lille Halvvilde skulde blive hans Hustru, men hvorledes havde ikke ogsaa Nelly efter den Tid taget til i Ynde, Skjønhed og alle mulige Dyder. Allan tænkte endvidere paa de Hindringer, hans Kjærlighed var stødt paa og de Farer, som hans Forlovede bestandig var udsat for. Denne sidste Tanke opfyldte ham pludselig med Angest og Forfærdelse; han vilde gjerne have været hos Nelly, der maaske atter var truet af en Ulykke; hans Hjerte bankede stærkt og han skjælvede uvilkaarligt. Paa engang spilede han sine Dine, der under denne Tankegang havde været henvendt paa det ham saavel bekendte Punkt af Staden, højt op, hans Blik blev stirrende, hans Mund aabnede sig og han strakte Halsen frem; hans Ansigt, hans Bevægelser, hans Holdning, kort sagt hans hele Legeme udtrykte Forbauselse, næsten Forfærdelse, og han lod Narerne falde.

Schonchar Mac Alpin, der sad agter i Baaden, havde vendt Ryggen til Staden og kunde ikke see, hvad der saa pludselig vækkede den unge Fiskers Opmærksomhed, men han lagde Mærke til at han holdt op at ro.

„Hvad er der paa Færde?“ spurgte han sin unge Ven; „hvorfor sidder Du saa ubevægelig? Hører Du en Stør nærme sig?“

Allan svarede ikke; hans Dje hvilede ufravendt paa Staden.

„Naa,“ vedblev den Gamle, der nu vendte sig om, „hvad seer Du deroppe?“

„See blot, Fader, see.“

Og Allan, der udtalte disse Ord med en ubeskrivelig Forsfærdelse, havde rejst sig op og pegede paa det Punkt af Staden, paa hvilket hans Dje allerede længe havde hvilet og hvor der viste sig et rødtligt Skjær.

(Fortfætted.)

J. K. Salvoorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Kontorbestyrer L. G. Boesen.

Prokurator J. D. Buemann.

Baron, Dyrlæge F. B. N. von Eggers.

Fabrikant G. Eichhoff.

Fuldmægtig N. E. Frederiksen.

Skibsfører P. J. B. Hesselager.

Boghandler K. Klein.

Mechanicus N. Koefod.

Blikkenslager H. E. A. Nielsen.

Grosserer, Manufakturhandler B. Thomsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Naadhunsstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 9 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

En og halvfemtesindsstyvende Aargang.

N°. 14.

Torsdagen, den 5te April 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Ansøgninger om den ved Bogholder Larsens Død ledigblevne Post som Bogholder ved Selskabet, modtages hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets const. Bogholder, Hr. N. P. Petersen, Nybrogade Nr. 22. Stuen, indtil 30te April d. A.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab den 31te Marts 1879.

C. N. Laurrup.

D. F. Olsen.

N. P. Petersen.
const.

Skotlænderens Datter.

En Fortælling
af
S. S.

VI.

(Fortfat.)

„Hvad er det da, som bringer Dig saaledes ud af Dig selv?“ spurgte den gamle Fisker, idet han strøg sig over Øjnene med Bagen af sin Haand. „Hyrderne have tændt Ild i tørt Brænde paa Salisbury Klipper.“

„Salisbury Klipperne ligge ikke der. Dette Skin kommer fra Midten af Staden, fra Nærheden af Slottet.“

„Maanen gaacr rød op i Taagen.“

„Nej, nej, det er ikke Maanen; Maanen gaacr først op om to Timer. See kun, hvorledes Ilden griber mere og mere om sig og bliver større.“

Bed disse Ord greb Allan uvilkaarligt Naverne igjen.

„Men, min Søn, hvorfor vender Du tilbage til Havnen ligesom de Andre?“

„Der er Aldøs, Fader; det brænder i den øverste Deel af Staden.“

„Og dèrsom det nu forholder sig saaledes, skulde vi da derfor opgive vort Arbejde?“ svarede den gamle Højlænder.

„See, see, hvorledes Flammen bliver større, hvorledes Branden griber om sig,“ raabte Allan og roede med næsten overmenneskelig Kraft ad New Haven til.

„Hold inde, min Søn, og opgiv ikke vor maaske saa skjønne Fiskefangst. Er der ikke Folk nok i Staden til at slukke Ilden? Ogsaa Rødtjolerne, de fordømte Rødtjoler, ville hjælpe.“

„Allan var døv for alle disse Klager og Bønner; han roede af al Kraft, og Uysene fra Husene ved New Haven kom nærmere og nærmere.“

„O, min Søn, at spille en saa smuk Nat som denne, at opgive en Fangst, der lovede at blive saa indbringende.“

„Men Fader, det brænder i Highstreet.“

„Highstreet! Jeg giver hele Highstreet for en Tønde Sild.“

„Ogsaa Nelly Mac Gregor og min Moder?“

„Bed min Faders Been, derpaa har jeg ikke tænkt,“ raabte den gamle Dhonchar, idet han rejste sig op og slog sig for Panden. „Jeg er gammel og bliver glemsom; tilgiv mig, min Søn,“ vedblev den Gamle dybt bedrøvet. Uden at sige et Ord mere,

satte han sig derpaa i den anden Ende af Baaden og roede med en Kraft, som man ikke skulde ventet af hans Alder. En ringe Afstand skilte dem endnu fra Bredden. Begge tang og man horte kun deres tunge Aandedrag. Baaden fløj som en Svale hen over Bølgerne og i mindre end et Qvarteerstid havde de naaet Dæmningen ved New Haven. Allan sprang strax i Land.

„Hvor løber Du hen? Vent dog paa mig,“ sagde den Gamle til ham.

„Jeg venter Eder i Highstreet udenfor min Moders Huus,“ raabte Allan til ham i en fortviblet Tone og ilede derpaa hen ad Vejen til Edinburgh.

VII.

Edinburgh har ikke glemt den skræffelige Nat mellem den 15de og 16de November 1824. Mange Aar efter tænkte Beboerne med Skræk paa det forfærdelige Skuespil, som deres Stad frembød i flere Timer. De talte med Rædsel om det skræffelige Syn, navnlig da Highstreet stod i Flamme; Beboerne af de af Viden ødelagte eller af den truede Qvarterer fortalte, hvorledes Flammerne udbredte sig over deres Boliger ligesom et Hav, der gjennembryder fine Dæmninger, hvorledes de pibende og hvislende flamrede sig til de høje Huse, og hvorledes de ødelagde hurtigere end Menneskets Øre kunde have gjort det, hvorledes

de med Kæmpeskridt løb fra det ene Tag til det andet og, ligesom Offerpræsterne i Oldtiden, hængte glimrende Guirlander om det Bytte, som de vilde opsluge. Den gamle og sorte indre Stad havde i denne Nat tabt sit mørke Udseende. Dens høje smudsige Huse, der bleve belyste af Ilden, glindsede i Mørket ligesom Bygningerne i de fabelagtige Stæder, som de orientalske Fortælleres frugtbare Phantasi have skildret os; Murene, der fornedet vare farvede med Amethystens violette Tinter, havde i Midten en kirsebær- eller rubinrød Farve og foroven straaede de i Topasens Guldglands eller Saphirens blaalige Ild. De utallige Binduer i de høje Huse funkledede som ligesaa mange store Diamanter, og Røgen, der opsteg fra dette Flammehav og, alt efter den Næring, som Flammen fandt, farvedes blaa, rød eller grøn, dannede Skyer og en Himmel, der stemmede fuldkommen overeens med saadanne phantastiske Billeder.

Ogsaa seet langt fra var dette Skuespil overordentligt. Den hele øverste Deel af det gamle Edinburgh stod i Flammer og Staden, der er bygget paa en Høj og en stejl Klippe, ligner om Natten en Masse Klipper, der ere optaarneede paa hinanden. Naar man nu saae de høje, funkledede Reg af Gnister, der steg op af dette Ildhav og snoede sig højt op i Luften, naar man saae den uimaadelige Røgsojle, der hvirvlede op mod Himlen og bedækkede den hele Dimegn ligesom med et kæmpemæssigt mørkt Skjerm, naar

man saae Flammen skyde op ligesom i en eneste Straale, derpaa atter synke sammen og forsvinde, for strax efter paany at hæve sig med større Raseri, kunde man have troet, at en af de Vulcaner, der brændte i Landet længe før Menneskene lode sig see der, pludselig havde antændt sig paany og udspyede sine Flammer paa Toppen af Bjerget. Larmen fuldendte Sandsebedraget. De indsthyrtende Mure, den hule Raslen af Bognene, Menneskemængdens Summen og Mumlens lignede ganske og aldeles den underjordiske Larm af hemmelighedsfuld Torden, som ledsager Jordskælvets Udbrud i Jorden.

Nelly havde bedrøvet tilbragt Aftenen før denne skræffelige Nat hos den syge Martha, medens Allan, hendes Brudgom, var beskæftiget med Fiskeriet. Den Gamle sad i Stuen ved Siden af Kaminen og hørte adspredt paa, hvad Nelly lærte for hende af en Rejsebeskrivelse. Lidt efter lidt gave hendes Smerter efter, hendes Øjne begyndte at lukke sig og Hovedet sank mat ned paa Brystet. Den gode Martha var falden i Søvn.

Pigen, der kun havde læst af Føjelighed, dæmpede lidt efter lidt sin Stemme, og da hun havde overbevist sig om, at den gamle Kone sov trygt, taug hun aldeles.

Nelly havde langt andet at gjøre end at læse; hun kunde jo tænke paa sin Brudgom, som hun elskede saa højt. Hun sad paa en lav Stol, saae ind i

Rulildens lidt efter lidt udgaaende Flammer og havde lagt Armene overkors paa Brystet. De Tanker, der beskæftigede hende, maatte være behagelige, og dog viste intet Smil sig i hendes alvorlige Ansigt.

Medens Pigen saaledes tænkte paa Fremtiden og den gamle Martha sov, gik Tiden. Klokken var slaaet ti og Bægteren begyndte at raabe. Paa engang syntes Binden, der havde hvilet hele Aftenen, at sætte sig i Bevægelse. Nelly foer sammen, derpaa stod hun sagte op, gik hen til Vinduet, aabnede det ligesaa sagte og saae ud. Himlen var vidunderlig reen og Stjernerne skinnede paa den blaa Himmelhvælving.

„Gud være lovet, Ratten er rolig,“ sagde Pigen med et Suk, der kom fra et lettet Hjerte. Derpaa saae hun til en anden Side af Horizonten, langt i det Fjerne, og uden Tvivl fik hun Øje paa Fiskernes smaa Lys i Forth, thi hendes Øjne bleve mere straalende . . . Ingen Sky bedækkede Himlen i den Retning, og dog blev Nelly alvorligere.

„Der er han,“ sukede hun, „den stakkels unge Mand, paa Oceanets Bølger og roer med Anstrengelse, eller ogsaa kaster han sit Net ud, trækker det derpaa til sig, søger efter Fiskene deri og bliver gjennemblødt af Havets Vand. Til Lykke er Ratten mild; Binden, der begyndte lidt stærkt, har allerede lagt sig igjen; i Morgen vil jeg igjen faa Dig at see, min Allan.“

Efterat Nelly med Kjærlighedens hele Begejstring havde udtalt de sidste Ord, kastede hun et sidste Blik

paa de fjerne Lys og luffede derpaa sagte Vinduet. Hun var nu bange for at vække den stakkels Syge, men da hun vendte sig om, sad Martha der med aabne, vaade Øjne, thi hun var blevet vækket ved at Vinduet blev aabnet, og havde sandsynlig hørt Pigens sagte udtalte Ord. Kelly blev bedrøvet, kastede sig, for at erholde Tilgivelse, om den gode Moders Hals og græd med hende. Hvorfor de begge udgjød Taarer, vidste de vel ikke saa egentlig, men de vare Fruentimmer og Auelseren gjorde dem saa bedrøvede.

(Fortfættes.)

J. G. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Detailhandler Søren Jacobsen Nielsen.

Selskabets Bogholderkontor,
 Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Raadhussstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 9 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 15.

Lørdagen, den 12te April 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Ansøgninger om den ved Bogholder Larsens Død ledigblevne Post som Bogholder ved Selskabet, modtages hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets const. Bogholder, Hr. N. P. Petersen, Nybrogade Nr. 22. Stuen, indtil 30te April d. A.

Det vil blive paalagt den Bogholder der ansættes at have, **baade Bolig i selve Byen og Kontor sammesteds.**

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab den 31te Marts 1879.

C. N. Laurrup.

D. F. Olsen.

N. P. Petersen.
const.

Isotlænderens Datter.

En Fortælling

af

H. H.

VII.

(Fortsat.)

„Hvorledes har Du det, Barn,“ sagde endelig Martha til den grædende Nelly; „hvorfor græder Du?“

„Moder, hvorfor græder Du.“

„Jeg græder, men mine Taarer gjøre mig godt.“

„Ogsaa mine ere søde, kjære Moder.“

„Nej, min Datter, det er ikke Glædestaarer; Du hulker og Dine Taarer brænde paa min Haand.“

„Jeg havde hørt Vinden begynde at tage til og frygtede for at det skulde blive en Storm. Men jeg var usornstigt, ikke sandt?“

Og hun forsøgte at smile og astørre sine Taarer, men forgjæves.

Kort efter førte Nelly den syge Kone hen til

Sengen og hjalp hende at klæde sig af. Da hun var kommen tilfjængs, gav Nelly hende et sidste Kys og trak Sengegardinerne for; derpaa knælede hun ved Sengen, bedækkede Ansigtet med begge Hænder og bad sagte. Hun bad saa inderligt for Moderen, for den Elskede og for sig selv, da pludselig, ligesom Vægteren forkyndte at Klokken var halv elleve, en forunderlig Larm lod sig høre i Nærheden; derpaa fulgte et Raab, et højt, forfærdeligt Raab, ved hvilket Blodet maatte stivne i Alles Arter, der hørte det: „Brand! Brand!“

At afbryde sin Bøn, springe op, ile hen til Vinduet, rive det op og see ud, var for Nelly et Djebligs Sag. Et rødtligt, usædvanligt Skin udbredte sig fra anden Etage i et Huus i Nærheden og paa samme Side. Dette Skin var skarpt og blev bestandig stærkere, men desuagtet viste Flammen sig endnu ikke og intet tydede paa en stor Fare. Nede paa Gaden udenfor det brændende Huus var Folk bleven staaende og nogle bankede stærkt paa Døren, medens Andie raabte af fuld Hals: „Brand! Brand!“

Nysgjerrigheden og Angesten holdt Nelly ved Vinduet, indtil hun hørte Moderens Stemme: „Nelly, Nelly, kom. Hvad bestiller Du der? Hvad er der paa færde, mit Barn? Hvorfor raaber man?“ Nelly dristede sig ikke til at sige, hvad hun havde seet, da hun frygtede for at gøre den gamle Kone bange; men hun følte ogsaa, at hun ikke turde lade hende blive i Sengen, da et Nabohuus stod i Flamme.

„Hvorfor raaber man saaledes?“ gjentog Martha.

„Der er Ildløs et eller andet Sted i Gaden. Man raaber om Hjælp.“

„Ildløs? Hvor er Ilden?“ vedblev Martha at spørge, idet hun havde rejst sig saa let op i Sengen, som om hun aldrig havde været syg og hendes Samhed pludselig var forsvunden.

„Det brænder i vor Gade, kjære Moder . . . Maaſke i Nærheden . . .“

Hun udtalte disse Ord i en tvivlende Tone, for at forberede den gamle Kone paa Virkeligheden og gjøre hende mindre forskrækket; men Raabene tiltog mere og mere, næsten lige under det Bindue, som Nelly havde ladet staa aabent.

„Du skuffer mig, mit Barn, Ilden er her i vort Huus.“

Og derpaa styrtede hun halv død af Skræk og halv nøgen ud af Sengen.

„Nej, kjære Moder, berolige Dig; Ilden er ikke her, men i anden Etage i Bager William Mochonochies Huus; den er heller ikke stor og vil snart være slukket. Binden kommer ogsaa fra Slottet og driver Flammerne til den anden Side. Det faae vi jo, da Skyerne trak forbi. Vi frygtede dengang for at Allan vilde faa daarligt Vejr.“

Allan! O, at min Søn ikke er her. Hvem skal nu hjælpe os? O, min Gud, frels Dig, mit Barn, medens der endnu er Tid dertil. Jeg er

gammel og svag og kan ikke gaa ned ad den lange Trappe; idetmindste behøver jeg lang Tid dertil. O, hvorfor er Allan ikke her? Han er stærk, han vilde have baaret mig, det kan Du ikke; gaa og lad mig dø her. Jeg er gammel og duer ikke til noget videre i denne Verden; lad mig dø og frels Dig."

„Men, kjære Moder, berolige Dig og fat Mod. Det er ikke noget; jeg handlede ikke rigtigt i at jeg gjorde Dig bange. Brandfolkene vilde have slukket Ilden, før Du havde erfaret noget derom. Der," sagde hun, idet hun gav den gamle Kone nogle Klædningsstykker, „prøv paa at klæde Dig paa uden mig; jeg vil gaa hen til Vinduet og see, hvorledes det staaer til."

Den stakkels Martha blev staaende liigbleg og med stirrende Blik ved Sengen. Hun var ikke istand til at bevæge sig, ja, hun kunde næsten ikke tale et Ord. Nelly gav hende Klædningsstykkerne i Haanden og bad hende skynde sig at klæde sig paa, for ikke at blive forfølet; men hun sagde kun saaledes, for at den gamle Kone i ethvert Tilfælde kunde være beredt til at forlade Stuen.

„Vær rolig," sagde hun til hende, „jeg kommer strax igjen."

Og Nelly ilede hen til Vinduet i Dagligstuen.

Da hun traadte ind i dette Værelse, naaede hendes Skrak sit højeste Punkt. Et skarpt Lyskin faldt paa Susenes Bæge paa den anden Side af

Gaden. Ilden havde i den korte Tid, medens Nelly og Martha talte sammen, grebet forfærdeligt om sig. Flammerne sloge ud af alle Vinduerne i den brændende Etage og sliffede rundt om som begjærlige Tunger. Ruderne i Vinduerne ovenfor sprang flirrende istrykker, før Ilden endnu havde naaet dem; Træet blev fort, beghudte at ryge og gik derpaa snart i Brand. Efter faa Minutters Forløb stod tredie Etage i Flammer ligesom den anden.

Der kunde ikke strax komme Hjælp og formedelst Ildens Hestighed stod hele Bygningen i Flammer, før Brandfolkene kunde faa Efterretning om Faren.

I dette Øjeblik blev Døren til det brændende Huus stødt op og nogle halotpaaklædte Personer, der deels bar Meubler, deels Kofferter eller Sække, sandsynlig med deres mest værdifulde Gjendele, næsten nøgne Fruentimmer med Børn paa Armene eller drivende Børn foran sig, styrtede under høj Sammer ud paa Gaden. Paa samme Tid blev der fra Vinduer i de øverste Etager hejset Meubler ned i Neb, andre, der vare indhyllede i Madratter og Tæpper, kastedes ned paa Gaden, hvor de gik istrykker. Ved ethvert Vindue i Nabohusene viste sig ængstelige Ansigter, som bleve skrækkeligt belyste af Flammernes Skin

I den korte Tid, som Nelly tilbragte ved Vinduet, var Ilden, som Vinden nu ogsaa kom til Hjælp, sprunget fra den anden Etage i det Huus, i hvilket den var opstaaet, til anden Etage i det tilstødende,

og dersom der ikke kom hurtig Hjælp, vilde øjensynlig ogsaa dette Huus blive et Kov for Flammerne.

Nelly behøvede blot at kaste et Blik paa denne Forfærdelsens Skueplads, for at kjende Størrelsen af den truende Fare. Hun lukkede derfor hurtigt Vinduet igjen, for at idetmindste ikke de Gnister, som fløj omkring, skulde trænge ind; derpaa vendte hun tilbage til den gamle Martha, som hun fandt næsten ganske bevidstløs og fuldkommen udmattet.

„Hvorledes, min Datter,“ sagde hun til Nelly, „Du er ikke flygtet, saaledes som jeg har sagt Du skulde gjøre? Du adlyder mig ikke mere? Jeg troede, at Du allerede var i Sikkerhed og var atter bleven roligere. Vil Du da dø med mig? Glemmer Du min Søn, Allan, der nu kun vil have Dig tilbage. See, Husket begynder at brænde,“ og hun pegede paa Murene i den lille Gaard, der i Almindelighed vare mørke, men nu bleve klart belyste af Flammernes Skin. „Frels Dig, min Datter, frels Dig. Lad mig blive her, jeg vil det . . . Gaa, og lad mig dø.“

„Nej, nej, Moder; kom, vi kunne nok komme ned.“

Og atter rækkede hun den gamle Skone Klædningsstykkerne, som Martha uvilkaarligt iførte sig.

„Mit stakkels Barn, hvad gjør Du? Flygt. Hvor er Allan? Hvorfor har han forladt os? Allan, Allan, kom og bær mig bort.“

„Berolige Dig, Moder, jeg beder Dig derom,“

svarede Nelly, der i højeste Grad blev forstræffet over den Gamles tiltagende Landsfvaghed og samlede alt sit Mod, for ikke at blive forstyrret i Hovedet. „Bær rolig og lad mig sørge for Alt.“ Derpaa klæbte hun den Gamle paa. „Du skal snart være færdig og vi ville da forsøge paa at komme ned. Denne Strømpe endnu . . . og saa Stoene . . . Jeg holder paa Dig . . . O, at jeg ikke er stærkere, at jeg ikke har Allans Arme for at kunne bære Dig . . . Saa, nu Schavlet.“

(Fortsættes.)

J. K. Kalvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Justitsraad, Kontorchef Wilh. Keller.

Postkontrollør Chr. Keller.

Overlærer cand. jur. Emil Keller.

Kapitain, Grosserer S. Pedersen.

Bogholder T. K. Gundel.

Fuldnægtig E. T. Pontoppidan.

Garvermester Chr. Witter.

Slagtermester E. D. Hesselager.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.
N°. 16.

Torsdagen, den 19de April 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Auføginger om den ved Bogholder Larsens Død ledigblevne Post som Bogholder ved Selskabet, modtages hver Sognedag fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets const. Bogholder, Hr. N. P. Petersen, Nybrogade Nr. 22. Stuen, indtil 30te April d. A.

Det vil blive paalagt den Bogholder der ansættes at have, **baade Bolig i selve Byen og Kontor sammesteds.**

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab den 31te Marts 1879.

C. N. Laurrup.

D. F. Olsen.

N. P. Petersen.
const.

Skotlænderens Datter.

En Fortælling

af

H. H.

VII.

(Fortfat.)

I dette Øjeblik blev der banket paa de tvende Fruentimmers Dør. Nelly lod Martha være alene og ilede hen til Døren, thi hun troede, at Allan var kommen. Hun aabnede Døren, men hvor stor var ikke hendes Forbauselse, da hun saae, at det ikke var Allan, men en af deres Naboer, den gamle John Kirkpatrick, en Lærd, der boede i niende Etage, nær ved Taget. Den brave Mand havde tidligere været Professor ved Universitetet i Edinburgh, men da han var bleven gammel, havde han maattet gjøre Plads for en yngre og levede nu meget beskeden som afskediget Professor. Han havde allerede længe boet i dette Hus og kjendte de tvende Fruentimmer; nu kom han for at underrette dem om Faren. Han blev staaende ved Døren og vidste ikke om han skulde

gaa ind eller flygte videre, saa at Nelly endelig sagde: „Kommer De eller gaaer De?“ I samme Øjeblik hørte hun en Larm i Nærheden af Trappen og da hun saae derhen, fik hun Øje paa en Mand, der, saa vidt hun vidste, ikke boede i dette Hus, men som hun dog havde seet før. Da denne Mand mærkede at Døren var aaben og at Nelly talte med en anden Mand, trak han sig hurtigt tilbage og forsvandt paa den mørke Trappe.

Nelly var alt for besjæftiget med andre Tanker til at tænke videre over denne Omstændighed; hun sagde temmelig utaalsmodigt til den Lærde:

„Kom ind med, Herr Kirkepatric.“

„Jeg kommer,“ svarede Manden med en efter Omstændighederne overordentlig Rolighed.

Nelly gik nu ind med ham og sagde til den gamle Martha:

„Herr Kirkepatric kommer.“

„O, er det ikke Allan? Allan havde kunnet frelse os; hvad vil en gammel Mand her? Vil han see os dø eller vil han dø med os?“

Kirkepatric gjorde store Øjne.

„Hvad taler De om at dø?“ spurgte han sin Naboerske.

„Staaer ikke Huset i Flamme? Vilde vi ikke blive brændte?“

„Nej, Gud være lovet, det vilde vi ikke. Det

brænder rigtignok i Highstreet, men efter min Beregning har det ingen Fare, navnlig for os."

„Virkelig?"

Den stakkels Martha klamrede sig fast ved dette Haab.

„Ja, efter mine Beregninger har det ingen Fare. For det Første støder vort Huus ikke op til det der brænder."

„Men Ilden angriber dog det, som støder til vort," svarede Nelly, der dennegang fordristede sig til at være af modsat Mening.

„Det er meget muligt, men vi have Binden for os."

„Og alligevel nærme Flammerne sig. Hører De? Bore Binduesrunder begynde at springe."

„Det er umuligt. Derfom dette Huus kommer i Brand, staaer det i Modstrid med alle Pyrologiens Regler."

„Men De seer jo, at Rogen allerede trænger herind."

„Berolige Dem, mit Barn; jeg har tænkt paa Alt og mine Beregninger indskrænke sig ikke til den ene Side af Sagen; foruden andre Grunde taler ogsaa en vis Sandsynlighed for at dette Huus ikke kommer i Brand. Man kjender intet Exempel paa, at to betydelige Ildbrande have hjemført vor Stad i eet Aar, og Ildbranden i afvigte Juni er mig en bedre Vortgen end alle Sprøjter . . ."

Den Lærde talte endnu, da der blev banket stærkt paa den lukkede Dør.

„Frels Eder, frels Eder,“ raabte man udenfor. „Ilden angriber Huset; om et Øjeblik vil den have naaet Trappen; frels Eder.“

Naboerne, som flygtede, opfordrede saaledes de tvende Fruentimmer til at tænke paa deres Frelse.

„Det er forunderligt,“ vedblev den Lærde, „physi= ficalske og Sandsynlighedsgrunde tale imod, at dette Hus vil komme i Brand; der gives rigtignok Be= givenheder, som omstøde alle Beregninger . . .“

Den gamle Lærde kunde have talt længe, thi i sin Angest havde Nelly ladet ham blive alene med Martha, der med stirrende Blik sad paa Sengen og hørte paa Nabo Kirkpatrick's Ord, uden at forstaa dem.

I det Øjeblik, da Naboerne havde banket paa Døren, var Nelly atter traadt hen til Vinduet. Hun saa at Flammerne allerede brændte ud af Vinduerne i anden Etage af det Hus, i hvilket de boede, men mærkværdigt nok havde Ilden i det Hus, som stødte til det første, kun gjort ringe Fremmskridt, og den Ild, som brændte i anden Etage af hendes Hus og var udbrudt i et Bærelse, som længe havde været ubeboet, kunde slet ikke staa i Forbindelse med den første Ild= løs. Men Huset brændte og Nelly søgte ikke at for= klare sig, paa hvilken Maade denne Ulykke var op= staact.

„O, Himmel, Ilden er her,“ raabte hun, idet hun atter styrtede ind i Stuen. „Hører De, Herr Kirkepatrick? Hører De, Huset brænder. Frels Dem og hjælp mig at frelse min Moder.“

„Ja,“ sagde den Lærde, „jeg vil blot først bringe nogle værdifulde Manuscripter, som jeg har deroppe, i Sikkerhed, saa er jeg til Tjeneste. Frygt ikke, Huset kan virkelig ikke brænde, thi det vilde være mod alle Regler og Love.“

Nelly førte ham ud med Magt og han ilede op til sin Bolig, da han kun tænkte paa sine Manuscripter. Da han var gaaet, søgte Nelly at rive den gamle Martha ud af hendes Følesløshed og føre hende hen til Døren, men hendes Kræfter forlod hende snart og Martha blev liggende kold og ubevægelig paa Gulvet.

„Allan, Allan, min Søn . . . kom og hjælp os.“ Det var de eneste Ord, som kom over den ullykkelige Kones Læber.

„Allan, Allan, min Forlovede . . . lev vel for evig,“ raabte Nelly paa Kææ, idet hun løftede Hænderne mod Himlen, fast bestemt paa at dø ved Siden af sin Belgjørerinde.

Allan kom ikke. Røgen blev tættere og tættere, Flammerne knittede stærkere og stærkere, men Nelly tabte dog ikke ganske Modet; endnu engang stod hun op og løb hen til Døren ud til Trappen, for af alle Livskræfter at raabe om Hjælp; men Trappen var

allerede fuld af Røg og det begyndte at brænde nedenfor. Da lukkede Nelly Døren igjen, ilede hen til sin Moder, trak hende hen til det Vindue, der gik ud til Gaden, bøjede sig ud af det og raabte:

„Hjælp, Hjælp. Frels os.“

Hun haabede, at man hørte hende, at man saae hende og at man ved Hjælp af Stiger kunde yde dem Bistand.

„Hjælp, Hjælp, frels os, vi brænde levende op,“ raabte hun paa ny, og den gamle Martha søgte ogsaa at raabe, men hendes Stemme blev overdøvet af den bestandig mere og mere tiltagende Larm.

„Hjælp, Hjælp,“ raabte Nelly uafbrudt.

VIII.

Hvad foretog den unge Fisker sig, medens hans Moder og Forlovede svævede i saa stor Fare? Han løb som en jaget Hjort henad Vejen, der fører fra New Haven til Edinburgh. Jo nærmere han kom Staden, jo tydeligere saae han det Sted, hvor Ilden rasede og han kunde ikke længere være i Tvivl om, at ogsaa det Huus, i hvilket hans Moder og Nelly boede, var et Kov for Flammerne. Mere end engang var han nærved at tabe Vejret af det hurtige Løb og maatte blive staaende. Han kunde nu oversee hele det skrækkelige Billede, som den brændende Stad frembød.

Allan var ikke svag og dog var han næsten bleven afmægtig, da han saae alt dette.

„Herre, Herre, ophold mine Kræfter,“ bad han, thi han frygtede for ikke at komme tidsnok, og uden at tøve længere styrtede han som en Vanvittig gennem Mængden hen til Brandstedet gennem de snevre stejle Gader, som føre til Highstreet.

(Fortsættes.)

J. B. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 17.

Torsdagen, den 26de April 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calberg's Officin.

Bekjendtgjørelse.

Ansøgninger om den ved Bogholder Larsens Død ledigblevne Post som Bogholder ved Selskabet, modtages hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Formiddag, af Selskabets const. Bogholder, Hr. N. P. Petersen, Nybrogade Nr. 22. Stuen, indtil 30te April d. A.

Det vil blive paalagt den Bogholder der ansættes at have, **baade Bolig i selve Byen og Kontor sammeledes.**

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab den 31te Marts 1879.

C. N. Laurrup.

D. F. Olsen.

N. P. Petersen.
const.

Skotlænderens Datter.

En Fortælling

af

H. H.

VIII.

(Fortsat.)

Da han kom til Indgangen af en af disse Smaagader, raabte en Skildvagt:

„Vejen er spærret.“

„Spærret? Og min Moder og Nelly vente paa mig og omkomme maaske.“ Uden at vente paa Soldatens Svar trængte Allan sig længere frem og kom til den anden Udgang af Gaden, der var fuld af Mennesker. „Plads, Plads,“ raabte Fiskeren, idet han skjød alt tilside, hvad der standsede ham, og kom endelig ind i Gaden.

Det Skuespil, som her viste sig for ham, var skrækkeligt.

I denne Deel af Highstreet havde Branden først for nylig begyndt at rase og Sejeren blev endnu gjort den stridig. Jorden var bestrøet med sønder-

brudte Meubler, som man kastede ud af de Huse, der hidtil ikke vare blevne angrebne af Flammerne. Men længere hen, ad Canongate til, antog Skuespillet en skræffeligere Character. Her havde Ilden allerede vundet Sejer og Menneskene kunde neppe gjøre den Balpladsen stridig. Den opslugte alt, hvad der var brændbart, og udbredte sig hurtigt i det tomme Rum, fra en Gavl til en anden, fra et Huus til et andet, medens Menneskene, der søgte at redde og flukke, ligenede Dæmoner, der levede i dette Helvede. De Ulykkelige, som Branden havde fordrevet, vare næsten nøgne, thi de havde neppe haft Tid til at flygte. Mænd, Koner og Børn opfyldte Gaden; nogle jamrede sig og rev sig fortvivlet i Haaret, medens andre stode i mørk Taushed, med Armene overkors paa Brystet og fløve saae deres Ejendom blive fortæret af Flammerne.

En Gysen greb Allan, da hans Øjne saae dette Skuespil, og hans Hjerte bankede saa stærkt, som om det skulde sprænges; men han lod sig ikke overmande og Farens truende Nærhed oplivede endog hans Kræfter. De slukkede allerede Flammerne om hans Moders Huus, men det stod ikke midt i Aldhavet, hvis glødende Bølger Vinden drev ned ad Gaden. Endnu var der altsaa Haab.

Allan kom endelig hen til sin Moders Huus. Flammerne slog ud af de fleste Vinduer i den nederste Etage, medens de øverste, der hvor hans Moder og

Nelly boede, endnu vare ufortærede. Ved et af Vinduerne der troede Allan at see en Skikkelse, som udbredte Armene imod ham. Vel kunde han ikke tydeligt kjende Skikkelsen, men et Raab om Hjælp, et fortvivlet Skrig trængte til hans Øre og Allan antog at det var Nellys Stemme. Hun, den Elskede, levede altsaa endnu, hans Moder levede ogsaa, men Faren var stor. Og hvorledes skulde han redde dem? Han styrtede dristigt ind i Gaden, der allerede var opfyldt af Flamme, og kom til Husets Indgang, men . . . Trappen var allerede i Brand. Heden, som dette Flammehav udbredte, drev ham tilbage og aldeles fortvivlet stod han igjen paa Gaden udenfor Huset, Flammerne skinnede nu klarere end nogensinde før; han kunde ved Vinduet see sin Moder og Nelly, der udbredte Armene efter ham; han saae dem og kunde ikke bringe Hjælp.

Ogsaa Nelly havde seet sin Forlovede og sagt til Moderen: „Allan er der.“ Dette Navn havde vækket den Gamle af hendes Bedrøvelse, thi nu fattede hun Haab igjen, hendes Allan var der jo.

Men en Afstand af næsten halvjerdsindstyve Fod, en skrækkelig Afstand for den, som koldblodig beregnede Faren, skilte de tvende ulykkelige Fruentimmer, der strakte sig langt ud af Vinduet, fra Allan hvis Nærværelse ligesom fordoblede deres Liv. Allan saae dem nu ligesaa tydeligt som om han var tæt ved Siden af dem, thi Flammerne slikkede baade paa

deres venstre og højre Side næsten heelt op til dem; han saae deres Smil, han forstod, at de haabede, haabede paa ham og det faldt ham saa meget tungere paa Hjertet, at han ikke kunde hjælpe dem. Han vred fortvivlet sine Hænder.

De tvende Fruentimmers Skrig havde ogsaa vækket Andres Opmærksomhed; en anseelig Folkesmængde forsamlede sig udenfor Huset og alle overvejede, hvorledes der kunde bringes de Ulykkelige Hjælp. Desværre førte alt dette ikke til noget Resultat, hvor mange Forslag der end blev gjort. De længste Stiger, man havde, naaede kun til femte Etage. Allan fik atter Mod, godt Haab, da han saae, at saa mange Folk sluttede sig til hans Bestræbelser. Med stærke Nøb havde man bundet flere Stiger sammen, saa at de endelig naaede op til de tvende Fruentimmer; men med denne Længde vaskede de, Flammerne sloge imod dem og de kunde komme i Brand, før Redningen var lykkedes.

I dette Øjeblik kom ogsaa den gamle Dhouchar Mac Alpin til og han forstod strax at give et godt Raad. I Nærheden, udenfor et Huus, som endnu ikke var angreben af Ilden, laa store, næsten halvtredsiindstyve Fod lange Træstammer. To af disse Stammer bleve bundne fast sammen og herpaa lagde man de tidligere sammenbundne Stiger, saa at de ikke længer vaskede. Af Omhyggelighed lod Dhouchar Nebene gjøre vaade, for at de ikke let skulde

komme i Brand og Runderne tillige lade sig trække fastere sammen.

Neppe var Stigerne satte til, før Allan allerede steg op ad dem. Efter faa Minutters Forløb havde han naaet sin Moders Vindue.

„Det var paa den højeste Tid,“ sagde Nelly til ham, idet hun hjerteligt trykkede hans Haand, „Ilden begynder allerede at gribe fat i Gulvet under os.“

„Stig først ned, Nelly,“ sagde Martha, „Allan henter mig senere.“

„Nej, nej, Moder, stig Du først ned,“ svarede Nelly; „jeg venter, og skulde Faren blive altfor stor, kan jeg vel stige alene ned.“

„Kjære Moder, min Nelly,“ raabte Allan til dem, „iil, iil, Gulvet kan styrte ned.“ Desværre kunde han ikke bære begge ned paa engang. Hurtigt greb han fat i Moderen og vendte Blikket ned, som om han vilde undgaa Nellys Døje. „Moder, kom,“ raabte han og tog hende ud paa Stigen.

Nedenfor raabte man: „Skynd Eder, skynd Eder, der gaaer Ild i Stigen.“ Allan holdt sig fast i Stigen med den ene Haand, medens han bar sin Moder i den anden Arm og steg hurtigt ned gjennem de Flammer og Røgskyer, der omgav ham fra alle Sider. Neppe havde hans Fod naet Jorden, neppe havde han overgivet Moderen til den gamle Schonchar, før et Skrig, et forfærdeligt Skrig, der opfyldte

ham med Skræk og Rædsel, hørtes fra den forsamlede Mængde.

„Det er ude med hende, det er ude med hende,“ raabte Alle.

Den unge Fisser saae med usigelig Fortvivlelse op til Vinduet, men Nelly var der ikke. Hun var paa engang forsvunden.

Men desuagtet tabte Allan hverken Mod eller Kræfter og trods alle de Folks Formaning, der vilde holde ham tilbage, trods at flere allerede forkullede Trin gik istykker under hans Fødder, ilede han dog endnu engang op til Vinduet, gennem hvilket han sprang ind som en Banvittig.

I dette Øjeblik faldt Stigen sammen . . . Derfom Allan endnu levede, var enhver Tilbagevej ham affkaaren. Der herskede en frygtelig Stilhed blandt de forsamlede Folk.

„Staffels Allan,“ raabte den gamle Ochonchar Mac Alpin, idet han tørrede en Taare af sine Øjne, den eneste han havde udgydt i mange Aar.

Den uhyggelige Moder blev bragt halvdød ind i et Hus i Nærheden.

IX.

—

Neppe var Allan forsvunden og Stigen, i hvilken der var gaaet Ild, styrtet sammen, før pludselig Flammer og en tyk Røg trængte ud af det Vindue, i

hvilket han var steget ind. En dæmpet Larm, lig en underjordisk Explosion, hørtes i det Indre af Huset; brændende Gjenstande blev kastet ud af alle de nederste Vinduer, og den Etage, i hvilken Martha og Nelly havde boet, styrtede aldeles sammen. Da døde det sidste Haab hos Alle, der havde været Vidne til dette skrækkelige Stuespil. Allan havde opoffret sig og man antog at det var ude med ham.

(Fortsættes.)

J. S. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Grosserer Gustav Mørck.

Cand. phil. E. Bjerre.

Bogholder E. F. Møller.

Urtekræmmer P. E. Hansen.

Selskabets Bogholderkontor, Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor, Raadhussstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 18.

Lørdagen, den 3die Maj 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Skotlænderens Datter.

En Fortælling

af

H. H.

IX.

(Fortsat.)

Men hvorfor havde den unge Fisker styrtet sig ind i denne Ild? Vi ville snart erfare det; men først ville vi see, hvad der blev af Nelly, da vi lode hende være alene. Nelly stod ved Vinduet, bøjede sig langt ud af det og fulgte med ængstelig Belymring enhver af sin Elskedes Bevægelser. Da han med sin kjære Byrde var kommen til Midten af Stigen, tabte hun ham af Syne i Flammerne og

hun blev selv drevet tilbage i Bærelset af Ilden, der sliffede op ad Væggene. Paa sine Knæ bad hun nu til Gud, at han vilde opholde hendes Elskedes og den gamle Moders Liv, da hendes Bøn pludselig blev afbrudt ved en i højeste Grad uventet Begivenhed. Heden i det Bærelse, i hvilket hun befandt sig, var næsten utaalelig; Bræderne i Gulvet knittede, hvislede som Slang og brændte Fødderne; Tusinder af Gnister sprudede frem af Fugerne tilligemed tykke Røgskyer, og hist og her i Stuens Hjørner og langs Væggene, der grændjede til det ligeledes brændende Nabohuus, viste sig enkelte Flammer. Loftet paa denne Side begyndte allerede at helde; Røgen blev tættere og tættere, Luften hedere og Nelly var nærved at opales. Alt om hende knittede og sprang istykker, Træet i Meublerne, Vinduesrammerne, som om alt lige vilde til at angribes af Ilden. Bedende nærmede Nelly sig igjen Vinduet, for at faa Luft og undgaa den trykkende Hede, som piinte hendes Bryst, da pludselig Væggen, der skilte det Bærelse, i hvilket hun befandt sig, fra det tilstødende Huus, som Ilden endnu ikke havde naaet og som for Øjeblikket ikke var beboet, ved en stærk Rystelse bevægede sig. En anden Rystelse fulgte hurtigt efter den første, hurtige Slag ledsagede den, Loftet bevægede sig og Halvdelen af Væggen styrtede ind i Stuen og opfyldte den med en Stovskj. Da Væggene styrtede ind, saae Nelly ogsaa, at hun ad denne Vej let kunde slippe ind i det endnu

ikke brændende Nabohuus. Hun takkede Gud for denne nye Udvej til Redning, der blev aabnet hende, men idet hun ventede paa Allan, der snart igjen maatte vise sig ved Vinduet, tænkte hun ikke paa at benytte denne Udvej, da to Mænd, som hun i Begyndelsen ikke havde seet, styrtede frem af Nabningen i Nabohuset, greb Pigen, og, trods den Modstand hun gjorde, traf hende med sig, idet de raabte til hende: „Følg os og Du er reddet.“

Nelly som blev meget overrasket ved denne uventede Redning, tøvede. Hun tænkte paa sin elskede Allan, hun saae ham i Tankerne for sig, hvorledes han endnu engang steg op til hende gjennem Flammerne, op ad den farlige Stige. Hun vilde vente paa ham, for at vise ham, at hun endnu var der og levede, for at vise ham den Vej, der paa en saa vidunderlig Maade var bleven aabnet for hende, men de tvende Ubekjendte, der, paafaldende ved deres Iver eller ved Frygt for Faren, havde grebet hende, traf hende mod hendes Villie bort derfra, uden at give hende Tid til hverken at kaste et Blik bag sig eller vente eller falde.

„Kom,“ raabte de til hende, idet de holdt for hendes Mund, for at hun ikke skulde skrike, „kom, Faren er nær.“ Og nu naaede de Trappen i Nabohuset.

„Allan vil komme. Lad os vente, kun faa Øjeblik,“ svarede hun Mændene.

„Nej, nej, Flammerne slaa allerede sammen efter os.“

Dg de steg ned ad de første Trappetrin.

„Endnu engang, jeg vil ikke følge Eder. Allan kommer; dersom han ikke finder mig, vil han tro, at jeg er brændt. Nej, jeg vil ikke følge Eder.“

„Kom, kom,“ svarede de tvende Mænd, idet de greb hende fastere og trak hende kraftigere med sig. De vare allerede komne halvt ned ad Trappen.

„Slip mig; han er deroppe; jeg hører hans Stemme, han kalder paa mig.“

„Hurtigt, hurtigt.“ Dg nu bar de Pigen og skyndte sig, som om ethvert Minuts Tøven kunde skade dem.

„Slip mig,“ raabte Nelly forbittret til dem. „Allan, Allan, kom her. Allan.“

Medens hun raabte, var hun bestandig kommen længere ned; snart havde de naaet Enden af Trappen, der gik ud til et lille mørkt Stræde.

„Saa slip mig dog . . . Her er ingen Fare. Slip mig. Jeg vil vente her,“ sagde Nelly i en bydende Tone, og derpaa raabte hun af alle Kræfter, som om hun svarede paa et Raab langt borte:

„Allan! Her! Her!“

„Kom, Din Allan er nede . . . Om saa Øjeblik vil Du være hos ham,“ sagde Mændene til hende.

„Nej, nej, han søger mig deroppe, jeg veed det

bestemt; han vil tro at jeg er brændt . . . Jeg maa op til ham, jeg maa derop. Slip mig! Allan! Allan!"

Hun var bleven staaende og vægrede sig ved at gaa et Skridt videre. Da greb hver af Mændene en af hendes Arme og saaledes drog de hende bort uden Hensyn til hendes Modstand og hendes Klager.

„Allan! Allan! Her, her! Allan! Allan!“ raabte hun.

Hendes Raab blev stærkere og stærkere og den Modstand, hun satte mod sine saakaldte Redningsmænd, til en Kamp; men Allan kom ikke og imidlertid bar de tvende Mænd Nelly længere ind i Gaden, der blev mørkere og mørkere, jo længer man fjernede sig fra Brandstedet. Nelly, hvis Utaalmodighed forvandlede sig til Bredde, eller nu anede et affhyeligt Forræderi, satte sig med al Magt mod sine foregionne Redningsmænd og vægrede sig haardnakket ved at gaa et eneste Skridt længere. Men de tvende Ube kjendte gav ikke slip paa hende, de stødte hende suarere fremad og raadsførte sig imidlertid sagte med hinanden om hvad de skulde gjøre, om de skulde fortsætte deres Vej eller blive staaende.

„Men hvor er den Herre, som vilde vente os her?“ sagde den Ene.

„Vi ville lade det smukke Barn trække Vejret lidt; imidlertid kommer han,“ svarede den Anden.

„Ja, lad mig hvile et Øjeblik; Allan vil komme,“

sagde Nelly, der kun havde hørt de sidste Ord og tog dem i den gunstigste Betydning.

„Du hører jo, den Manden kunde ogsaa komme her,“ sagde den første Mand. „Hvor er Herren nu? Vi ville gaa længere hen mod Cowgate, maaske møde vi ham.“

„Nej, nej, jeg gaaer ikke videre,“ raabte Nelly forskrækket. „Hører I? Jeg vil blive her.“

Og med fortvivlet Kraft blev hun staaende, men begge de kraftige Mænd bar hende bort, hvor meget og hvor højt hun end vedblev at raabe:

„Hjælp! Hjælp! Allan, til Hjælp.“

I dette Øjeblik følte hun noget Koldt og Klæbrigt, som en Tredie, der netop kom til, trykkede paa hendes Læber. Man holdt hendes Arme fastere. Hun vilde skrig, men hendes Mund var lukket, hendes Stemme kvaltes. Hun suappede efter Luft, men ogsaa Næsen var forstoppet og hun begyndte at tabe Bejret. I sin Fortvivlelse anstrengte hun sig for at faa sine Arme fri, men forgæves. . . Hun var nær ved at kvaldes; Lyset slukkedes for hendes Øjne og efter nogle frampagtige Bevægelser laa hun aldeles stille. Var hun død eller blot asmagtig.

„Det var paa den højeste Tid,“ sagde en af de Mænd, der bar Nelly, til den der sidst var kommen og som ved et saa særegent Middel havde afbrudt Pigens Skrig og gjort Ende paa hendes Modstand. „Et Øjeblik senere og Fuglen var fløjet bort.“

„J blev saa længe borte, at jeg troede J vare stegte.“

„Der manglede heller ikke meget deri. William kunde ikke finde den rette Fuge og arbejdede paa en tyk Muur, før han vendte sig til den tynde Skillevæg.“

„Tossehoved.“

„Ja, der var ikke blot en Skillevæg at bryde igjennem, Muren maa have været meget tyk.“

„Men det smukke Barn bevæger sig ikke mere,“ afbrød den saakaldte Mester den Talende; „jeg vil holde mit Ord. Jeg har lovet hende levende, og vi maa derfor lade hende faa nogen Luft.“

„Det kan vi ogsaa, da hun ikke saasnart vil faa sin Bevidsthed.“

„Det vil ogsaa være godt at tage den sorte Plet fra hendes Ansigt, for at Bugen skal see noget. Man kunde stjæle den smukke Opfindelse fra os.“

„Hvem skulde stjæle den.“

„Den Lord, for hvem vi arbejde; han vilde være istand til ved den første den bedste Lejlighed at eftergjøre vor Kunst. Vore unge Herrer ere ikke saa samvittighedsfulde; naar de stræbe efter Fruentimmer og Penge, finde de ethvert Middel rigtigt.“

„See, nu slaaer den Skjonne et Øje op . . . nu kommer det andet med . . . Hun begynder at aande. Hvor begjærligt hun indsuger Luften.“

„Ja, naar man i to Minutter har undværet

Lusten, forekommer den En at være ligesaa henrivende som Grog er det for William Hart, naar han ikke har smagt den i en heel Uge," sagde Mesteren, idet han astorrede de Pletter, som den klæbrige Maske kunde have efterladt paa Nellys Ansigt. „For Fanden," udbød han sagte, „det forekommer mig, som om jeg hørte Skridt i Gaden . . . Ingen kan dog vel være gaaet efter os. Vyt!"

(Fortsættes.)

J. H. Balvoersen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Grosserer Sophus Kruse.

— Ludvig Hansen.

— Oscar Holtemann.

Selskabets Bogholderkontor, Nybrogade 22, Stuen,

aaent hver Søgnedag fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor, Raadhussstræde Nr. 3 i Stuen,

aaent hver Søgnedag fra Kl. 10 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Ten og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 19.

Torsdagen, den 10de Maj 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 27de Marts 1879 afholdtes en Repræsentantforsamling i Selskabet, ved hvilken 45 Repræsentanter vare tilstede, og blev Følgende foretaget og forhandlet:

1. Forsamlingen underrettedes om, at Bogholder J. E. Larsen den 25de December 1878 var afgaaet ved Døden og at Hr. N. P. Petersen, som tidligere har været constitueret som Bogholder og Kasserer, af Administrationen var constitueret som Selskabets Bogholder. Forsamlingen vedtog, at Hr. N. P. Petersen vedbliver som const. Bogholder indtil d. 1. Juli, d. A.

2. Ligeledes meddeltes Forsamlingen at Selskabets Administrator, Justitsraad, Raadmand Petersen, var afgaaet ved Døden den 9de Februar d. A.

Balg blev foretaget paa en Administrator, hvorved Hr. Statsraad, Bankdirektør A. E. Reimann eenstemmig valgtes til Administrator for Selskabet; hvilket Balg Hr. Statsraaden har behaget at modtage.

3. Et Forslag fra en af Selskabets Repræsentanter, vedrørende Forandring i Selskabets Love § 34 d, om, at de efter Tour afgaaende Repræsentanter atter kan komme paa Balg paa den Tid de afgaa; vedtoges at kunne træde i Kraft fra 1ste April 1880.

4. Forsamlingen underrettedes om, at det lovbefalede Eftersyn af Selskabets Penge-Effekter m. M., i Anledning af sidste Administrationsliste, ved hvilket Statsraad, Direktør E. N. Lantrop eenstemmig gjenvalgtes til Administrator, har fundet Sted den 7de Februar d. A. ved de dertil valgte Repræsentanter, samt at de i Selskabets Hovedbøger opførte Aktiver forefandtes som anført, og findes antegnede i Administrationens Forhandlingsprotokol.

Ifølge dette Eftersyn bestod Selskabets Midler den 31te Decbr. 1878 i:

- a. Et Indtegnelsesbevis af 22de Febr. 1827, Folio 2920 Litr. C. fra Direktionen for Statsgjælden og den slykende Fond for indleverede Statsobligationer, til Beløb 200,000 Kr.

b. Nationalbankens Rescipisse for de i Banken deponerede, Selskabet tilhørende Obligationer, af det dansk-engliske 4 pCt. Laan med tilhørende Rentekoupons.

9,100 Lstr., ansatte til Værdi . . . 154,700 Kr.

c. 3 Obligationer af Kjøbenhavns Kommune=Laan, 800 Kr.

d. Samtlige Obligationer for de Selskabets Medlemmer tilstaaede rentefri Laan, til Rest 29,988 Kr.

e. 3 Sparekassen, efter Sparekæsebog Nr. 47,947
13,514 Kr. 96 Dre.

den 31. Decbr. 1878 udgjorde

saaledes den kontante Kasse=

beholdning 13,514 Kr. 96 Dre.

5. Fremlagdes den balancerede Status over Selskabets Formue, som den 31. December 1878 udgjorde 400,899 Kr. 78 Dre, samt Oversigten over Regnskabet for 1878 med Hensyn til dets Virksomhed.

Efter denne have samtlige Ud=

gifter udgjort. 36,519 Kr. 20 Dre.

og samtlige Indtægter 35,766 — 70 —

hvorefter bliver et Underskud af 752 Kr. 50 Dre.

6. Medlemsantallet var d. 31. Decbr. 1877 2892.

Tilgangen i 1878 har været:

nye Medlemmer og paany optagne 85.

Balanseret

over det forenede Understøttelses-Selskabs

	K ^r	Ø ^r	K ^r	Ø ^r
Selskabets Formue beløb den 1ste Januar 1878.....			401,652	28
Underfyud af Selskabets Virksomhed i 1878, fremkommet ved fra Udgifterne i 1878 at drage samtlige Indtægter for samme Aar	36,519	20		
	35,766	70	752	50
total Formue den 31te December 1878.....			400,899	78
			400,899	78

Det forenede Understøttelses-

Kjøbenhavn, den 31te December 1878.

Status

Formue, den 31te December 1878.

	Kr	Ør	Kr	Ør
Beholdninger den 31te December 1878.				
a. Obligationer:				
4 pCt. Obligationer mod Stats- gjældsdirectionens Indskrivnings- bevis. 200,000				
£ 9,100, satte til Værdi à 1700				
Kr pr. £ 100 154,700				
3 Stkr. Obligationer af Kjøben- havn's Kommunelaan 800				
	355,500	"		
b. Rentefri Udlaan:				
paa rentefri Laan resterede ult.				
December 1877. 24,940				
hertil nye Udlaan 1878 15,700				
	45,640			
anviste Afdrag i 1878. 15,652				
Rest ult. December 1878 29,988		"		
deraf Eibefdygt Legat. 22,572				
c. Kassebeholdning:				
Kontant, og i Spare- kassen. 13,514 Kr 96 Ør				
Indtægtsrest:				
for Udlaan. 1294 Kr " Ør) 1,896 - 82 -				
" Konting. . 602 - 82 -)				
	15,411	78		
			400,899	78
			400,899	78

Selskabs Bogholder-Kontor.

N. P. Petersen.
const. Bogholder.

over det forenede Understøttelses-
med Hensyn til

Indtægt.	K ^r	Ø ^r	K ^r	Ø ^r
1. Halvaarlig Kontingent 12,904 K ^r 56 Ø ^r Ks. Majestæt Kongens Gave 160 — " -				
13,064 K ^r 56 Ø ^r				
herfra affkrevne uerhol- delige Kontingenter. 136 — 50				
	12,928	6		
2. Ugentlige Kontingenter 5,990 K ^r 84 Ø ^r for Lovbøger 84 — 31 -				
	6,075	15		
3. Renter 14,840 K ^r 59 Ø ^r herfra Renter for Laan i Nationalbanken 277 — 10 -				
	14,563	49		
4. S. A. Eibesbyhø Legat: til rentefri Ublaar 2,000 K ^r til Understøttelser 200 K ^r				
	2,200	"	35,766	70
5. Understud i 1878 som fradrages Formuens Konto med			752	50
			36,519	20

Det forenede Understøttelses-

Kjøbenhavn, den 31te December 1878.

ligt

Selskabs Regnskab for 1878

dets Virksomhed.

Udgiwt.	K ^r	Ø ^r	K ^r	Ø ^r
1. Pensioner	11,082	50		
2. Gratifikationer	15,830	"		
3. Lønninger	6,150	"		
(hvoraf Sibeschütz Legat har bidraget 363 K ^r)				
4. Administrationsudgifter	1,803	70		
5. Ugebladets Trykning	1,653	"	36,519	20
			36,519	20

Selskabs Bogholder-Kontor.

N. P. Petersen,
const. Bogholder

det forenede Understøttelses-Selskab

Indtægt.	Kr	Ø
1. Kassebeholdning fra forrige Aar.	14,606	90
2. Halvaarlige Kontingenter	12,882	50
3. Ugentlige Kontingenter	6,075	11
4. Eibeschütz Legat til Understøttelser	200	,
5. Laans Afdrag	15,406	,
6. Renter	14,840	51
7. Eibeschütz Legat til rentefrie Laan	2,000	,
8. Optaget Laan i Nationalbanken	21,000	,
	87,011	20

Det forenede Understøttelses-

Kjøbenhavn, den 31te December 1878.

Ekstrakt

Kasse-Regnskab for 1878.

Udgipt.	K ^r	Ø ^r
. Pensioner	11,082	50
. Gratifikationer	15,830	"
. Rentefri Ublaar	15,700	"
. Ugebladets Trykning	1,653	"
. Gager og Lønninger	6,150	"
. Administrationsudgifter	1,803	70
. Tilbagebetalt Laanet til Nationalbanken med Renter	21,277	10
Kassebeholdning . . .	13,514	96
	87,011	26

Selskabs Kasserer-Kontor.

E. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Afgang i Aaret:

døde	38
udmeldte	52
udslættede	31
Pensionister, døde	20
	<hr/>
	141

Igjen d. 31. Decbr. 1878	2836
deraf, Betalende	2643
Pensionister	187
Budde	6
	<hr/>
	2836

7. Understøttelserne i afvigte Aar have beløbet:

Pensioner . . . til 209 Personer,	11,082	Kr. 50	Øre.
Gratifikationer „ 500	—	15,830	— „ —
rentefri Laan „ 42	—	15,700	— „ —

I Alt til . . 753 Personer, 42,612 Kr. 50 Øre.

8. Overensstemmende med Repræsentantforsamlingens Beslutning af 5te December 1878 kunne i 1879 anvendes til:

Pensioner med Tillæg, og Gratifikation	
tioner	27,300 Kr.
	<hr/>
	Salt 27,300 Kr.
og til rentefri Laan	16,000 —

9. Administrationen foretog derefter de i 1878 indkomne Ansøgninger, og af ovennævnte Beløb be-

vilgebe Forsamlingen dernæst efter Indstilling:

a) Efterfølgende 16 Medlemmer til at erholde Pension à 50 Kr. aarlig, fra 1ste Januar 1879 med ialt 800 Kr., nemlig:

Løbe-	Medl.		Alder	Sidst
Nr.	fra			
1.	1830.	Justeermester Bechs Enke	78 Aar	40 Kr.
2.	1842.	Skrædder Reimanns Datter	73 —	40 —
3.	—	Tobakksfabrikant Hansens Enke	73 —	40 —
4.	1843.	Malermester Jenseus Enke	74 —	40 —
5.	—	Bævermester Erichsens Enke	73 —	40 —
6.	—	Bøsssemager Bengs Enke	55 —	40 —
7.	—	Guldsmed J. Jensen . . .	73 —	40 —
8.	1845.	Skrædder Røcks Datter . .	78 —	40 —
9.	1846.	Kobbersmed Ringbergs Datter	75 —	40 —
10.	1848.	Snedker Gastmeyers Datter	73 —	40 —
11.	1849.	Kapelmusicus Madsens Enke	75 —	40 —
12.	—	Klokker Borups Enke . . .	76 —	40 —
13.	1850	Stomager Henningsens Enke	76 —	40 —
14.	—	Dugmager Berhagens Enke	77 —	40 —
15.	1851.	Tømmermand Møllers Enke	53 —	40 —
16.	—	Institutbestyrer Bræmer .	72 —	40 —

b. Et aarligt Tillæg i Pensionen fra 1ste April d. A. bevilgedes følgende 10 ældre Pensionister med ialt 100 Kr.

Løbe-	Pension		Alder	Sidst
Nr.	fra			
1.	1869.	Skibskpt. Kjølners Datter	82 Aar	70 Kr.
2.	1870.	Fuldmægtig Gundels Enke	82 —	50 —

Løbe-Pension

Nr.	fra		Alder	Sidst
3.	1872	Bærtshuushld. Andersens Enke	82	Mar 50 Kr.
4.	—	Strædder J. G. Møllers Enke	85	— 60 —
5.	1873	Stomagerinstr. Petersens Enke	79	— 50 —
6.	1875	Naalemager Hecksiers Enke	75	— 50 —
7.	—	Kunstdreier Kleines Enke	. . 76	— 76 —
8.	—	Bærtshuushld. Olsens Enke	77	— 50 —
9.	—	Glashandler Hansens Enke	82	— 50 —
10.	1877	Guldsmed E. Westrup 76	— 50 —

c) Af de om rentefri Laan indkomne 88 Ansøgninger tilstodes 38 Medlemmer, i Henhold til Repræsentanternes Indstillinger, Laan til et Beløb af ialt 15,900 Kr.

d) Efter omhyggeligt at have gennemgaaet de forskjellige Klasserepræsentanternes Erklæringer og Indstillinger over de i 1878 indkomne 603 Ansøgninger, bevilgede Forsamlingen nedenansførte 494 Medlemmer Gratifikationer til Beløb ialt 15,400 Kr., nemlig:

Medlem

	fra		
1816.	Blikkenslager J. Szybrowskys Enke . .	40	Kr.
1818.	Bævermester A. W. Thorlunds Enke .	30	—
1820.	Klædehandler J. T. Melbyses Enke . .	40	—
1821.	Uhrmager Malmgreens Enke	40	—
1823.	Glarmester Øsgevads Enke	40	—
1825.	Toldassistent J. D. Freys Enke . . .	40	—
1827.	Bogbinder Tops Enke	30	—

Medlem

fra

1829.	Snedkermester L. Knudsens Enke . . .	40 Rr.
—	Toldassistent Brandts Enke . . .	40 —
—	Stomagermester J. Borch . . .	20 —
1831.	Politibetjent Breunings Enke . . .	40 —
—	Hattemager Madsens Enke . . .	40 —
1832.	Urtekræmmer E. Hellefens Enke . . .	40 —
—	— Boefens Enke . . .	40 —
—	Grosserer J. Møllers Enke . . .	40 —
—	Smedemester Junchers Enke . . .	30 —
—	Ankersmed Halls Enke . . .	20 —
1833.	Blikkenslager Wardinghausens Enke . .	40 —
—	Stræddermester G. H. Møllers Enke .	40 —
—	Kodemester Schepelerns Enke . . .	40 —
1834.	Graver Levins Enke . . .	30 —
—	Blikkenslager la Mottes Enke . . .	20 —
—	Overkommandeersergent E. Ifers Enke .	40 —
1835.	Krigsraad Fosß's Enke . . .	40 —
—	Smedemester Behrends Enke . . .	40 —
—	Typograf Benzens Enke . . .	20 —
—	Urtekræmmer E. Nisjons Enke . . .	40 —
—	Inspektør Lunds Datter . . .	40 —
—	Stræddermester H. Reimann . . .	40 —
—	Vinhandler Bockers Enke . . .	40 —
1836.	Kanselliraad Sahls Datter . . .	40 —
—	Toldassistent Rohdes Enke . . .	30 —
—	Fyrbøder Nielsens Enke . . .	40 —

Medlem

fra

1836.	Boghandler Jensen's Enke	40 Kr.
—	Krigsassessor Bergs Enke	40 —
1837.	Fuldmægtig Sebellows Enke	40 —
—	Skræddermester Kollings Enke	40 —
—	Skomagermester Johansens Enke	40 —
—	Urtekræmmer Offenhausens Enke	40 —
—	Krigsraad Kramps Enke	30 —
—	Mægler Ottesens Enke	20 —
1838.	Murer Beholdts Enke	40 —
—	Sagførerfuldmægtig N. Lunds Enke	40 —
—	Høker Niels Eriksens Enke	40 —
—	Toldkontrollør Bircks Enke	20 —
1839.	Urtekræmmer Kjerrungaards Datter	40 —
—	Toldassistent Baggers Enke	40 —
—	Karantaineofficiant Brieghels Enke	40 —
—	Skræddermester J. Ferchners Enke	40 —
—	Frisør Minéts Enke	40 —
—	Skomagermester J. L. Friberg	40 —
—	Registrator Hansens Enke	20 —
1840.	Urtekræmmer Rosenstands Enke	40 —
—	Bogbinder Timmermann	30 —
—	Snedkermester Neergaards Enke	40 —
—	Skrædder Tønnings Enke	40 —
—	Toldassistent Kjærups Enke	30 —
—	Skorstensfeier Schmidts Enke	30 —
—	Torvemester H. Petersen	40 —

Medlem

fra

1841.	Portner A. Staels Enke	40 Kr.
—	Barfymager J. P. Honoré	40 —
—	Guldsmedmester Henningsens Enke	40 —
—	Theaterbud P. M. Schøns Enke	30 —
—	Blikkenslager Lambrechts Enke	40 —
—	Skræddermester M. S. Borens Enke	40 —
—	Kommandeerjergent Dauthes Enke	40 —
—	Uhrmager J. Larjens Enke	30 —
—	Høker Schulks Enke	20 —
—	Skrædder J. Pehus Enke	40 —
—	Viceinspektør Bays Enke	40 —
—	Brændevinsbr. E. W. Christensens Enke	40 —
—	Skomager H. Gredsted	30 —
1842.	Loldassistent Mortensens Enke	40 —
—	Skrædder Sieglers Enke	20 —
—	Hoboist Hesse's Enke	40 —
—	Kopist Balsgaard's Enke	40 —
—	Urtekræmmer J. E. Jensen's Enke	30 —
—	Konditor Koldings forladte Hustru	40 —
—	Handelsfuldmægtig Sands Enke	40 —
—	Uhrmager N. Damborg's Enke	30 —
—	Skomager H. J. Bechs Enke	30 —
—	Possementmager M. Madsen	30 —
—	Høker Birch's Enke	40 —
—	Hørhegler Jacobsens Enke	40 —
—	Blikkenslager N. A. Timmermann	30 —

Medlem

fra

1842.	Bundtmager Eifingers Enke	40	Fr.
1843.	Tapetmager E. Lunds Enke	30	—
—	Politibetjent Groves Enke	30	—
—	Meelhandler Møllers Enke	40	—
—	Auktionsholder Holms Enke	40	—
—	Blikkenslager Hammers Enke.	40	—
—	Malermester Meyer	40	—
—	Bødformester E. Lund	20	—
—	Toldassistent Møllers Datter	40	—
—	Hyrefudst Besterfous Enke	40	—
—	Skriftstøber Gerches Enke	30	—
—	Guldsmed Dahlboms Enke	30	—
—	Høker J. Nielsens Enke	40	—
—	Stræddersvend Ahns Enke	40	—
—	Kassjetmager J. J. Sander	30	—
—	Murermester Møllers Enke	30	—
—	Bogbinder H. P. Poulsen	40	—
—	Slagter Petersens Enke	40	—
—	Stomager Aagaards Enke	40	—
—	Destillator E. J. Nielsens Enke	40	—
—	Uhrmager P. Hau	30	—
1844.	Malermester Baruels Enke	40	—
—	Toldassistent Munderspæcks Enke	40	—
—	Koffardikapitain Carlsens Datter	30	—
—	Strædder Dambergs Enke	40	—

Medlem

fra

1844.	Politibetjent Lassens Enke	40 Kr.
—	Stomagersvend J. W. Petersens Enke.	40 —
—	Politivagtmester Andersens Enke. . .	40 —
—	Stibskapitain Simonsons Datter . .	30 —
—	Jernhandler Clausens Enke	30 —
—	Snedker Kosoeds Enke	20 —
—	Stomagermester Beckmanns Enke . .	40 —
—	Murermester C. Andersen	40 —
—	Overlærerinde Stinck	20 —
—	Meelhandler A. Sorensens Enke . . .	30 —
—	Skraeddermester Granzaus Enke . . .	40 —
—	Kodemester H. Schiøtzs Enke	30 —
—	Kammerraad Mørcks Datter	40 —
—	Kandestober Swanbergs Enke	40 —
—	Skraedder Mariager	30 —
—	Smedemester Mibachs Enke	20 —
1845.	Dreiermester Hasserts Enke	40 —
—	Tomfru H. Pihster	40 —
—	— C. Pihster	40 —
—	Stolemager A. Krügel	40 —
—	Skraedder Jakobsens Datter	20 —
—	Fuldmægtig Schrøders Enke	20 —
—	Bud Lindes Datter	40 —
—	Snedkermester Tolles Datter	30 —
—	Major Rohweders Datter	40 —
—	Stomagermester Klemmert	20 —

Medlem

fra

1845.	Stolemager Meyers Enke	40 Kr.
—	Politibetjent Edelstens Enke	40 —
—	Stomagersvend E. N. Helsted	40 —
—	Skibskapitain Johnsens Enke	40 —
—	Stomager Langsteds Enke	40 —
—	Murer F. C. Madsen	20 —
—	Skredder F. Bjørck	20 —
—	Gymnastiklærer Bentzens Enke	40 —
—	Dyrlæge Hølpers Enke	40 —
—	Toldbetjent Bertelsens Datter	30 —
—	Skreddermester K. D. Hjort	40 —
—	Bogtrykker Hansens Enke	40 —
—	Snedkermester Thyges Enke	20 —
—	Portner Poulsens Datter	30 —
—	Styrmand Roefods Datter	40 —
—	Pensionist Hartenberg	30 —
—	Snedker Kleinschmidts Enke	20 —
—	Overpolitibetjent Saltofts Enke	20 —
—	Arrestforvarer Frankens Enke	40 —
—	Bødkermester E. Guntel	30 —
1846.	Skredder S. Grün	40 —
—	Portner Jøppesens Enke	30 —
—	Sigarfabrikør Holms Enke	30 —
—	Kontorist Rosfings Enke	20 —
—	Hyrefuss Frisstrups Enke	40 —
—	Dreiermester Faust	40 —

Medlem

fra

1846.	Malermester Witts Enke	30 Rr
—	Pensionist P. Peterfen	20 —
—	Veikonduktør Bræstruds Enke	30 —
—	Tobakshandler P. Lunds Enke	30 —
—	Guldsmed Lundbergs Enke	40 —
—	Toldbetjent Lunds Datter	30 —
—	Stolemager S. Rjar	20 —
—	Bødker J. Holmer	20 —
—	Musiklærer Møllers Enke	30 —
—	Malermester Holms Enke	40 —
—	Stomager Riis	40 —
—	Guldsmedmester Fugelsangs Enke	40 —
—	Politibetjent P. E. Buch	30 —
—	Skibskapitain Møllers Datter	20 —
—	Toldassistent Bjerrings Enke	30 —
—	Politibetjent L. Jørgensen	30 —
—	Storstensfeier P. Poulsen	30 —
—	Politibetjent Fijchers Enke	30 —
—	Skibskapitain Baggers Enke	20 —
1847.	Opfigtsbetjent P. Larsen	30 —
—	Snedker Schwartzs Enke	40 —
—	Rammerraad Kaarsgaars Datter	40 —
—	Meubelhandler Kobans Enke	30 —
—	Kapitain Meines Datter Wt.	40 —
—	Værtshusholder Peterfens Enke	40 —
—	Overgymnastiklærer Reinwalds Enke	40 —

Medlem

fra

1847.	Kvarteermand Enemarks Enke	30 Kr.
—	Skomager Niechels Enke	40 —
—	Urtefræmmer Ellingsens Enke	40 —
—	Snedker Ravns Enke	40 —
—	Skrædder F. C. Lunds Enke	30 —
—	Dpshusmand Nielsens Enke	30 —
—	Arbeidsmand J. H. Holdes Enke	40 —
—	Skomager E. Rahlen	20 —
—	Skomager C. F. Jensen	20 —
—	Urtefræmmer U. Holms Enke	20 —
—	Skipper Sporleder	30 —
—	Skomagermester Alsbergs Enke	30 —
—	Hattemager A. Thomsen	40 —
—	Oversergeant Maacks Enke	40 —
—	Bødkermester Erichsens Enke	30 —
—	Bærtshusholder L. Madsen	30 —
1848.	Skomager A. F. Henningsen	30 —
—	Hoboist J. M. Vaters Enke	30 —
—	Snedker Høngaard	40 —
—	Hoboist Gronemann	40 —
—	Skrædder Rasmusens Enke	40 —
—	Bagermester Herolds Enke	40 —
—	Baremægler Thanings Enke	30 —
—	Kleinsmed J. C. Gjensmann	40 —
—	Guldsmed Keenbergs Enke	30 —
—	Postbud F. Schrams Enke	30 —

Medlem

fra

1848.	Stomager E. F. Jakobsen	40 Kr.
—	Snedker Høygards Datter	30 —
1849.	Opfigtsbetjent Christensens Enke . .	30 —
—	Glarimester Gaves Datter	40 —
—	Ijenkræmmer Schonlunds Datter . .	30 —
—	Materialkudst Hansens Enke	30 —
—	Bævermester Krusemarks Enke . . .	40 —
—	Snedker E. Ruhn	20 —
—	Penst. Overtgt. F. Gronemann . . .	20 —
—	Urtekræmmer Heinrichsens Datter . .	30 —
—	Handelsfuldmægtig Ficks Datter . .	30 —
—	Handelsfaktor Bjerrings Datter . . .	30 —
—	Forstinspektør Hampes Datter . . .	30 —
—	Stolemager Ruffs Datter	40 —
—	Kleinmed Bergs Enke	30 —
—	Kof Alminds Enke	30 —
—	Stomager Behrends Enke	30 —
—	Bryggerkarl N. Jørgensens Enke . . .	30 —
—	Pensionist E. Jensen	30 —
—	Smedemester Hultmann	40 —
1850.	Fabrikør Brunsføvs Enke	40 —
—	Binhandler L. Hansens Enke	40 —
—	Restauratør Brenneckes Enke	20 —
—	Forvalter Nielsens Enke	30 —
—	Løimager Steffsens Enke	40 —
—	Stomager Weidemanns Datter	40 —

Medlem

fra

1850.	Brændehandler Nielsens Enke	40 Kr.
—	Bægter J. Laurfens Enke	30 —
—	Rattuntrykker Würcks Datter	30 —
—	Dugmager Göttchs Enke	30 —
—	Sergeant Stovrings Datter	40 —
—	Bundtmager Rahrs Enke	40 —
—	Skomager J. Mørck	20 —
—	Skomager Gormfens Enke	40 —
—	Melhandler Olfens Enke	30 —
—	Skomager J. Lassens Enke	20 —
—	Guldsmedmester H. Fischer	30 —
—	Slagtermester Hansens Enke	40 —
—	Kammerassessor Ragerups Enke	30 —
—	Bærtshusholder L. Hansens Datter	40 —
—	Forvalter Thomsens Datter	30 —
—	Skomager J. Lunds Enke	20 —
—	Kleinsmed Bechs Enke	40 —
—	Malermester P. Eolding	40 —
—	Hoboist Lunds Enke	20 —
1851.	Oberstlieutenant Wests Datter	20 —
—	Kapitain Hellbergs Datter	30 —
—	Theaterkontrollør Lenfewitzs Datter	30 —
—	Skomager Dinesens Enke	40 —
—	Fuldmægtig Hjorths Datter	30 —
—	Skræddermester Sørenfens Enke	30 —
—	Glarmester Maders Enke	20 —

Medlem

fra

1851.	Smedemester D. Larsens Enke . . .	20 Kr.
—	Bærtshusholder P. Hansens Enke . . .	30 —
—	Skredder Dttesens Enke	20 —
—	Skomager Tønnesen	40 —
—	Bager Kjertmann	40 —
—	Manufakturhandler Rosenstands Enke .	30 —
—	Lømrer Jensens Enke	20 —
—	Havnefoged Røsters Enke	20 —
—	Skredder Ipsens Enke	40 —
—	Snedker Krygers Datter	20 —
—	Skomager Møllerstrøms Datter . . .	30 —
—	Barnekammer Sægaards Datter . . .	30 —
—	Traadhandler Børentzen	30 —
—	Portner F. Hansens Enke	30 —
—	Skomagermester J. Hoff	30 —
1852.	Bærtshusholder D. Fischers Enke . .	20 —
—	— J. Jensens Enke	40 —
—	Børstebinder Sørensens Enke	30 —
—	Gymnastiklærer Gross Enke	30 —
—	Skomager Rasmussens Enke	40 —
—	Kontrollør Nielsens Enke	30 —
—	Bærtshusholder Rønholdts Enke . . .	30 —
—	Bud C. Ewalds Enke	30 —
—	Handskemager E. Steffensen	30 —
—	Skomagermester Zwichis Enke	40 —

Medlem

fra

1852.	Tobaksfabrikør Kosoed	40 Kr.
—	Maler Hesselagers Enke	30 —
—	Skomager Sild	40 —
—	Strædder Andersens Enke	40 —
—	Værtshusholder J. Christensen	40 —
—	Tjener E. Hansens Enke	40 —
—	Skomagermester J. Andersen	40 —
—	— Sacht	30 —
—	Maler N. Nyegaard	20 —
—	Knipplingshandler Baruch	30 —
—	Værtshusholder J. Dister	40 —
—	Somfru Faust	20 —
—	Sadelmager Willumsen	30 —
—	Regimentschirurg Scheils Datter	20 —
1853.	Lærerinde Schaldemose	20 —
—	Tapetmager N. Lindorffs Enke	20 —
—	Skomagermester P. Christiansen	40 —
—	Urtekræmmer Schyums Datter	30 —
—	Bagermester Petersens Datter	40 —
—	Strædder Mæhls Datter	20 —
—	Skomager Rohan	40 —
—	Manufakturhandler Hasfes Datter	40 —
—	Dreier Richerdsens Enke	20 —
—	Barbeer F. Ahlstrand	30 —
—	Snedker Sørensens Enke	40 —
—	Skomager Schmidts Datter	30 —

Medlem

fra

1853.	Snedker P. Lund	20 Kr.
—	Tomrer J. Ortvad	20 —
—	Smedemester J. Olsen	20 —
1854.	Slagtermester Tholstrups Enke	40 —
—	Fyrbøder Nielsens Datter	30 —
—	Toldassistent Creuzburgs Datter	40 —
—	Faktor Rosenbergs Datter	40 —
—	Kapitain Nissens Datter J.	40 —
—	— — — — M. B.	30 —
—	Glashandler Melzers Datter	30 —
—	Klædefabrikør Schmidts Datter	30 —
—	Snedker S. N. S. Bang	40 —
—	Damestrædderinde Petersen	30 —
—	Skomagermester H. Larsen	20 —
—	— — — — N. J. Oland	30 —
—	Strædder A. Christensen	40 —
1855.	Skomager Søfverbergs Enke	20 —
—	Betjent Rostgaards Enke	40 —
—	Værtshusholder Meyers Enke	30 —
—	Skomager Lundqvists Enke	20 —
—	Toimagermester J. P. Kollis Enke	40 —
—	Oversergeant Bergamedhs Datter	40 —
—	Skomager Christensens Datter	20 —
—	Bud Lars Hansens Enke	40 —
—	Høker S. Petersens Enke	20 —
—	Typograf A. Sivertsen	20 —

Medlem

fra

1855.	Mægler Synchenbergs Datter . . .	30 Kr.
—	Stomagermester F. Jacobsen . . .	30 —
—	— Nielsens Enke . . .	20 —
1856.	Skibskapitain Faaborgs Enke . . .	30 —
—	Købflager J. Samuelsen . . .	20 —
—	Retsvidne G. W. Grundtvig . . .	40 —
—	Kommandør Luxens Datter W. A. . .	30 —
—	Overskirurg Galstrups Datter . . .	40 —
—	Kurbemager Strandbergs Enke . . .	30 —
—	Bager Møllers Datter C. S. . . .	30 —
—	Bud Jacob d'Giers Enke	40 —
—	Skolelærer Kjeldahls Enke	30 —
—	Kjøbmand L. H. Bechs Datter . . .	30 —
—	Traktør J. F. Horkas Enke	30 —
—	Gjæstgiver Sallings Datter	30 —
—	Tømrersvend M. Hansens Enke . . .	30 —
—	Hofekræmmer Jensens Datter . . .	20 —
—	Tonfrø S. Petersen	30 —
—	Urtekræmmer H. Bechs Enke . . .	30 —
—	Stomager Stanges Enke	20 —
—	Byfoged Sommers Enke	30 —
—	Lærer Appels Enke	20 —
1857.	Bogholder Tejlaffs Datter	20 —
—	Sadelmager Fases Enke	20 —
—	Kunstdreier Wankiens Enke	30 —
—	Stræddermester S. Nielsen	40 —

Medlem

fra

1857.	Opvarter Jens Nielsens Enke	30 Rr.
—	Dreier Møllers Enke	20 —
—	Toldbetjent Ibsens Datter	30 —
—	Rudsf Thomsens Enke	20 —
—	Federalmager Jørgensens Enke	30 —
—	Kolonibestyrer Rossings Enke	30 —
—	Lieutenant Mortensens Enke	20 —
—	Kontorist Bergs Enke	20 —
1858.	Sadelmager Sjøbergs Enke	20 —
—	Smedesvend L. Larsen	20 —
—	Snedker Hesters Enke	20 —
—	Høker Hans Olfens Enke	40 —
—	Skomager Pihlgrens Datter	30 —
—	Bærtshusholder P. Albrechtsen	30 —
—	— — Zwinges Enke	40 —
—	Mægler Thannings Datter	20 —
—	Detailhandler N. Petersen	20 —
1859.	Skriftstøver Jacobsens Enke	30 —
—	Maler Lasfens Enke	20 —
—	Rancelliraad Neves Datter, P. H.	30 —
—	— — — — M. S. C.	30 —
—	Pensionist A. Hansens Enke	30 —
—	Skomager Christensen	40 —
—	Sekretær Lauritzens Datter	30 —
—	Graver J. C. Wisbys Enke	20 —
—	Guldsmed Engels Enke	30 —

Medlem

fra

1859.	Skrædder Ewanefjærs Datter	C. F. E.	20 Kr.
—	—	S. T. E.	20 —
—	Høker Allesøes Datter		20 —
—	Rjøffentkarl Olsens Enke		20 —
—	Hoboist Viisbergs Enke		20 —
—	Skomagermester Lundmands Datter		20 —
—	Kapitain Groves Datter		20 —
—	Skomagermester C. Nielsen		30 —
—	Skrædder Søemods Enke		20 —
—	Maler Islius Enke		20 —
—	Modehandlerinde S. Lassen		20 —
—	Jomfru N. Grandjean		20 —
1860.	Skibskapitain Olsens Enke		20 —
—	Urtekræmmer Hallejens Datter		20 —
—	Skomager Jørgensens Enke		30 —
—	Styrmand Riiss Enke		40 —
—	Baadsmænd Andersens Enke		20 —
—	Portner Hansens Enke		30 —
—	Postfører Baches Enke		40 —
—	Krigsraad Gierdrums Enke		40 —
—	Skræddermester Johansens Enke		30 —
—	Jomfru K. Jensen		30 —
—	Porcellainshdlr. Christiansens Datter		20 —
—	Postmester Voegs Enke		20 —
—	Formand Danielsens Enke		20 —
—	Maler Fæderholdts Enke		20 —

Medlem

fra

1861.	Baabenmester Lebrechts Enke . . .	20 Rr.
—	Stenhugger Schneiters Datter . . .	20 —
—	Skræddermester C. G. Clausens Enke .	30 —
—	Hattemager Schmidts Enke	30 —
—	Høker Storms Enke	30 —
—	Bud Debusmanns Datter	20 —
—	Bærtshusholder M. Jensen's Enke . .	20 —
—	Sergeant Rasmussens Enke	20 —
—	Kollektor J. Riises Enke	30 —
—	Lømrer D. Hansens Hustru	20 —
—	Krigsraad Borres Datter S. J. . . .	30 —
—	— — — J. D. E.	20 —
—	Vognmand Rasmussens Enke	30 —
—	Farver Verches Datter	30 —
—	Skræddermester A. Lunds Enke	20 —
—	Høker N. Mortensen	20 —
1862.	Stomager Westrings Datter	30 —
—	Urtekræmmer Velschous Datter	20 —
—	Fyrinspektør Lunds Enke	30 —
—	Slagter Schartings Datter	30 —
—	Inspektør Lilies Datter	40 —
—	Bærtshusholder D. Nielsens Enke . .	30 —
—	Klokker Gortzs Enke	30 —
—	Skræddermester Kryger	30 —
—	Somfru H. Berg	30 —
—	Kommandeersergeant Klemmensens Enke	20 —

Medlem

fra

1863.	Urtekræmmer	Qvades Datter	. . .	20	Pr.
—	Uhrmager	Nielsens Datter	. . .	30	—
—	Bærtshusholder	S. Petersens Enke	. . .	30	—
—	Sergeant	Namodts Datter	. . .	30	—
—	Gravør	Kraghs Datter	. . .	30	—
—	Seilmager	Lorenzen	. . .	30	—
—	Læderhandler	Lorenzen	. . .	20	—
—	Slagter	Frisches Datter	. . .	30	—
—	Kæremager	W. Hansens Datter	. . .	20	—
—	Lærer	Weislings Datter	. . .	20	—
—	Toldassistent	Fischers Enke	. . .	40	—
—	Melhandler	Jensen	. . .	20	—
1864.	Bogholder	Mørchs Datter	. . .	20	—
—	Landmand	Wilsons Enke	. . .	30	—
—	Læge	Byrtings Datter	. . .	30	—
—	Major	Fasting's Datter	. . .	20	—
—	Assessor	Taagerups Enke	. . .	30	—
—	Bødker	Andersens Enke	. . .	20	—
—	Garversvend	Sandberg	. . .	20	—
—	Brændevinsbrænder	Olsens Datter	. . .	20	—
1865.	Pastor	Brygmanns Datter	L. . .	40	—
—	—	—	E. . .	30	—
—	Mekanikus	R. Hansens Enke	. . .	30	—
—	Maler	Toussings Enke	. . .	20	—
—	Snedker	Møllers Enke	. . .	20	—
—	Jomfru	A. Dahlin	. . .	30	—

Medlem

fta

1866. Traadhandlerse M. S. Larsen	30 Kr.
— Lærer Oluffens Datter	40 —
— Kof Møllers Enke	30 —
— Urtefræmmer Johansens Hustru	20 —
— Arkitekt Hoffmanns Datter	30 —
— — — — — Enke	40 —
— Smedker J. E. Børgesen	30 —
— Klædehandler Petersens Datter	30 —
— Bødkersvend Teg	20 —
1867. Økonom Eigtoeds Datter	40 —
— Pensionist Borns Enke	30 —
— Skibskapitain Ludvigsens Datter	20 —
— Boghandler Bechs Datter	20 —
— Fabrikant E. Larsens Enke	30 —
1868. Pastor Huulegaards Datter	30 —
— Justitsraad Lunds Datter	20 —
— Regnskabsfører Andersens	20 —
— Brændevinsbrænder Hertzs Datter	30 —
1870. Økonom Frøgs Datter	20 —
— Kapt. Lieutn. Havns Datter	20 —
— Toldassistent Schmidts Datter	20 —
1871. Manufakturhandler Ottesens Enke	20 —

10. Forsamlingen vedtog, at de uerholdelige Kontingenter hos 13 Medlemmer maatte udgaa af Regnskabet med 73 Kr. 50 Øre og at de Vedkommende udslettedes af Selskabet.

11. Den af Administrationen forlangte Bemhødigelse til at optage et Laan i Nationalbanken paa 18,000 Kr., blev af Forsamlingen eenstemmigen bevilget.

12. Derefter foretoges Valg paa nye Repræsentanter i de, efter Lovens § 31, Fratrædendes Sted, og Udfaldet blev følgende:

Første Klasseifikation.

Afgang:	Tilgang:
Justitsraad H. Kjerrumgaard.	Kammerraad L. J. Svane-
— N. Rasmussen.	kjær.
Statsraad D. Cruse.	Statsraad B. Lindberg, R.
Overkrigskommisfær C. Clau-	af D.
sen.	Overretsprøkurator C. M.
	Winther.
	Bogholder S. Hartmann.

Anden Klasseifikation.

Afgang:	Tilgang:
Arkitekt F. Evede.	Professør L. J. Holmberg, R. af D.
Sognepræst J. Nielsen.	Pastor L. H. Schmidt.
Pastor E. Levison.	Læge P. J. Møller.
Skoleinspektør A. Hofmann.	Institutbestyrer C. Wolffen.

Tredie Klasseifikation.

Afgang:	Tilgang:
Overkrigskommisfær F. Aage-	General J. A. Wörishöffer,
sen.	St. af D., D. M.
Kapitain M. Syrup.	Kapitain G. H. Welsch, D. M.
Assistent C. Ipsen.	Oberst S. B. Pfaff, R. af D.,
Krigsraad P. Eigtved.	D. M.
	Intendant C. Clausen.

Fjerde Klassefikation.

Afgang:	Tilgang:
Uehandler E. Jonnesbeck.	Skibskapitain E. Børnsen.
Grosserer J. C. Bondrop.	Agent H. H. Ost.
	Boghandler Th. Keitzel.
	Skibsfører H. Seistrup, D. M.

Femte Klassefikation.

Afgang:	Tilgang:
Statsraad A. E. Reimann, valgt til Administrator.	Restauratør R. Petersen.
Fabrikant D. Thøgersen.	Toisfabrikant N. P. Christensen.
	Uhandler E. E. Møller.
	Grosserer H. Cappelen.

Sjette Klassefikation.

Afgang:	Tilgang:
Malermester W. Hammer.	Uhrmager, Kapitain E. Mat- thæi.
Ankerfmedmester A. W. Holm.	Lømrermester, Pr.-Lieutenant L. E. Rothe.
Handfkefabrikant N. J. Larsen.	Stolemagermester P. Rønne.
	Bogbindermester E. J. Raff.

13. Et Andragende fra afdøde Bogholder Larsens Enke, om at erholde Pension fra Selskabet efter hendes afdøde Mand, bevilgede Forsamlingen ved at tilstaa Enken 300 Kr. aarlig fra 1ste Januar d. Mar.

14. Forsamlingen meddeltes, at Regnskabet over det Brockske Legat for Maret 1878, var godkjendt af Magistraten.

15. Ligeledes meddeltes Forsamlingen, at Selskabets Regnskab for 1877 nu var godkjendt af d'Urr. Revisorer.

16. Et Andragende fra Selskabets Budde om at erholde Forbedring i deres Gageforhold for Aaret 1878, enten som et personligt Tillæg i Gagen eller paa anden Maade, fremlagdes, hvorefter enhver af disse tilstodes 50 Kr.

17. Derefter optoges 26 nye Medlemmer, hvis Navne forud have været indrykkede i Ugebladet.

18. Sluttelig meddelte Administrationen, ifølge en tidligere Generalforsamlings Beslutning, Fortegnelse over de Legater, som ere tildelte Selskabet siden dets Stiftelse, og hvis Beløb ere indbefattede i dets Fondsbeholdning, nemlig:

Aar 1805.	Grosserer Niels Brocks Legat, efter Testament af 19de Februar 1786 og 24de Februar 1802	10,124 Kr. 45 Ør.
— 1807.	Student Grells Legat	2,200 — " —
— 1827.	Enkefru Charlotte Amal. Bønches Legat	4,000 — " —
— 1829.	Caroline-Legatet, stiftet af en Deel af Selskabets Medlemmer i Anledning af Hds. Kgl. Høih. Arveprinsesse Carolines Forædling den 1ste August 1829	5,000 — " —
— 1830.	Enkefrue, Etatsraadinde Koføeds Legat	1,000 — " —

Mar 1853. Silke-, Ulden- og Lær-
redshandler J. H. Lunds
Legat, efter Testament af
16de April 1853 2,773 — 6 —

Dg udenfor Fondsbeholdningen:

- 1856. Justitsraad Gibeschütz's Legater, efter Te-
stament af 20de Juni 1853:

a. til Understøttelse 200 Kr.	}	aarlig
b. til rentefrit Laan 2,000 —		
- 1863. Grosserer W. P. Seymanns Legat, Ren-
ten af 400 Kr. aarlig.
- 1874. Grosserer B. M. Goldschmidts Legat, Ren-
ten af 100 Kr. aarlig.

Pensionister.

Pensio-
nister fra

1853. Major Borthies Enke.
 1855. Skolelærer Achens Enke.
 1859. Koffardikapitain Floors Enke.
 — Profurator Hoiers Enke.
 1860. Formand Carlsens Enke
 — Urtekræmmer Petersens Enke.
 — — Guldagers Enke.
 1862. Porcellainshandler Schalts's Enke.
 1863. Juvelerer Oldenburgs Enke.
 — Portkontrollør Struckmans Enke.
 1864. Skibskapitain Baagoe.
 — Kopist Bruuns Enke.
 — Skomagermester Hesberg.
 1865. Sekretær Ottesens Enke.
 — Fuldmægtig Bradts Enke.
 — Koffardikapitain Hansens Enke.
 — Skomagermester Malmqvist's Enke.
 1866. Kvartermand Iversens Enke.
 — Pastor Justs Datter.
 — Bogholder Wings Enke.
 1867. Møllermester Andersen.
 — Garver Topps Datter.

Pensio-
nift fra

1867. Hørkræmmer Brorsons Enke.
 — Kunstdreier Søborgs Enke.
 — Frugthandler Frørups Enke.
 — Skræddermester H. Andersen.
 — Farver Schmidts Enke.
1868. Stomagermester N. P. Hølsted.
 — Fuldmægtig Dreboldts Enke.
 — Kopist C. Mohrs Enke.
 — Urtekræmmer C. M. Ibsens Enke
 — Barbeer E. N. Gjedde.
 — Portraitmaler C. F. Christensen.
1869. Suedkermester C. L. Kohleders Enke.
 — — — L. F. L. Rnie.
 — Manufakturhandler A. W. Henningsen.
 — Skræddermester J. Kroll.
 — Kapitain Mølholms Enke.
 — Skibskapitain Rjølners Datter.
 — Skræddermester J. Schulz.
1870. Blikkerflager J. Irgens Enke.
 — Farver N. Bangs Enke.
 — Musiklærer P. Møllers Enke.
 — Fuldmægtig Gundels Enke.
 — Musiklærer J. Braunsteins Enke.
 — Kontrollør Brodersens Datter.
 — Toldassistent J. Bayers Enke.
1871. Kunstdreier Ehlers Enke.

Pensio-
nift fra

1871. Musiklærer Dühhs Enke.
 — Foderalmager Sators Enke.
 — Sværdfeger Meyers Datter.
 — Justitsraad Beldrings Datter.
 — Politibetjent Amundsens Enke.
 — Musiklærer Dahls Enke.
 — Skibskapitain Humbles Datter.
 — Uhrhandler Webers Datter.
 — Sfenkræmmer Kleins Datter.
1872. Tomrermester Venkes Enke.
 — Bogbinder Bergmanns Datter.
 — Politibetjent Wilstrups Enke.
 — Bødkermester N. P. Nielsens Enke.
 — Skomager Andresens Enke.
 — Skræddermester Müllers Enke.
 — — Drelbergs Enke.
 — Bærtshuusholder Andersens Enke.
 — Muursvend Reimers Enke.
1873. Skolelærer Schröders Enke.
 — Toldassistent Hasjels Enke.
 — Økonom Blitmanns Enke.
 — Fuldmægtig Mulvads Enke.
 — Skomagermester S. Petersens Enke.
 — Bud K. Nielsens Enke.
 — Toldbetjent Wichmanns Enke.
 — Skomagermester Colterups Enke.

Pensio-
nift fra

1873. Guldsmedmester E. Buchter.
 — Meelhandler A. Boldts Enke.
 — Olhandler Kochumfens Datter.
 — Bagermester E. Suby.
 — Fuldmægtig N. Møllers Enke.
 — Klædefabrikør Ottos Datter.
 — Lærerinde A. M. Valchau.
 — Amtschirurg Mühes Enke.
1874. Kontorchef Schyatts Enke.
 — Økonom F. Fratz's Enke.
 — Kasserer H. Dalbergs Enke.
 — Kunstdreier P. Martini.
 — Urtekræmmer L. Nielsen.
 — Bødkermester J. Petersen.
 — Malermester Bentzens Enke.
 — Tøifabrikør Walzes Enke.
 — Sekretair Strandgaard's Enke.
 — Skibstømvermand Petersens Enke.
 — Høker Nielsens Enke.
 — Toldassistent Truellsens Datter.
 — Skræddermester Riffners Enke.
 — Styrmand Fischers Datter.
 — Stomagermester J. T. Bergs Enke.
 — Toldassistent Halvorsens Datter.
 — Glarmester Gabes Enke.
1875. Krigsraad Segeth's Enke.

Pensio-
nift fra

1875. Korsanger E. Belt.

- Skolelærer Bechens Enke.
- Bogholder Mørchs Enke.
- Billedhugger Larsens Enke.
- Skipper Bances Enke.
- Uhrmager Hinges Enke.
- Naalemager Heckfiers Enke.
- Ankersmed Caspersens Datter.
- Skipper J. Glad.
- Dreier Kleines Enke.
- Fabrikør M. Bresta.
- Skræddermester J. Andersen.
- Bærtshuusholder J. Olsens Enke.
- Skomager H. C. Nielsens Enke.
- Kopist Orlamundts Datter.
- Kontrollør Grams Enke.
- Glashandler Hansens Enke.
- Høker J. Nielsens Enke.
- Rebflager N. Jensens Enke.
- Mægler Roths Datter.

1876. Fabrikant D. H. Drifers Enke.

- Organist J. C. Kalhauges Enke.
- Toldkontrollør Egtveds Enke.
- Handelsbogholder J. Müllers Datter.
- Bogmand P. Petersens Enke.
- Sadelmager E. Jespersen.

Pensio-
nister fra

1876. Lærerinde S. Rasmussen.
 — Nagelsmed S. Hoppe.
 — Pensionist Wiegers Enke.
 — Traadhandlerse A. Gabe.
 — Skomagermester Mandrup's Enke.
 — Dameskrædderinde S. Lund.
 — Kunstdreier P. C. Bang.
 — Skræddermester F. Gursch.
 — Urtekræmmer Schlichtkrull's Datter.
 — Pensioneret Toldassistent J. V. Olsen.
 — Ritmester Rahsieds Datter.
 — Kasserer Neumanns Enke.
1877. Toldbetjent Rumbhy's Enke.
 — Manufakturhandler Elbe.
 — Skomagermester E. F. Schmidt.
 — Skipper Dohn's Enke.
 — Overgraver Tølle.
 — Lakai Schrøders Enke.
 — Fiskebløder Nyholms Enke.
 — Hørsvinger Gether's Enke.
 — Guldsmedmester E. Westrup.
 — Fuldmægtig Rønnovs Enke.
 — Toldassistent Thygesens Enke.
 — Skomagermester J. Hansen.
 — ————— J. Reimer.
 — Guldsmed E. Høpfner.

Pensio-
nist fra

1877. Oberst Falkenberg's Datter.
 — Pensioneret Tolbasjistent C. Hille.
 — Bøvermester W. Colding.
1878. Inspektør Hansens Enke.
 — Assessor Müllers Enke.
 — — Høyrups Enke.
 — Skibskapitain Møllers Enke.
 — Garderobebetjent Benzen.
 — Skipper Tuteins Enke.
 — Skræddermester Staal.
 — Møllermester Linds Enke.
 — Skomagermester Jørgensens Enke.
 — Restauratør Bønderops Enke.
 — Skræddermester J. Lunds Enke.
 — Smedemester Andersens Datter.
 — Klædehandler Bugges Enke.
 — Bærtshuusholder J. Hansens Enke.
 — Porcellainshandler Christensens Enke.
 — Hoboist H. Thomsen.
 — Fotograf A. Hansen.
 — Skolelærer Engels Enke.
 — Snedkermester Nsens Enke.
1879. Bogholder Larsens Enke.
 — Justeermester Bechs Enke.
 — Skrædder Reimanns Datter.
 — Tobakksfabrikant Hansens Enke.

Pensio-
nister fra

1979. Malermester Jønsens Enke.
 — Bøvermester Erichsens Enke.
 — Bøsssemager Wengs Enke.
 — Guldsmed J. Jensen.
 — Skrædder Røcks Datter.
 — Kobbersmed Ringbergs Datter.
 — Snekker Gastmeyers Datter.
 — Kapelmusicus Madsens Enke.
 — Klokker Borups Enke.
 — Skomager Henningsens Enke.
 — Dugmager Verhagens Enke.
 — Lømrermand Møllers Enke.
 — Institutbestyrer Bræmer.

Pensionister, der have Brochs Legat.

1848. Havnefoged Møllers Enke.
 1865 Snekker J. Steinbeck.
 1868. Guldsmed Næboes Datter.
 1869. Skrædder Sommerfeldts Datter.

Pensionister, der have Caroline-Legater.

1875. Bud D. Hansens Enke.
 1876. Gartner Gudmanns Enke.

Administrationen for det forenede Under-
støttelsesselskab, i April 1879.

C. N. Rantrup.

D. F. Olsen.

N. P. Petersen,
const.

Skotlænderens Datter.

En Fortælling

af

H. H.

IX.

(Fortfat.)

Alle Tre lyttede.

„Ja, ja, nu kommer der Noget ud af det Huus, fra hvilket I have hentet vort Bytte . . . Hurtigt afsted. Ingen maa see os, før vi ere komne om Hjørnet til Græstorvet. Møde vi en Vægter, saa sig vi, at vi bære Pigen til Hospitalet. Forstaa I?“

De gik videre, forbi flere Grupper, som neppe lagde Mærke til dem og saaledes kom de snart til Enden af Cowgate.

„For Fanden!“ raabte William, „den Skønne rører sig ikke og er skrækkelig tung. Vi kunne vel standse her et Øjeblik for at trække Vejret og nyde en lille Taar Whisky. Arbejdet var meget besværligt og Luften deroppe i Huset saa varm . . .“

„Ja, og William har bestandig en saa stor Tørst. Han tørster om Vinternatten ved en Grav, fra hvilken han henter det døde Bildt, og om Dagen bag Hækken, hvor han lurar paa det levende.“

„Bildtet er bestandig saa tungt som Bly, hvad enten det er dødt eller levende. Det, som vi have her, er endnu levende; nu bevæger det sig.“

„Ti! . . . Seer Du ikke, at man forfølger os? Der . . . see derhen . . . jeg har ikke et eneste Minut tabt denne Mand af Syne. Han følger sikkert vort Spor.“

„Han skal komme bort derfra,“ sagde William, idet de traadte ind i en af Græstorvets Gader, der fører til Geriots-Hospitalet.

„Han har faaet Dje paa os, thi han kommer skrigende efter os. Et Par Mennesker følge ham.“

„Det er ingen Politibetjent, thi han bærer ingen Uniform. Hvem kan saa haardnakket forfølge os? . . . Han kommer nærmere. Mod, William! Tag lange Skridt, og Du ogsaa, John. I faa hver en halv Sovereign over den betingede Løn og en heel Flaske Whisky. Hurtigt! Hurtigt!“

„Maaske det er den Allan, som Pigen bestandig raabte paa,“ sagde William.

„Han kunde ikke høre det.“

„Han kan have seet os.“

„Det var saa mørkt dernede. Han kunde ikke see Eder,“ sagde den Tredie.

„Det er hendes Kjæreste, for Fanden, han har opdaget os. De Forelskede have en fiin Næse.“

„Snak ikke, men løb hurtigt . . . Den Hjort, man forfølger, flygter som Vinden og stiller sig ikke hen for at fryde som et Uffel.“

„Hjort eller Uffel, jeg kan ikke mere, og er det hendes Kjæreste, er det ude med os. Jeg opgiver den halve Souvereign og den hele Flaske Whisky.“

„Holdt!“ raabte nu en Stemme omtrent hundrede Skridt bag dem.

Men istedetfor at blive staaende, løb de Forfulgte saa hurtigt som muligt.

„Jeg kan virkelig ikke mere,“ stønnede William kort efter.

„Jeg heller ikke,“ sagde John.

„Holdt! I Kongens Navn! Holdt!“ gjentog Stemmen, der kom nærmere.

„Afsted, afsted,“ skyndte Mesteren paa dem.

„Jeg kan ikke længere trække Bejret,“ sagde William.

„Holdt, I Rjæltringer, holdt!“ raabte de Folk, som kom efter dem.

„Løb, løb,“ sagde Mesteren.

„Men jeg quæles, jeg falder om,“ sagde William.

„Jeg kan ikke længer føle hverken Arme eller Been,“ tilføjede John.

„Min Hals er saa tør som gammelt Pergament,“ vedblev William.

„Og min er snøret sammen, som om man allerede havde lagt Sampehalsbaandet om den,“ tilføjede John.

„Holdt, holdt!“ raabte Folkene, som forfulgte dem.

„Hurtigt, Børn! Vi dele Guineerne mellem os tre. Endnu et Djeblik og vi komme om Hjørnet af Hospitalet, hvor man vil tabe os af Syne.“

„Seg kan ikke mere,“ stønnede William.

„Et Minut til og jeg styrter,“ sukkede John.

„Holdt, holdt!“ raabte flere Stemmer, som bestandig kom nærmere.

„Det er ude med os,“ sagde nu ogsaa Mesteren, „thi der komme Andre fra denne Side.“

„Gid Fanden have Guineerne og Pigen med,“ sagde William, idet han slap sit Bytte. „Lad os frelse os.“

John slap den stakkels Nellys Hoved og det vilde sikkert været faldet stærkt ned paa Brostenene, dersom det ikke var faldet paa Uslingens Fødder. Begge lod Nelly ligge midt paa Gaden og flygtede saa hurtigt de kunde komme afsted. Den Tredie havde et Djeblik ligeledes lyst til at flygte, men han betænkte sig snart og sprang raske over en lav Havemuur

Nærheden. Bag denne skjulte han sig i Skyggen og kunde saaledes holde Øje med alt hvad der foregik paa Gaden.

Hans tvende Kammerater vare virkelig undslupne

og Mængden, som Allan havde kaldt til Hjælp, omringede nu Nelly, der laa paa Gaden og endnu ikke var kommen til Bevidsthed.

„Gud i Himlen, det er Nelly!“ raabte Allan, idet han sank paa Knæ ved Siden af hende. „Det er hende og hun lever endnu.“

(Fortfætted.)

J. H. Balvoersen.

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Kreaturhandler Ole Andersen.

Smedesvend E. Lindemann.

Stomagermester H. Poulsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Naadhunsstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 20.

Lørdagen, den 17de Maj 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Skotlænderens Datter.

En Fortælling
af
S. S.

IX.
(Sluttet.)

Nelly slog virkelig langsomt Djuene op og bevægede sig, da hun hørte den Elskedes Stemme. „Det er mig, Nelly,“ vedblev Allan, idet han tog hende i sine Arme; „kender Du mig, svar mig. Er Du faaret?“ Nelly kom sig lidt efter lidt som Blomsten, der er bleven nedtraadt af Vandringsmandens Fod. Snart kunde hun ogsaa svare paa den Elskedes Ord og besvare hans Kjærtegn, ja efter endnu nogle

Minutters Forløb var hun istand til at staa op og, støttet af Allan, at gaa. Highstreets Perle var altsaa fundet igjen og befandt sig nu i sin fulde Glæde.

„Hurtigt til Din Moder,“ sagde Allan.

„Ja, hurtigt til vor Moder. Hvilken Angest maa hun ikke udstaa. Tillykke er den gamle Schouchar hos hende og da hun er saa svag, vil hun ikke føle det hele Omfang af sin Ulykke . . . thi man vil tro at det er ude med os begge. Stigen gik istykker, da jeg sprang ind i Stuen, jeg hørte den falde ned.“

Derpaa fortalte han Nelly, at han ved Skinnets af Flammerne, der brød frem fra alle Sider, havde lagt Mærke til Nabningen i Sidehusets Væg. Da Nelly ikke mere er her, havde han sagt til sig selv, maa hun være frelst ad denne Vej. Han var derfor ilet efter hende og hurtigt gaact ned ad Trappen i Nabohuset. I det Øjeblik, da han var kommet ned til Gadedøren, havde han troet at høre sin Nellys Stemme langt borte kalde paa ham, han havde lyttet og derpaa tydeligt hørt hendes ængstelige Raab om Hjælp. Han var nu saa hurtigt som muligt løbet efter denne Lyd, men havde forvildet sig i de mange Smaagader; først i Nærheden af Græstorvet havde han seet tre Mænd, der hurtigt ilede afsted og bar en Gjenstand, som han antog for et menneskeligt Legeme. „Det er hende,“ havde hans Hjerte sagt ham eller snarere det sikke Instinct, de Elskendes Instinct, som hos dem erstatter Overbeviisning og Beregning. „Det

er hende," havde en indre Stemme sagt ham, og han var ilet efter hende.

Hvem Nellys Røvere var, kunde hun ikke sige; hun havde kun seet, at det var ganske simple Mænd. I hvilken Hensigt man havde røvet hende, var det hende heller ikke muligt at sige, og ligesaa lidet, hvorhen man havde villet bringe hende. Djensthyllig vare Mændene kun en Andens Værktøj; Allan kjendte, anede idetmindste hvem denne Anden var, og svor i Stilhed, at han dennegang nok skulde vide at hevne sig.

Imidlertid vare Allan og Nelly, ledsagede af en anseelig Mængde Menneſker, komne til Indgangen af Highstreet paa Lavn-Market. Gaden var besat af stærke Troppesdelinger, thi Ilden rasede endnu bestandig og truede Qvartererne i Nærheden af Slottet. Allan havde gjerne ført Nelly ind i det Huus, i hvilket hans Moder befandt sig, men Folkemængden stod saa tæt der, at han ikke kunde trænge sig igjennem. Han bragte hende derfor til et Huus paa Lavn-Market, i hvilket der boede en Familie, han kjendte, løb selv tilbage til Highstreet og raabte højt til sin gamle Ven Schonchar Mac Alpin, der ikke var vejet bort fra Myſkens Skueplads. Oldingen havde virkelig i sin Fortvivlelse gjenfundet sin Ungdomskraft og han ledede udholdende en Sprøjteslange til det Vindue, i hvilket hans unge Ven var forsvundet, indtil han pludselig følte sig berørt af en Haand. Forbittret vendte han

sig om, men lod øjeblikkelig Slangen synke og tørrede sine Dine med de vaade Hænder.

„Allan,“ raabte han. „Hvorledes kommer Du her? Nej, det kan ikke være Dig. Ved Hertugen af Arghle, den store Hertug af Arghle, dersom Du er en Mand, saa viig fra mig.“

„En Mand med Kjød og Blod.“

„Ilden giver ligesaa lidet som Bølgerne sit Bytte tilbage . . . Hvad de have opslugt, kan ikke komme frem igjen. Ved Hertugen af Arghle, viig fra mig.“

„Det er mig selv, gamle Ven.“

„Og Nelly?“

„Ogsaa Nelly lever og Du vil strax faa hende at see og erfare, hvorledes vi bleve frelst.“

„Kun Guds Haand, der har antændt Ilden og slukker den, kan have frelst Eder. Tak Herren, min Søn, men følg først med mig og trøst Din Moder, thi hun haaber ikke at see Dig igjen.“

Allan fulgte den Gamle ind i det Hus, i hvilket den døende Martha var bleven optaget og vi ville ikke forsøge paa at skildre Gjenshynets Glæde.

X.

—

Nogle Dage efter denne skrækkelige Nat vendte Allan, Nelly, Ochonchar Mac Alpin og nogle Benner af Familien glade tilbage fra Kirken, hvor de tvende Elskende vare blevne viiede, og begav sig til Leith, hvor Allan havde kjøbt sig et lille Hus. Da de gik gjennem Highstreet og kom forbi det Hus, i hvilket Allans Moder havde boet, trykkede han taus sin Nellys Haand og Nelly tørrede sig skjælvende en Taare af Øjet.

„Det er en Skam,“ raabte den gamle Ochonchar, „at man endnu ikke har opdaget, hvem de Rjæltringer vare, som have stuffet Ild paa her og vilde stjæle vor skønne Perle fra os. Der gives ikke længer Sikkerhed og Retfærdighed i Edinburgh. Tidligere var det anderledes; da vilde man allerede have hængt ti Forbrydere op i Galgen, men efter Unionen . . .“

„Findes der end ikke længer nogen Retfærdighed her nede, lever der dog en retfærdig Gud i Himlen,“ afbrød Nelly ham.

Neppe vare otte Dage hengaaede, efterat Kirken havde velsignet de tvende Elskendes Pagt, før den retfærdige Gud begyndte at fælde Dom. Lord Archibald, der fra Edinburgh havde begivet sig til London og vilde derfra flygte til Fastlandet, sandsynlig for at undgaa ubehagelige Muligheder, var saa uklog at indlade sig i Strid med en af sine tidligere Medbejlere

fra Edinburgh, der kjendte Lordens forulykkede Eventyr, og behandlede ham overalt, hvor han mødte ham, med fornærmende Ringeagt. Følgen heraf var en Duel og da Lord Archibald i den sidste Tid paa-faldende havde haft Uheld med sig, var han ogsaa denne Gang saa ubehændig at fejle sin Modstander og fik derpaa selv en Kugle gennem Hovedet.

„See I, der gives et Forsyn,“ raabte Kelly, da hun fik Efterretning om den fornemme Synders Død, der i saa lang Tid havde efterstræbt hende, og nogle Aar efter fik hendes Ord en ny Bekræftelse ved en stor Forbryders Straf. I Aaret 1828 blev Burt, Dvæleren, hængt i Galgen paa Lawn-Market under en umaadelig Menneftemængdes Jubel. Uslingen tilstod før han døde et stort Antal Mord, som han alle havde udført ved Hjælp af den skrækkelige Begmaske. Han tilstod ogsaa, at han havde paa-sat Ilden i High-street, for i den Forvirring, som opstod derved, at kunne bortføre Kelly til Lord Archibald. William Hart, hans Medskyldige, vidnede imod ham, og frelst ved denne nye Slethed sit Liv.

Paa denne Dag traadte Dchouchar Mac Alpin, der havde bivaanet dette Skuespil paa Lawn-Market, med glædestraalende Ansigt ind i Kellys lille Huus. Han satte sig ved Siden af den gamle Martha og gned fornøjet sine Hænder, hvilket han kun gjorde meget sjældent, i det højeste efter en rigtig god Fiskefangst.

„Hvad har bragt Dem i en saa glad Stemning?“
spurgte Allan nysgjerrig.

„At jeg i Dag har seet en af Eders Kjæltringer
fra Lavlandet blive hængt,“ svarede Schouhar leende;
„for første Gang efter Unionen have Eders Dommere
været retfærdige.“

J. S. Balvorsen.

Bekjendtgjørelse.

**Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,**

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Den og halvsemtesindstyvende Aargang.

N°. 21.

Lørdagen, den 24de Maj 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calberg's Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 12te Juni 1879, Eftermiddag Kl. 6, afholdes en Repræsentantforsamling i Efterflægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, hvor Valget af en Bogholder vil finde Sted; ligesom der vil blive foretagen Valg paa en Revisor.

Til denne Samling indbydes samtlige ærede Repræsentanter.

C. N. Lantrop. A. G. Reimann. D. F. Olsen.

N. P. Petersen
const.

Det: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

1ste Cap.

Beseiret og Seirherre.

Ved et Viindue i den bedste Kro's bedste Værelse betragte en Mand og en Pige de lampeoplyste Perspektiver i Folkestones By og Havn.

Manden er ilde tilmode, nedslaaet, taus, forelsket; — Pigen er selvtilfreds, glad, snaksom og ikke forelsket.

Man behøver ikke at betragte dem to Gange for at komme paa det Rene med, i hvilken Stilling Mr. Mark Austen og Miss Set Conyngham befinde sig ligeoverfor hinanden.

„Klokken er otte,“ udbryder Set, da et Uhr paa Ramingesimsen slaaer. „Og Kl. halv tolv skulle vi gaae ombord. Ved denne Tid imorgen, Fader! ere vi i Paris!“ — „Paris!“ gjentager hun, idet hendes straalende Blik og svævende Skikkelse foie et Slags Accompagnement til dette magiske Ord: „Er De ikke

Ekstrakt

af

1ste Kvartals=Regnskab 1879

for

det forenede Understøttelses=Selskab.

Indtægt.

	Kr.
1. Kassebeholdning fra 4de Kvartal f. A.	13,514
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal	602 Kr. 82 Øre.
anviist for dette Kvartal Hs. Maj.	
Kongens Bidrag	40 — " —
	642 Kr. 82 Øre.
deraf er indkommet 467 Kr. 82 Øre.	467
udflettet som ueghdlig. 73 — 50 —	
	541 Kr. 32 Øre.
Restance ultm. Marts 1879	101 Kr. 50 Øre.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 91de Mergang Nr. 1—13 inkl.	1,484
4. Renter:	
1/2 Aar Rente til 1ste Marts d. A. af £ 9100 dansk- engelske Obligationer a 4% p. A. = £ 182 a 18 Kr. 19 Øre.	3,310
5. Udtag paa Laan:	
Restance fra forrige Kvartal	1,294 Kr. „ Øre.
anviist for dette Kvartal	3,774 — „ —
	5,068 Kr. „ Øre.
deraf er indkommet	3,744 — „ —
Restance ultm. Marts 1879	1,324 Kr. . Øre.
6. Optaget Laan i Nationalbanken.	18,000
7. Taget til Indtægt en anviist Pension.	12 Kr. 50 Øre.
	40,522

Kjøbenhavn, den 31te Marts 1879.

Overensstemmende:

C. N. Laurrup.

N

Udgift.

	Kr.	Ø.
Pensioner: affordrede fra forrige Kvartal " Kr. " Øre. anviste for dette Kvartal 2,926 — " — <hr style="width: 50%; margin-left: 0;"/> 2,926 Kr. " Øre.	2,913	50
dbetalte i Kvartalet 2,913 Kr. 50 Øre. aget til Indtægt 12 — 50 — <hr style="width: 50%; margin-left: 0;"/> 2,926 — " —		
affordrede ultm. Marts 1879. " Kr. " Øre.		
ðnninger	1,445	"
andre Administrationsomkostninger	1459	53
lgebladets Trykning.	377	"
ratifikationer anvist. 15,480 Kr. " Øre.		
eraf udbetalt 15,400 — " —	15,400	"
affordrede ultm. Marts 1879 80 — " —		
tentefri Udlaan anvist. 15,900 Kr. " Øre.		
eraf udbetalt 15,500 — " —	15,500	"
affordrede ultm. Marts 1879 400 Kr. " —		
lserholdeligt Contingent anvist 73 Kr. 50 Øre.		
ldo, Kassebeholdning ultm. Marts 1879	3,127	29
	40,522	32

antrollen. E. Borgen,
 nann. Selskabets Kasserer.
D. F. Olsen.
N. P. Petersen,
const. Bogholder

misundelig, Mr. Austen, naar De nu alene skal vende tilbage til Devonshires klamme Forlystelser? Jeg har 40 Sovereigns i min Pung, som jeg anvender, som jeg selv behager; den gode, hjærlige, lille Cora gav mig den i Afskeds gave. Tænk Dem bare: en Formue paa 40 Sovereigns, som man kan gjøre med, hvad man vil, i Paris! Jeg er ikke vis paa, om jeg ikke sætter dem allesammen overstyr i Paris den første Dag. Jeg er bange for, at hvis jeg kommer ind i en Modehandel først, saa bliver der Intet tilovers til lidt Juveler, og jeg holder dog saa meget af Ringe; — gjør De ikke det?"

Her var i Sandhed Leilighed for en haabende Elsker til at sige noget betydningsfuldt, der kunde pege hen til Maalet, naar han ikke bar sig altfor keitet ad og blot havde Gave til at tale en Smule blomstrende. Mark Austen samlede sig sammen og gjorde Forsøget.

„Efter min Mening, Miss Conyngham! behøver en smuk Haand ingen Prydelse, medmindre det skulde være — — “

„Jeg beder om Forladelse, tør jeg spørge — —?“

„En eneste, meget simpel Ring paa den venstre Haands tredie Finger.“

„Mener De en Forlovelsesring?“

„Ja, det mener jeg.“

„Gilleman! hvor De taler høitideligt! — Man skulde troe, at De var ifærd med at udtale det for-

pligtende Ord ved den selve, skæbnesvangre Cere-
monie."

„Jeg vilde ønske det var Tilfældet!“ svarede
Mark idet han pludselig og med et lidenskabeligt, be-
tydningsfuldt Blik saae den unge Pige ind i Øjnene.

Intet tilsvarende Blik mødte hans; ikke den fjer-
neste Rødme farvede for et Dieblik hendes straalende,
freidige Ansigt.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Stomagermester S. P. Holm.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Naadhussstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

Ten og halvfemtefindstøvende Aargang.

N°. 22.

Torsdagen, den 31te Maj 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 12te Juni 1879, Eftermiddag Kl. 6, afholdes en Repræsentantsforsamling i Efterslægtselskabets Gaard, Østergade Nr. 54, hvor Valget af en Bogholder vil finde Sted; ligesom der vil blive foretagen Valg paa en Revisor.

Til denne Samling indbydes samtlige ærede Repræsentanter.

C. N. Lantrup. A. G. Heimann. D. F. Olsen.

N. P. Petersen,
const.

Det: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

1ste Cap.

Beseiret og Seirherre.

(Fortfat.)

„Stakkels Menneske, hvor jeg beklager Dem! Men Cora og jeg have ofte sagt — — —.“

„Stands ikke af et falskt Hensyn til mine Følelser. De og Deres Søster have sagt — — —?“

Det rystede paa Hovedet og saae medlidende paa ham: „At det er Deres Uheld, ikke Deres Feil, Mr Austen. Sygdommen angriber Dem saa pludseligt, siger Cora — og da Barnet er forlovet, maa hendes Ord vel være et Slags Autoritet — at Sygdommen kommer over Dem ligesaa pludseligt, som naar En angribes af Mærslinger eller Snue, og —“

„Snue,“ lod det henne fra Aldstedets Kæbolag med en klagende dæmpet Stemme, som lod formode, at det var en altid syg Invalid, der talte. „Derjom, Mr. Austen frygter for nogensomhelst Sygdom, min Kjære! saa har jeg i min Medicinkasse, som jeg fik

af Bottura i Rom, vistnok en Recept, der kunde være gavnlig for ham.

„Na,“ svarede Set lidt ondskabsfuldt, „Mr. Austen's Sygdom er ikke Snu, men hans Sygdom ligner den blot deri, at den kommer ligesaa pludseligt; men den er ikke alvorlig.“

„Alting er alvorligt, Barn! Du skulde ikke tale om Adebefindender med et saadant Letjind. Ethvert pludseligt Anfald, der staaer i Forbindelse med Aandedrætsapparatet maa være alvorlig, især for Folk af Mr. Austen's livlige Temperament.“

Idet han reiste sig af den med Pelsværk og Trøstere fyldte Sygestol, hvori han havde hvilet, nærmede Sets Fader sig Alden og strakte først den ene, saa den anden af sine hvide Hænder henimod den blussende Ald.

Der behøves ingen udførlig Beskrivelse for at gjøre os bekendt med Slægtskabet mellem disse To. Ligheden er flaaende, skjøndt Pigens livlige Træk blomstre med attenaars Alderens fulde Sundhed, og Mr. Connyghams have den voxlignende Farve, der fødes af en trediveaarig, stadig Skrøbelighed; ja, Skrøbelighed, ikke virkelig Sygdom. I de sidste 30 Aar, der have bragt ham fra svagelig Ungdom til Grændserne af en skrøbelig høi Alder, har Frederik Connygham ikke en eneste Gang været alvorlig syg. I hans fem og tyvende Aar paastode Lægerne, at en af hans Lunger vare angrebne. Fra den

Dag og til den nuværende har han ærlig og redelig levet i den Tro, at han var ifærd med at døe, og har dannet sin Tilværelsesmaade og sine Anskuelser af Menneskets Ansvarlighed i Overeensstemmelse med denne Tro.

Heldigviis har han havt Raad til at forsøge og atter at opgive ethvert Klima paa den beboelige Klobes Overflade; — heldigviis har han taalmodigt fundet sig i det Uundgaelige, og heldigviis har han i Symptoner, Diæt, Doctorer og Recepter fundet en til hans Sindsstemning passende Udspredelse, som andre kraftigere Naturer søge i Marken, bag Strancken, paa Markedspladsen og Børsen. —

Han har seet sunde og kraftige Medmennesker falde rundt om sig, som Bladene i October, deriblandt hans egne to unge Husruer; — han har lavet flere Testamenter, Codiciler og høittravende „sidste Bestemmelse," end han kan erindre; — han har seet fremstaae og iagttaget hele Systemer i Medicin eller Qvakkalveri i deres Opkomst, Blomstringstid og Fald; — og, alligevel lever han endnu, og befinder sig ikke værre. Ja, Frederik Conyngham har bragt denne vanskelige Maade at leve paa til en saadan Grad af Fuldkommenhed, at hans Død, trods den tiltagende Alder, synes Lægerne selv en stedsse fjernere Begivenhed.

Præcis den Første i hver Octobermaaned belaver han sig til at forlade det Hotel, i hvilket han paa den Dag hændelsesviis maatte befinde sig; thi Mr.

Conyngham har hverken Vinter eller Sommer noget fast Hjem. Han vil gjøre det indlysende for Eder, at en Mand, der som han svæver mellem to Verdenes, bør have saa faae jordiske Anliggender at bringe i Orden, som muligt. — Den 8de October passerer han Kanalen, tilbringer 3 Uger, og hverken en Dag meer eller mindre, i Paris, og November træffer ham i Syden.

Paa den Octoberaften min Fortælling begynder, er hans yngste Datter, Jet, ved et extraordinairt Tilfælde bleven hans Rejsekammerat.

„Vi vide vel, at Sygdom er en egennyttig Slyn-
gel,“ pleier Mr. Conyngham forklarende og und-
skyldende at sige, „men jeg er dog endnu ikke bleven
en saadan Invalid, og jeg har da endnu ikke ladet
mine Lidelser i den Grad sløve min Pligtfølelse, at
jeg skulde fordømme mine to unge, blomstrende Pige-
børn til at tilbringe deres Liv som Sygepleiersker.“
Dg maaskee vilde dog Cora og Jet hellere det, end
henleve en melankolsk Vinter i en affides Engelsk
Landsby, under strengt Tilsyn af en Somfrutante, der
skal vaage over dem, og længes efter et af deres Fa-
ders sparsomme Breve fra Italien eller det sydlige
Frankrig, i hvilke de ligesom skimte et Glimt af en
bedre Verden. — „Min stakkels Paolo er saa trofast,
som disse Italienerne kunne være det, og man træffer
jo dog ogsaa paa lidt Medfølelse udenlands blandt
Lidelsesfæller af Ens egen Nation; saa lad da de

Unge i Ro nyde deres Foraarstid i Haab og Sundhed, saalænge det forundes dem."

Afvigte Efteraar havde imidlertid Mr. Conyng-
ham lidt et Tab, maaskee det meest uerstattelige han
nogensinde havde oplevet. Paolo var efter 25 Mars
Tjeneste bleven forelsket og havde ægtet Hotelværtens Enke
i Scarborough. — At blive forelsket paa en Tid af
Aaret, da en saadan Begivenhed nødvendigviis maatte
blive høist uheldbringende! Planerne for Vintertouren
vare endnu ikke rigtigt modne; ingen Forberedelser for
den lange Reise i Syden vare endnu truffene; hvo
skulde udfylde hans Plads?

Frederik Conyngham vilde Intet have at skaffe
med nogensomhelst Tjener, der var fæstet paa et Lon-
donnercontoir. Disse Italiencere maae træde unge i
Tjeneste, dersom de skulle være det Brød værd, som de
spise, og man maa vide, hvor de stamme fra. Skjæb-
nen havde nu føiet det saaledes, at Paolo i Turin
havde en Brodersøn, en ung Mand fra Perugia, der
ivrigt ønskede at komme i Tjeneste hos en engelsk
Nylord paa de samme Bilkaar, der havde bragt hans
Onkel til Velstand; men var det nu muligt at friste
Livet med ikkun en Datter til at pleie sig, indtil man
kunde faae telegraferet efter Paolo's Neveu?

Efter en lang og piinlig Deliberation havde om-
sider den syge Mand besluttet sig til at forlade Eng-
land med Set til eneste Rejsekammerat. Hans ældre
Datter, som var paa et Besøg i Devonshire, skulde

følge efter en Maaned senere tilligemed hendes Pige, og Paolo's Neven skulde møde de Reisende om nogle faae Dage i Paris. I Mellemtiden — — —.

„Det er en høist nerverystende Stilling at være i,“ vedblev Mr. Conyngham med stedse svagere og svagere Stemme, „det er et høist piinligt Ansvar, forsikkrer jeg Dem, Mr. Austen, at finde mig selv paa Reise med et Barn, der er saa uvant til Sygdomme som Jet.“

„Barn!“ gjentog Jet, idet hun hævede sin slanke Skikkelse til sin fulde Højde; „vent indtil Du har prøvet mig, Papa. Endogsaa Tante Gwendoline, som just ikke er tilbøielig til at rose Noget i nogen høi Grad, siger, at jeg kan vise stor Kraft i paa-kommende Tilfælde, og hvad Alderen angaaer — ja, smil De kun, Mr. Austen! jeg bliver nitten Aar næste September — hvad Alderen angaaer saa maa jeg dog vel allerede have nogen Forstand i Hovedet, hvis jeg nogensinde skal have nogen.“

„Jeg frygter snarere for, at De har for megen Forstand,“ bemærkede den unge Austen. „Dersom jeg blot hos Dem kunde finde nogle faae Symptomer paa det man kalder „guddommeligt Galsskab,“ saa vilde jeg have mere Grund til at haabe — — —.“

„Til at haabe hvad?“ spurgte Jet ham hurtigt. „Deres Examinsbeviser? — Regjeringen besætter i næste Uge Embedet som Controlleur ved de indiske Skove; jeg meente, at De var saa overdreven ferm,

at der aldeles ingen Tvivl var om, at De havde bestaaet.

„Examensbeviser?“ begyndte han, dennegang med en virkelig heldig Tilfætning af Følelse i Stemmen. „Ja vel; da andre endnu vigtigere Ting kunne afhænge af, om jeg bestaaer, saa kan jeg ikke nægte, at jeg er lidt længselsfuld efter dem.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Slagtermester E. J. Jensen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Naadhuusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ten og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 23.

Torsdagen, den 7de Juni 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 12te Juni 1879, Eftermiddag Kl. 6, afholdes en Repræsentantforsamling i Efterflægtselskabet's Gaard, Østergade Nr. 54, hvor Valget af en Bogholder vil finde Sted; ligesom der vil blive foretagen Valg paa en Revisor.

Til denne Samling indbydes samtlige ærede Repræsentanter.

C. N. Laurrup. A. G. Reimann. D. F. Olsen.

N. P. Petersen,
conf.

Det: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

1ste Cap.

Beseiret og Seirherre.

(Fortsat.)

„Nu da Brand's Essence af Gjogurts-The,“ afbrød Mr. Conyngham dem i sin meest melankolske Tone, idet han lagde Haanden paa Klokken; „er Du vis paa, i hvilken Taske den findes?“

„Jo, jeg troer — — —“ beghudte Set tøvende.

„Tro er ikke nok, Barn!“ sagde Mr. Conyngham rystende paa Hovedet; „mangt et kostbart Liv er blevet spildt ved en saadan Uvished. Det er bedst vi faae Lys og gennemgaae Tingene efter Listen. Da jeg havde min gode Paolo; saa kunde jeg naturligtviis være sikker paa, at alle menneskelige Midler vare ved Haanden; — Brand's Essence, concentreret Mælk, Cognac, — kort sagt, ethvert Styrkingsmiddel i et pludseligt Mæthedstilfælde var paa rede Haand. Men nu — — —.“

Kort efter kom Tjeneren ind, og den Syge bestilte

Thee idet han gav de nøiagtigste Anviisninger for at lade den trække rigtigt, og detailleret Underretning om Tykkelsen og Tillavningen af det ristede Brød.

„Vil De nok spise til Aften og drikke en Kop Thee med os, Mr. Austen? — Det vil da sige, hvis De har spiiist til Middag. Jeg vilde ikke opfordre noget Menneſte til at begaae en ſaa ſelvmoderiſk Handling, ſom at drikke Thee før Middagsmaden, ſkjøndt jeg med Bedrøvelſe maa tilſtaa, at mine egne Børn ſtundom gjøre ſig ſkyldige deri.“

„Ja, bliv her, Mr. Austen!“ bad Jet og ſøiede til i en drillende Tone: „Jeg veed nok, at De ikke har ſpiiist til Middag; men bryd Dem aldrig om det, ved Deres kritiſke Sundhedstilſtand, vil juſt en tynd Skive riſtet Brød og en Kop Thee være mere gavnlig for Dem, end anden kraftigere Føde. Ja, Mr. Austen bliver her, Papa! og medens man bringer Theetoiet ind, ſaa kunde jeg ønske at løbe Keiſeliſten igjennem; thi endſkjøndt vi have miſtet ſtakkels Paolo, ſaa tænker jeg nok, at Du ſkal finde enhver mulig og umulig Ting, ſom vi kunne trænge til paa Reiſen, paa ſit rette Sted.“

Sun dandſer tværſover Gulvet, og medens ſtakkels Austen med Hjertet ſønderrevet af tuſind modſtridende Følelſer ſkinnſyg følger hendes mindſte Bevægelse, trækker Mr. Connyugham ſin Liſte frem. Den er ſom kobberſtuffen, ſkrevet med denne methodiſke Nøiagtighed, der characteriſerer ethvert Arrangement i

Frederik Conynghams ordnede, uoie afftrukne Leve-
viis.

„Nr. 1. Mr. Conynghams Toiletkasse.“

Reisefækkene staae paa et Sidebord, parate til
hans Inspection; fire nette Sække, hver med Nr. og
sin Paaskrift.

Nr. 2. Miss Conynghams Toiletkasse. Nr. 3.
Styrkningsmidler; her maa naturligviis Brand findes.
Jet leder, og rigtigt, Brand er der tilligemed hen-
fugt Mælk, Cognac og ethvert tænkeligt Middel, alt
i særskilt afsættede Rum og forsynede med Mr.
Conynghams egenhændige Paaskrift

„Nu komme vi til Nr. 4: Spirit etna, Mid-
cinglas, etc. etc. Kan jeg stole paa, at mine blaae
Briller med Staaltraads Stænger ere i denne Sæk?“

„Her ere de, Papa! To Par med Staaltraads
Stænger; Du har dog vel ikke ifinde at bruge to
Par Briller paa eengang?“

„Nei, men jeg har bestemt det ene Par for Dig;
den blændende Sol og Støv ere ifølge Lyons --.“

„Nei, nei, Papa! det gjør jeg virkelig Skrue
imod. Jeg skal drikke Cognac, hvis Du vil det, og
condenseret Mælk; jeg skal sluge Brand's Essens,“
raabte Jet, idet hun skar et forfærdeligt Ansigt ved
denne frygtelige Tanke, „men blaae Briller! Nei.
Huffer Du, at Du for to Dage siden foreslog mig en
Respirator og en Støvkappe. Tænk blot, hvor vidt
jeg kan bringe det med Tiden! Mr. Austen!“ —

den ullykkelige Elsker med Blikket stadigt fæstet paa hende kom over Gulvet — „Jeg indbyder Dem til at besøge os, saasnart vi ere komne i No i Esterel. De vil finde mig med Respirator, blaae Brillen med Staaltraads Stænger og i Støvkappe. Kan De modstaae en saadan Fristelse.“

2det Cap.

Kun en Landmaaler.

At see ad „stakkels“ Mark Austen, havde hele det sidste Aar været Zets væsentligste Fornøielse og Adspredelse; denne lille Smule af virkelig Lystighed og medfødt Skuespillertalent ophævede dog i en vis Grad det stive og stivnede i Fru Gwendolines Regimente og den hele tristfarvede Baggrund i det eensformige Landsbyliv

Lad ingen Mand nogensinde nære et forfængeligt Haab, naar Gjenstanden for hans Valg først er bleven vant til at see ham i et latterligt Lys og betegne ham som „stakkels“. — En eller to, helst romantiske Forbrydelser, vilde ikke være nær saa uheldbringende for hans Forhaabninger.

Stakkels Mark Austen med sine romantiske Ideer, sin undselige Rødme, sine tykkaaled, svære Sko, var kun en Landmaaler.

Dette „kun en Landmaaler“ var sandsynligviis

dog det Straa, der omtales i Ordsproget, hvortil hans Haab klyngede sig.

Det Conyngham havde som en vel optugtet engelsk Pige lært at betragte ældre Sønner med gammel tilvant Verbødighed; hun forstod at vurdere baade Land- og Søofficerer efter deres Dandsefærdighed, da hun havde været til fire Officersballer i Exeter; — hun kunde finde sig i Kapellauer og Kateketer paa Landsbybazarer, ved Godtkjøbs-Forelæsninger eller Fjerboldtspil paa Græsplainen, ja selv i Landsbydoctorens Assistent, men — en Landmaaler!

Det er en af disse Bestillinger, der ligesom Dentistens og Klaveerstemmerens ikke kunne finde nogen rigtig bestemt Plads i Samfundet. Dette, min gode Læser! er ikke mine, men Det Conynghams Aufskuelser af Tingene. Det kan godt være, at mange Sysler kræve langt mere Forstand og Kundskaber, end der udfordres til at træde ind i Hæren; men man seer hverken Forstanden eller Kundskaberne; derimod seer man paa deres Døre en Messingplade; thi alle Folk af den Slags have en Messingplade paa Døren med: Mr. Thomson, Landmaaler“, „Mr. Johnson, Auctionarius“, „Mr. Smith, Klaveerstemmer“, o. s. v., og det kan godt hænde sig, at hvis En skulde vælge iblandt dem, saa greb hun ikke fejl, om hun valgte Auctionariusen.

Hvad betyder Dygtighed og Duellighed, en uaf-

hængig Karakter og ædle Principer ligeoverfor Meninger og Anfkuelser, som disse?

Derfom Set havde en sikker Anelse om Virkeligheden af Mark Austens Videnskab for hende, saa vilde Sagen stille sig anderledes. I hendes glade, unge Hjerte er der rigelig Plads for lidt Ondskabsfuldhed, dog uden Braad og i ringe Mængde; men af Kofetteri findes der ikke Spor. Lad Mark erklære sig, og hun vil reent ud, uden at stamme, sige ham et bestemt „Nei“; derom er der ingen Tvivl; men jeg troer neppe, at hun senere vil gjøre Løjer med ham. Da imidlertid den næste travle Time maaskee vil bringe Sagen fra uvis Speculation til afgjørende Visshed, saa vil jeg uden flere Tilbageblik fortsætte min Historie.

Det er Mr. Conyngham, der tager Ordet, efterat han er kommen lidt til Kræfter ved Virkningen af den anden Kop Thee: „Austen, lad mig huske mig om. — Siig mig, Mr. Austen, staver De Deres Navn med et e eller et i? Jeg troer bestemt, at jeg har truffet paa nogen af Deres Familie i Syden.“

Den unge Mark svarer, at hans Navn staves med et e. Hvad det angaaer, at Mr. Conyngham skulde have truffet hans Familie udenlands, er Intet rimeligere, da hans Fader døde i Florens for fem Aar siden, og hans Moder i Reglen boer udenfor England. En hastig Rødme farer over den unge Mands Ansigt, idet han gjør disse Meddelelser.

„Ah, min Sukommelse er saa usikker, at jeg ikke tør fremsætte nogen Mening uden at tage min Tilflugt til min Noteerbog. — Her har vi den.“

Mr. Conyugham trækker med disse Ord et tyndt Bind i Duodez op af sin Brystflomme, paa hvilket der med fremhævede Guldbogstaver er trykt „Tilnavne.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Grosserer Emil Voigt.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Naadhunsstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tjeneren.

En og halvfemtesindsyvende Aargang.

N°. 24.

Lørdagen, den 14de Juni 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Tet: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

2det Cap.

Kun en Landmaaler.

(Fortsat.)

„Med mit usle Helbred, Mr. Austen, maa jeg, som hver Vinter med eller mod min Willie gjøre Bekjendtskaber i snejeviss, have Navnene i alfabetisk Orden for nogenlunde at huske dem. I denne lille Bog har jeg en Liste over de engelske Personer, jeg er truffen sammen med i de sidste ti Aar, tilligemed nogle faae Ord og korte Anthydninger, der jst ere

tilstræffelige til at opfriske de nyere Omstændigheder ved det første Møde."

Set brød ud i en høi Latter.

"Der vilde ikke behøves nogen særdeles tyk Bog for at indeholde en alfabetisk Liste over mine Venner. Lad os see:

A — Austen.

B — jeg kjender Ingen med B.

C — Conyngham.

Nei, det er dog forfærdeligt, hvor faae Folk Cora og jeg synes at kjende i denne Verden, Fader!"

"Naar Du bliver nogle faae Aar ældre, min kjære Set! vil Du vistnok ikke tale om et stille, tilbagetrukket Liv som noget Forfærdeligt." — Mr. Conyngham har ikke med sin gode Willie holdt en Uge ud i sit eget Selskab, hvis han vil huske sig om. — "Den Masse af nye Navne, som jeg stadigt har været nødt til at knytte til nye Ansigter, har været mig som et vedholdende Mareridt; thi stakkels Paolo kunde ikke være mig til ringeste Hjælp i den Henseende, da han aldrig blev synderlig flink i Engelsk. — Na, det var jo Austen med e, De sagde?" vedblev Mr. Conyngham, medens han lod sin magre Finger løbe ned ad den første Række af de med en fin, tydelig Haand i hans Notcerbog indførte Navne. — Ah, her har vi det: Sir George og Lady Austen, Neapel, 1865. Kan det have været -- -- --?"

"Det var min Fader og Moder," svarede Mark

fort. „Jeg husker, at de levede i Neapel, da jeg var en lille Dreng i Ruaby. Jeg besøgte dem der een gang i mine Ferier.“

„Dette stærk betonedede een gang vil Det maaskee engang huske paa og forstaae.“

„Sir George ved daarligt Helbred,“ vedblev Mr. Conyngham. „Opholdt sig i Hotel Farnese. — En Mr. Biron hørte til Selskabet?“

„En Mr. Biron hørte til Selskabet,“ gjentog Mark Austen mekanisk.

„Saa havde vi vor næste Møde, — see her, jeg lader altid staae et lille, aabent Rum for det Tilfælde, at jeg skulde træffe de samme Folk igjen; — — Sir George og Lady Austen, Hotel des Trois Reines, Upper Engadine. Sir George meget afkræftet. Den velærværdige Mr. Biron med dem. — Jeg haaber, det er ikke en Feilskrift — den velærværdige Laurence Biron?“

„Aldeles ingen Feiltagelse,“ svarer Mark Austen med et svagt Utaalmodighedsstik, „De har enhver Omstændighed fuldkommen korrekt, Sir.“

„Aah, hvad Detailler angaaer, saa gjør jeg ikke Fordring paa at indlade mig paa dem,“ svarede Mr. Conyngham i en undskyldende Tone, „jeg føier et Ord eller to til under Navnet og Datoen og stoler for Resten paa min temmelig usle Hukommelse. — Jeg seer, der er nok en Tilføining, og det en temmelig ny: Hotel Cavour, Florents; Lady Austen, Patronesse

for et Costumebal i veldærdigt Diemed. — Det maa naturligviis være efter Deres Faders Død. — Holdt vaagen lige til Morgenstunden af Dandsemusikken. — Jeg antager, at Deres Moder maa have boet i samme Hotel, som jeg. — Anm.: den velærværdige Laurence Biron."

„Den velærværdige Laurence Biron synes at være Omqvædet paa Bisen," bemærkede Jet med en instinkt-mæssig fuldkommen Bevidsthed om, at hun sagde Noget, der maatte tirre den unge Mark. „Tør jeg spørge Dem, Mr. Austen! fulgte den velærværdige Laurence Biron med Deres Mama som Rejsekap-pellan."

Mark Austen vendte sine Øjne lige mod hende; han havde smukke, veltalende Øjne, og idet hele var hans ungdommelige næsten drengagtige Ansigt virkelig smukt, endsfjendt Jet ikke fandt for godt at mene saa.

„Den velærværdige Laurence er saa lidt ærværdig, at det aldrig er falden mig ind at erkjendige mig om Beskaffenheden af hans geistlige Pligter. — Jeg antager, at jeg har været i hans Selskab fire Gange i mit hele Liv; to Gange medens jeg var en Skoledreng, dernæst ved min Faders Begravelse — og saa eensgang til. — Det er rimeligt, at De kjender Mr. Biron's Historie meget bedre end jeg, Sir!" føiede han til, idet han vendte sig mod Mr. Conyngnam

med en nervens Hæftighed, som Gjenstanden for Samtalen ikke syntes med Nødvendighed at fremkalde.

„Jeg kjender egentlig Jogens Historie,“ svarede Mr. Conyngham med en melankolsk Mine. „Jeg har hverken Kræfter eller Aand nok til at hengive mig til det Slags Forskninger. Af Optegnelserne i min Noteerbog, synes det at fremgaae, at jeg oftere har truffet denne Herre, og hver Gang, Mr. Austen i Selskab med Medlemmer af Deres Familie. Dermed ender mit Kjendskab til ham; jeg troer ikke, at jeg vilde være istand til at kjende Mr. Laurence Biron, om jeg ogsaa skulde møde ham paa Gaden.“

Der aabenbarer sig en mærkværdig Side af Frederik Conynghams Karakter i denne simple Tilstaaelse. Han, der Vinter efter Vinter levede i den meest trykkende Atmosfære af Slidder Sladder — jeg vil ikke bruge noget stærkere Udtryk; — der tilbragte hele Maaneder med de samme Folk i et eller andet af de store Sygehoteller langs med den sædvanlige Reiseroute; — han, der blev Vidne til sociale Dramaer af alle Slags, hvori varierede Scener af Kjærlighed, Had, Venstskab, Ubarmhertighed bleve opførte ligesom hans Dine, han forblev aldeles urørt af dem alle. Han optegnede Navnene paa sine Bekjendtskaber i sin Bog, og i hans Hukommelse fæstede sig kun Erindringen om deres virkelige eller indbildte physiske Lidelser; hermed ophørte Interessesen for hans Medskabninger. Man kunde sidde tilbords med ham

daglig i en halv Vinter baade ved Frokost og Middag uden at Ens Personlighed gjorde noget som helst Indtryk paa hans Sind, medmindre man foretog sig Noget, der ligesom berørte hans personlige Velvære, f. Ex. bante et daarligt lukket Vindue for haardt til, bandede høit over en utaalelig Træk, o. desl.

„Jeg skulde virkelig ikke gjenkjende Mr. Biron, hvis jeg skulde møde ham paa Gaden. Erindringen om Lady Austen er mere levende. De ligner ikke Deres Moder, synes mig, Mr. Austen?“

„Ikke en Smule, har man sagt mig, Sir!“ svarede Mark hurtigt.

„Ah! C'était Monsieur son père, qui n'était pas si bien,“ mumlede Jet uhorligt.

Helbigviis gik denne Uforsømmethed tabt. Mr. Conyngham havde reist sig fra Bordet og betragtede igjen med nedslagen Mine Arrangementet af Reisetaskerne og Badsækkene; Mark Austen er altfor stærkt optagen af sine ikke overdrevent fornøielige Tanker til at fatte Meningen af Jets hvissende Bemærkning.

„Jeg — jeg antager, at det er bedst, at jeg begiver mig bort,“ bemærkede han, idet han med et høit modfaldent Hjerte føler, at med disse sidste Minutter i Tusmørket ved Vinduet svandt den sidste Ud-sigt til en Erklæring. Han har under det temmelig gennemfjigtige Paaskud at ville besøge en Skolekammerat i Folkstone, ledsaget Jet og hendes Fader saa langt paa deres Udenlandsreise, — at, han maa med Sorg

tænke paa Udgifterne til Jernbanebilletterne, — og hvad har han opnaaet for sin Uleilighed? Affurat at blive en Smule mere latterlig end sædvanlig. — „De har endnu Tilberedelser at gjøre, Miss Conyngham! og vil være glad ved at have mig afveien.“

„Afveien?“ djentog Jet roligt; „tvertimod, jeg mener, De gjorde allerbedst i at blive her og gjøre lidt Gavn; det vil da sige, dersom Deres Ven kan undvære Dem.“

„Aah, min Ven — — —.“

„Er maaskee en af samme Sort som Mr. Harris's, en Hypothese, et Fantasiestillede? — Saameget desbedre! Med den bedste Villie af Verden er jeg ingen Paolo, og vi have elleve Kufferter, foruden disse Papper og Haandsætte at passe paa. — Papa! hører Du? — Mr. Austen bringer os et Offer af sin kostbare Tid og bliver hos os for at see os vel ombord. Du kan lægge Dig og sove ganske rolig affurat en Time og fem Minutter. Du behøver ikke at være mere urolig for Bagage og Dragere, end om Paolo var her; Mr. Austen og jeg tage hele Ansvaret paa os.“

Mr. Conyngham rystede høitideligt paa Hovedet. „Jeg sover aldrig, naar jeg reiser, min Kjære! — Ja, det vilde neppe være nogen Overdrivelse, om jeg sagde, at jeg aldrig sov; imidlertid jeg kan jo lægge mig og lade som jeg sover. Det er Pligt at spare paa Sundheden, medens man kan.“

Skrantningen svøbte sin Foerværks-Kappe om sig, lagde sig paa en Sofa, lukkede Dørene, og efter faae Minutters Forløb var han — forsaavidt en Mands Tilstand kan bedømmes af Andre end ham selv — i Drømmenes Land.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
 Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Raadhussstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 25.

Torsdagen, den 21de Juni 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

1et: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

2det Cap.

Kun en Landmaaler.

(Fortsat.)

„Staffels Papa!“ hviskede 1et. „Derjom De kan udholde en Tête-à-tête's Kjedsommelighed i en Time, Mr. Austen! saa foreslaaer jeg, at vi flytte os selv og Lysene ind i den anden Stue. — Sækkene kunne blive laasfede og Hotelregningen betalt i fem Minutter; saa faaer Papa dog en god Times Søvn;“ — — og Mark Austen en Times uforstyrret Samtale

med Gjenstanden for sin Tilbedelse; — Ingen vil kunne sige, at Guderne have været ham synderligt gunstige i den sidste Tid.

De forlode Bærelset, Set paa Taaspidsjerne, bærende Vysene, ung Austen følgende bagefter med en Fornemmelse, som en Mand har, naar han stilles i Spidsen for en Stormkolonnes „forlorne Haab“; (forreste angribende Trup). Døren fører ind i en liden tilstødende Dagligstue; de lukke den lydles efter sig, og — ere alene.

„Dersom vi blot havde et Spil Kaart,“ siger Set, idet hun tager Plads ved Bordet med en temmelig gnaven Wine i Forudsølelsen af den kommende Times Kjedsommelighed, „dersom vi blot havde et Spil Kaart, saa kunde vi vel faae Bugt med disse frygtelige tresindstyve Minutter ved et Parti Ecarté! — Eller, forstaaer De at spaae? — Det er Noget, Cora forstaaer sig paa. Længe før Papa besluttede sig til at tage mig med paa Reiser, forudsagde hun mig, hvorledes jeg i Syden skulde „møde min Skjæbne“; stolt, mørk, mysteriøs; — naturligviis med de samme trostende Tillæg og Fradrag, som den ondskabsfulde Markeds Spaaqvinde ogsaa gjør. — Forstaaer De at spaae, Mr. Austen?“

3die Cap.

„Jeg beklager Hendes Naade.“

Han trækker en Stol hen til sig, omtrent tre Fod fra Bet, sætter sig og begynder, ja — saasandt jeg er sanddru Fortæller — begynder uden en eneste Stavelse til Indledning, hvilket ligeoverfor en Pige, der havde saamegen Sands for det Latterlige, som Bet Conyngham, var den daarligste Politik han kunde slaae ind paa; men den unge Mark er i en altsfor ophidset Stemning, altsfor lidenskabeligt forelsket, til at han kan veie sine Indskydelse paa Forsigtighedens Bægtfsaal.

„Dette er rimeligviis den sidste Gang, jeg skal see Dem for mange, mange Maaneder, Miss Conyngham!“

„Vil De til at spaae mig?“ afbrød hun ham med en halv undertrykt Gaben. „Nogle læse Skjæbnens Bog ved Chiromanti; — see her disse Linier, som skjære hverandre, ligesom et stort W.“

Hun holdt sin fiint dannede, lidt solbrændte Haand hen til ham, for at han kunde undersøge den. Mark greb den ivrig mellem begge sine — visjelig en meget uklog Handling — men Fristelsen var for stor for den stakkels Knøs.

„Jeg har kjendt Dem et Aar!“ udraabte han, uden at give sig Tid til at lægge Mærke til det Undertryk, der maalte sig i hendes Ansigt. — Da jeg havde

kjendt Dem en Uge, maa De selv, saavel som enhver Anden have seet, at det var aldeles ude med mig."

Uagtet dette uventede Angreb lod Jet dog rolig sin Haand blive i hans Besiddelse. Hun saae stift paa ham, medens en uheldvarslende Zitteren bevægede hendes Læber.

„Da De havde kjendt mig en Uge — — — var Alt ude for Dem? — Førend vi gaae videre, Mr. Austen! endog saa førend jeg forsøger paa at give Dem et Svar, saa siig mig, om dette er et Slags Gaade? — Cora og Adolphus ere saunde Mestre i den Kunst, men jeg — — —."

„De lader, som de spøger med det, der for mig er en Sag, som gjælder Liv og Død!"

Man kunde ikke tage feil af Lyden i hans Stemme, eller Udtrykket i hans Dine. Jet trak en lille Smule forstrækket sin Haand til sig, men var dog overordentlig nysgjerrig efter at see, hvad der nu vilde følge efter.

„For Himlens Skyld bliv ikke tragisk!" udbød hun bønfuldende, — „naarsomhelst jeg seer Menneskelivet fremstillet fra svimlende Synspunkter, saa bliver jeg hysterisk. Jeg saae den første Skuespiller i London, Mr. — — jeg har nu glemt hans Navn — i Carl den Første; og da den stakkels Konge tog Afsked med Henriette Maria, og alle Mennesker, hele Theatret rundt, søgte efter deres Kommetørklæder, saa maatte jeg see. Tante Gwendoline sagde rigtignok,

at min Opførelse var ligefrem ugudelig; men jeg kunde ikke lade det være; — saadanne Ting ligge i Temperamentet. Dersom De nu bliver pathetisk, saa bliver jeg hysterisk, og saa ville vi vække Papa; — derfor beder jeg Dem, for Himlens Skyld, bliv det ikke!”

Efter denne Paamindelse fortsatte Mr. Austen sit paaatrængende Frieri, men i mindre tragiske Udtryk. „Mine Udsigter i denne Verden ere saa mørke, som nogen Moders Sjæl kan have at tilbyde.”

„Ja, see! De er nu i saadan en rædselsfuld Stilling i Verden, og hvorfor?” vedblev Set med rolig Medlidenhed. „Dersom Deres Forældre, som De siger, ønskede, at De skulde træde ind i Armeen, hvorfor i al Verden modsatte De Dem da? — I Armeen kan en Mand være i Gjæld op over Ørene, vild, udsvævende — kort sagt, Alt hvad han behager, naar han blot mager det saaledes, at han ikke bliver kasseret — saa er dog hans Stilling en Gentlemans.”

„Stilling! Nei saa foretrækker jeg min egen for en saadan Gentlemans!” raabte Mark. „Dog, den Sag behøve vi ikke nu at forhandle. Dersom jeg bestaaer denne Examen, som jeg har de bedste Udsigter til, saa bliver jeg ikke længer i den forhadte Landmaalerbestilling.”

„Ikke ganske. I alle Tilfælde: „Noget ved Tjenesten i de indiske Skove” — det lyder strax en heel Deel bedre. Ikke sandt!”

„Saa skal jeg studere halvtredie Aar under en praktisk Ingenieur i Frankrig eller Tydskland. Derefter vilde jeg“ — han bliver saa rød og seer saa modfalden ud, at Jets Hjerter næsten bliver rørt — „vilde jeg, vilde jeg være bedre istand til at føde en Kone, end Halvparten af Officererne i Armeen.“

„En Kone!“

Hun udstøder dette Ord med en Gisp og betragter med uaffecteret Forbauselse hans flammende, drengagtige Ansigt og hans krollede blonde Haar. Derpaa bryder hun ud, ikke i en ikke hysterisk Latter, der kunde vække Mr. Conyngham, men i en rigtig fund og hjertelig — et Udbrud af en indre, sammentrængt Nydelse, som det under andre, mindre piinlige Omstændigheder vilde gjort Enhvers Hjerter godt at høre. —

„Dette var Noget, jeg ikke var forberedt paa,“ sagde hun, da hun atter kunde tale, „Gora og jeg have ofte tænkt, — —.“

„Bliv ved, jeg beder Dem, Mijs Conyngham! bliv ved.“

„At De muligviis kunde være forelsket i Vilhelmine Thompson, eller den ældste Mijs Farleigh maa skee, da ingen af dem ere i deres første Ungdom. Men at høre Dem, Mark Austen! tale om en Kone Min Gud! De er jo ifkun en Dreng! — De har jo nylig forladt Skolen! — Har De nogensinde røget en Cigar, eller baaret en Spidskjole, førend De nys

fom til Dulford? — Har De? — Siig mig paa Deres Vre, har De?”

Mark Austen taug et Minut; et Minut, tre-
fjundsthye Secunder! — Det lyder som Jutet, naar
man skriver det; men Jot finder, at det dog er en
temmelig lang Tid, naar man skal udholde den Ald-
prøve at betragtes af et Par saa lidenskabelige, alvor-
lige Dine, som dem, der i dette Dieblik betragte
hende.

„Siig mig paa Deres Vre, Mr. Conyugham!
har De alvorlig meent, eller mener De i dette Dieblik,
at jeg nogenstunne kunde forelske mig i nogen Dvinde
paa den hele Jord, undtagen i Dem selv?”

Pigen rødmede fra Hagen til Tindingen og
vendte sig hurtigt fra ham.

J Løbet af de halvtredie Aar, i hvilke hun havde
været „ude“ i Verden, havde Udstrækningen af Jot
Conyughams personlige Erfaringer i Følelsesauliggender
gjort betydelige Fremskridt. Der var nu Landsbys-
doktorens Assistent, som jeg har nævnet tidligere; —
der var de sødttalende, rødkjolede Officerer fra de fire
Exeterballer; der var den unge, attenaarige Lord Star-
cross med sin ærbødige Opmærksomhed ved den sidste
Sommers Fjerboldtspartier og Fugleskydninger; -- og
saa var der endelig et Par haablose Kapellaner og
Kateketer.

Med Hensyn til det Videnskabelige i Skjærligheden
var hun ikke kommen længere end til de Oplysninger,

hun havde høstet i en Roman paa 3 Bind, som hun havde læst, og det Udtryk af den, som den nu viste sig i paa Mark Austens sønderknuste Mafyn, rystede hende paa en noget ubehagelig Maade. —

„Jeg erklærer Dem høitideligt og paa min Ære, at jeg aldrig har antaget Dem for saa taabelig at forelske Dem — i mig. Hvad i al Verden har jeg dog syndet, at De har den Driftighed at fortælle mig saadan noget Tøveri!“

(Fortsattes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Tienden.

Ten og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 26.

Lørdagen, den 28de Juni 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Tit: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

3die Cap.

„Jeg beklager Hendes Naade.“

(Fortsat.)

Et Udtryk af næsten Modbydelighed var paa hendes Ansigt, og hun trak sin Stol saa langt tilbage fra ham som muligt, dog uden at reise sig fra den.

Mark Austens Heflighed steg og han udbrød med ivrig Stemme: „De antager en Tone, som Omstændighederne slet ikke gjøre fornøden. En Mand, endog saa en Landmaaler, gjør sig ikke skyldig i nogen

Fornærmelse mod en Pige, naar han erklærer, at han elsker hende. Idet jeg begjærer Dem til Kone — ja, Miss Conyngham! jeg gjentager det skræffelige Ord, Kone -- saa viser jeg Dem ligesaa høi Erbødighed, som jeg kunde vise nogen Pairs Frue i England "

„Gjør De virkelig?“ udbød Net i Brede, „jeg har steds troet, at en Mand med Delikatesse, med Agtelse for sig selv, vilde vente indtil han havde modtaget endog kun en ringe Opmuntring, førend han bragte Folk i en saa piinlig Situation. Jeg —.“

Han afbrød hende med Bitterhed: „Naa saa — De har aldrig givet mig den ringeste Opmuntring! — Jeg har mig selv, mig selv alene at takke for Alting! — Jeg er en Taabe.“

Mark Austen skjulte sit Ansigt i sine Hænder; -- Net havde en ængstelig Forudsølelse af, at han muligens vilde give sig til at græde. Dersom det ikke havde været af Frygt for at forstyrre sin Fader, havde hun søgt Frelse i en siebliffelig Flugt; men denne var hende affkaaren. Værelset havde ingen Udgang uden gjennem den store Spisestue, hvor Mr. Conyngham laae. Hun havde den frygtelige Udsigt at skulle tilbringe en Time alene med Mr. Austen, og maaskee blive nødt til at høre paa hvilke endnu værre Beskyldninger og hvilke yderligere sentimentale Galskaber, han maatte finde paa at yttre. —

Maaskee er dette en af de Maader, paa hvilke Pigebørn forledes til at give deres Løfte og deres

Tro; — maaskee er det et saadan Sammenstød af Omstændigheder, som er Skyld i den Masse ulykkelige Ægteskaber, der stiftes i Verden! Jet Conyngham følte, at hvis Mark viste Tilbøielighed til at bryde ud i Taarer, saa vilde hun paa Stedet sige „Ja“; skjøndt det er et andet Spørgsmaal, om hun senere vilde ansee sig for bogstavelig bunden ved et saadant halvt aftvunget Løfte. --

Men Mark, der overhovedet ikke var af noget grædefærdigt Temperament, havde aldrig været fjernere fra at udgyde Taarer, end i dette Dieblif.

„De siger, at De aldrig har givet mig den ringeste Opmuntring,“ sagde han omsider og saae pludselig op paa hende; „i en vis begrændset Betydning af Ordet inrømmer jeg, at De har Ret; men Undserne handle uidentviol efter deres egen Lovbog, hvad Ordet Ære angaaer, i slige Anliggender.“

Ved disse Ord fløi enhver Gnist af Medlidenhed ud af Jets Bryst; hendes Dine flammede, hendes Kinder blussede.

„I Sandhed! Jeg oplever her Noget, som jeg ikke ventede mig. — De begynder at tale foragtelig, fornærmelig Uforstand til mig; — —.“

„Uforstand?“

„Ja, Sir! selv om Ordet ikke behager Dem; De gjør mig, Jet Conyngham, et Tilbud; — og saa, fordi jeg afflaaer at høre Dem, begynder De at tale spottende om „Ære“! — Jeg har ligesaa fiin en

Uersfølelse som De. Jeg vil foragte enhver Pige, der gjør sig til af sine Erobringere; eller kan finde Behag i, at en Mand gjør sig selv til Nar. — Jeg har nu seet det een gang, — jeg seer det i dette Dieblif; men jeg haaber til Gud, at jeg i mit hele øvrige Liv aldrig skal see det igjen!”

Mark foer op og stod med foldede Arme og dirrende Læber ligeoverfor hende: „Om vi ogsaa skulde komme til at leve tyve Aar under samme Tag, behøvede De ikke at frygte. Jeg — — —.“

„Maa jeg bede Dem tale sagtere. Siig, hvad De finder for godt til mig, og om mig; men forstyr ikke min Fader.“

„Naar jeg seer tilbage paa den svundne Tid, saa mener jeg, at have givet Dem rigelig Roes for Ligefremhed og Venlighed.“

„Og De har givet mig den Roes med Rette,“ svarede hun med fast Stemme og et roligt Blik; „fra den Dag, da De kom til Dulford; fra den Søndag, da jeg først saae Dem, stoppet ind imellem Vilhelmine Thompson og hendes Papa, ophedet og i en kummerlig Forsatning, kunde jeg godt lide Dem; men kunde dog ikke nægte mig den Fornøielse stundom at drille Dem. Dersom jeg havde haft en Broder, skulde jeg ikke have haft noget imod, at han havde lignet Dem. Jeg troede, at De sølte Dem ulykkelig, at noget i Deres Stilling eller Udsigter gjorde Dem modløs, og jeg gjorde mit Bedste for at vise Dem Venlighed —.“

„For at vise mig Venlighed;“ gjentog stakkels unge Mark.

„Ja, det veed De ligesaa godt som jeg. — Ved Boldtspillet paa Plainen — for blot at anføre eet Exempel — sørgede jeg da ikke altid for at have Dem ved min Side? — Gjorde jeg det, eller gjorde jeg det ikke? —

„Jo, medmindre den lille Lord Starerofs ikke indtog denne Hædersplads for mig. — Maaſkee anſaae De mig for at være en taalelig god Spiller;“ bemærkede Mark fortrædeligt.

„Bed Paasken anvendte jeg ikke da min hele Indſlydſe for at faae Dem ind i Kirkenſ Chor, fordi jeg vidſte, at denne Syſlen var Dem kjær?“

„De var oprigtig nok til at fortælle mig, at De manglede en Tenor, Miſs Conyngnam; Bexelſangen vilde været gaaet iſtykker uden mig. — Gibbs, Tomrerer, laa ſyg af et Sting i Siden, og ſaa udvalgte De Mark Auſten til hans Stedfortræder; men glemte heller ikke at lade ham vide, at hans Stemme langt fra var ſaa god ſom Gibbs's.“

„Og nu i Theeſelſkaberne, naar der ſkulde ſpilles Ban John; har jeg da ikke altid holdt Bank ſammen med Dem? Ja, har jeg ikke ligeoverfor det hele Selſkab, endog da, naar Tante Gwendolines ſkræffelige Dine hvilede paa mig, opfordret Dem til at være min Makker, naar De ſelv var for uheldig til at melde Dem?“

„So, Miss Conyngham, De var i Almindelighed saa god at tage mig til Maffer; — men mine uheldige Rivaler vare enten Mænd paa over 60, eller fmaae Drengene i Bluser.“

„Jeg har ved enhver Forlegenhed, der reiste sig for Dem, bestræbt mig for at være venlig, kjærlig og net imod Dem;“ raabte hun heftigt. „Husk blot paa det sidste Fugleskydningsbal, da — —.“

Set stammede og standsede tilsidst med nedslagne Dine; en eller anden modsigende Erindring syntes at opstaae hos hende.

„Det sidste Fugleskydningsbal!“ gjentog Mark Austen, idet han blev rød i Hovedet; „jeg troede, De havde haft siin Følelse nok til ikke at minde mig om det Bal. — Lær jeg spørge Dem, Miss Conyngham! modtog jeg ved den Leilighed nogen Prøve paa Deres Venlighed og Venskab?“

„Jeg dansede med Dem tre, fire Gange efter hverandre;“ svarede hun, men med nogen Stammen og uden at slaa Dine op.

„Ganske vist — det gjorde De, ved Begyndelsen af Ballet, førend endnu nogen af Obr. Militaire fra Exeter vare ankomne. — Det forekommer mig endog, at De tillod mig at sætte mit Navn paa Deres Bal-liste ved Cotillonet?“

Mark seer billigviis temmelig tragisk ud i dette Dieblif, men Set, som har særdeles travlt med noie

at undersøge Hotellet's falskede Gulvtappe, bemærker det ikke.

„Og, hvis det nu ogsaa skeete, at jeg efter atten Dandse var saa uheldig at fare vild i min Dandseliste, — skal det da lægges mig til Last?“ spurgte hun; „Navnene vare i Sandhed saa udvilsede at jeg undrer mig over, at jeg ikke begif flere Feiltagelser. Jeg, jeg — — —.“

„Gjør Dem ikke den Uleilighed at forsvare Dem, Miss Conyngham! thi De satte mig tilside med fuldt Overlæg og den største Rolighed. — Den samme elastiske Lov, vi nys nævuede, er maaskee heller ikke synderlig streng med Hensyn til at sige Sandhed.“

„Nuvel da,“ udbrod Bet hidsig, „hvis jeg forsætlig svigtede Dem og jeg tilstaaer at jeg gjorde det — saa var det, fordi Fristelsen var for stor. — Jeg dandsede Cotillon'en med den smukkeste Mand, den bedste Baltheser i Salen, Obersten for Regimentet, —.“

„Obersten for Regimentet!“ raabte Mark, der nu var dreven til Fortvibelse.

Miss Bet Conyngham reiste sig; hun neiede dybt, formelt og langsomt for sin affsedigede Elsker, saaledes som Damerne for et halvt Aarhundrede pleiede at neie for deres Kavalleer ved Slutningen af en Menuet.

„So, Blank, Obersten for Regimentet;“ sagde hun derpaa, idet hun med umiskjendeligt Velbehag lagde Efterlyk paa Genstavellesordet Blank. — Jeg vil paa Forhaand takke Dem i Oberstens og mit eget

Navn for ethvert smukt Udtryk, De muligen vil bruge om os. — Og nu mener jeg, med Deres Tilladelse, at vi vilde forholde os tause. Jeg er for Papas Skyld nødt til endnu en kort Stund at opholde mig i Deres Selskab; men jeg anseer mig ikke forpligtet til at høre paa Deres Besværing og heftige Sprog.“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Grosserer H. S. Dalhoff, Dbm.

Urtekræmmer L. P. B. Albertsen.

Malermester L. Jensen, Dbm.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 12 Form.

Selskabets Kasserekontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 27.

Torsdagen, den 5te Juli 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 12te Juni 1879, afholdtes en Repræsentantsforsamling i Selskabet, ved hvilken 72 Repræsentanter vare tilstede, og blev følgende foretaget og forhandlet:

1. Foretoges Valg af en Bogholder blandt de af Administrationen indstillede 3 Ansøgende om Embedet, ved hvilket Ingen fik absolut Pluralitet; ved det som en Følge heraf foretagne engere Valg, imellem de 2de, som havde de fleste Stemmer, blev der afgivet ligemange Stemmer for hver, det tilkom derfor Administrationen ifølge Selskabets Love § 67 at bestemme, hvo der af disse 2de skulde have Embedet.

3 Genhold hertil har Administrationen valgt Hr. Assistent H. A. Kierrungaard til Selskabets Bogholder, som overtager denne Bestilling den 1ste Juli d. A.

2. Til i Forening med Hr. Intendant P. A. Nielsen at revidere Regnskabet for 1878 valgtes Hr. fhv. Manufakturhandler E. Primou.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab den 2de Juni 1879.

C. N. Lantrop. D. F. Olsen. A. G. Reimann.

N. P. Petersen,
const.

Det: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

3die Cap.

„Jeg beklager Hendes Naade.“

(Fortsat.)

Da hun havde sagt dette, bevægede hendes smukke Skikkelse, saa rask som en Dommers Stav, sig tværs over Gulvet hen til Vinduet, hvor hun tog Plads, medens et halvt Smil spillede om hendes Læber ved hendes bevidste Følelse af hendes Overlegenhed over den stakkels Mark Ansten.

Mark satte sig med en Mine, som han haabede

havde et Anstrøg af Sigegyldighed, ved et Bord; tog den eneste Bog, som laa der — en Beskrivelse over Landsfognene i Sussex, tresindstyve Aar gammel, — aabnede den paa Lykke og Fromme, og begyndte at studere et Kapitel, der handlede „om Fiskerierne i Brighthelmstone“, skjøndt han vendte op og ned paa Bogen, og et sortgult Lys dandsede mellem hans Syn og dens Blade.

Saaledes forbleve de uden at sige et Ord og uden at kaste et Blik til hinanden, indtil samtlige Uhre i Folkestone høist uharmonisk meldte, at Klokken var elleve. Set Conyngham gik med lette, rolige Trin over Gulvet. Mark Austen reiste sig, aabnede Døren for hende med høflig, kold Høitidelighed.

„Derksom det i mindste Maade generer Dem, at blive og hjælpe Papa ombord, saa gjør det ikke, Mr. Austen. Jeg beder Dem, ikke paa nogen Maade at ansee Dem for bunden ved Deres Lofte om at yde os Hjælp.“

Dette sagde hun paa en vel overveiet, formel Maade, ret som en Lectie, hun havde lært udenad.

„Og hvorfor skulde jeg ikke blive og see Mr. Conyngham vel ombord?“ svarede Mark med Kulde. „Hvad Dndt har Mr. Conyngham gjort, at jeg skulde behandle ham med Uhoflighed?“

Der vexledes ikke en Stavelse mellem dem, indtil halvandet Minut før Dampbaaden forlod Folkestones Havn. Set havde været nede i Kahytten og faaet sin

Fader paffet omhyggelig til Side med fire Badsjætte og Styrkningsmidler rundt om sig, og løb nu op paa Dækket for at fæste et sidste Afskedsblik til gammel Englands Kyst, og -- fandt sig endnu engang ved Mark Austens Side.

„Hvad for noget! — De endnu her! — Jeg troede De var borte for længe siden!“ raabte hun, glemmende sin Beslutning om at være tilbageholden; men Klokken havde virkelig allerede lydt sidste Gang, og Matrosen paa Bagt ved Landgangsbroen havde allerede raabt sit „Er der Nogen, der skal i Land!“ for sidste Gang. — „De har dog vel ikke ifinde at følge os over Kanalen til Boulogne?“

„Gud forbyde det!“ svarede Mark.

Høitidelig og tragisk var den unge Marks Stemme; men denne Gang bragte det Tragiske dog ikke Bet til at lee.

„Jeg blev her,“ vedblev han, „i det Haab at see Dem endnu engang og gjøre Dem en Udfkyldning før De reiste.“

„En Udfkyldning? — Jeg indseer sandelig ikke, at det behøves.“

„So, det behøves høiligen, Miss Conyngham! — Kan De overvinde Dem selv og tilgive mig den Naade, hvorpaa jeg tiltalte Dem? -- Mit hæslige Sind fik Overmagten, og jeg førte mig op som en ubehøvlet Bonde.“

„Det var mere min Feil, end Deres. Jeg havde

ingen Ret til at lee ad Dem;" bekyndte Jet og følte en underlig qvælende Fornemmelse i Struben.

„Det var aldeles ikke Deres Feil, og De havde fuldkommen Ret til at belee mig;" afbrød han hende fort. „Derjom De i en kommende Tid selv skulde blive haardt rammet af noget Lignende — og De veed, at Saadant kan hænde — saa, saa vil De forstaae, at hvad der var en munter Spøg for Dem, var for mig en sørgelig Alvor.“

Derpaa forlod han hende uden et Haandtryk og uden et yderligere Ord til Farvel.

Fem Minutter efter var Damperen tilføes.

For første Gang, for saavidt hun mindes, hørte hun fremmede Stemmer om sig; hun saae Lysene ved Folkestones Havn skinne mat gjennem Taagen. Det gamle, kjedelige, engelske Liv — Mark Austens Kjærlighed medindbefattet — er allerede en forsvunden Ting, og med sin Alders Iyffelige Utafnemlighed vendte Pigen sit forhaabningsfulde Blik mod Frankrigs endnu usynlige Ryst — mod Syden.

4de Cap.

En Lilie -- Malet.

Avignon — Solen skinner, Nordvestvinden blæser. Kan vel nogen anden Forbindelse af Ord fremmane et tilsvarende Billede af Støv, blændende Skin, en reen blaa Himmel og en Kulde, der gaaer til Marv og Been.

Ved Begyndelsen af en Engelsk November=Vinter kommer Menneskehedens fælles Fjende listende til Eder med dæmpede Skridt, indhyller Eder i tætte, flamme Taager, dræber og begraver Eder, førend I have bemærket, at han nærmer sig. — Her i Syden spinger han til og griber Eder i Struben for at gjøre det af med Eder i en Fart.

Førrige Uge var det brændende hed Sommer; Druerne vare endnu ikke alle høstede fra de gulnende Ranker, og Høstfolkene toge deres Middagshvile i Korf — og Olivenlundene for at søge Beskyttelse mod den fortærende Hede, der ikke forfriskedes ved det svageste Vindpust. — I dag blæser der en Nordvest, der ikke blot kan føles og høres, men endogsaa, saa at sige, sees i de Hvirvler af Stov og Grus, der pidskes over Sletterne; en Vind, der bringer samtlige Døre og Vinduer i den hele Stad til at flappre som en stor Skralde til at skræmme Fugle med, — den bringer endogsaa Dvægdriverne til at svøbe sig ind i deres Seildugs Ritler, som om de skulde møde en Januar Snebyge; — den faaer enhver Skrantning i hvert af Avignons Hoteller til at føle Sandheden af det gamle Ordsprog, og faae dem til, gnavne, hostende, rystende af Kulde i sorgelig Harmoni at tilstaae:

Avignon, saa rig paa Vind!

Uden Vind er Du forgiftig,

Med Vind er Du kjedelig.

Frederik Conyngnam er en Mand, der har bragt

Methode i sin Ufselthed og brummer derfor ikke overdrevent. Han har sikket sig den mageligste Rænestol og den luneste Kaminkrog, der kan opdrives i Hotel de l'Univers's Salon, og der, med Perugino i sin Nærhed til at afhjælpe enhver paakommende Mangel, gjør han sine Optegnelser i forskjellige, nyskelige, smaae Notitsbøger, medens han nipper af sin Havresuppe; thi Mr. Conyngham mener, at han paa sin Reise fra Paris har paadraget sig en, rigtignok kun let, Forkølelse, der gjør Nydelsen af denne melankolske Drik nødvendig.

Bed Vinduet staaer Jet med en forslidt, skrøbelig „Veileder for Rejsende“ i Haanden og betragter med længselsfulde Blik vekselsviis den klare, blaae Himmel, det blændende, hvide Solskin og de Forbigaaende — eller rettere — Forbifarende, der af den voldsomme Blæst føres gjennem det smalle Stræde, der fører fra Place Crillon til Hotellet.

Endnu aldrig har der blæst en Vind saa kold — og Jet har dog Bekjendtskab til atten Engelske Forarsveirs Zephyrvinde — uden at jo Jet Conyngham hellere har trodsset dens Varskthed, end at sidde uirksom inden lukkede Døre; thi Pigen lider af en medfødt Rastløshed og har et Temperament, der passer bedre for et Handlingens Liv, end for et Betragtningens Liv, eller Garnvinding; men Mr. Conyngham holder hende i strengt Fangenskab idag. Ja, dersom hun vilde gaae med blaae Brillen, Respirator og en

Pelsværks Raabe, saa kunde der maaskee være Haab for hende; men da hun er stædig i denne Henseende, saa er og bliver hun i Arrest. Hun udregner just efter „Beilederen“, hvormange Dage Nordvestviinden kan være fremherskende om Naret, og overveier, om det er morsommere at sidde indelukket og fige ud af de dobbelte Vinduer i et Hotel i Syden, end i Frihed og mildt Vinterveir med Cora at trave om i Devonshires moradsige Gyder.

(Fortsettes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Litograf N. P. Keller.

Koersbetjent D. Rasmussen.

Urtekræmmer B. M. Schmidt.

Grosserer P. E. A. Stühr.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aaent hver Søndag fra Kl. 9 til 11 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aaent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Ten og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 28.

Torsdagen, den 12te Juli 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Tit: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

4de Cap.

En Lilie -- Malet.

(Fortsat.)

Der fandtes kun een Rejsende i Salonen foruden Mr. Conyngham og hans Datter, en Englænder, der var kommen med samme Tog tilligemed dem fra Paris, og som i Diebliffet sidder ved et Bord midt i Stuen, ivrig beskæftiget med at stove sig gjennem et daarligt skrevet Brev, som bærer Postmærke fra Florents. Det indeholder neppe noget om Kjærlighed, maaskee knap

om Benskab, hvis Læserens fortrædelige Ansigt taler Sandhed.

„Amico mio.“

Da imidlertid disse fire med Kragetæer bemalede Sider ved et ironisk Indfald af Skjæbnen temmelig nær berører Bet Conynghams Historie, saa kan jeg ikke skaarne Læseren for den samme Videlse, som den bestalte „amico mio“ maa doie; men maa gjøre ham bekendt med Indholdet:

„De fortjener ikke, slemme Menneske! at jeg skulde sende Dem eet, end sige to Breve. Da jeg imidlertid behøver en Kommission udrettet i Avignon, og antager, at De paa Deres Reise holder en Rastdag der, saa adresserer jeg paa Lykke og Fromme disse faae Linier til Hotel de l'Univers “

„Gaa til Modehandlerinden, Mademoiselle Palmieri; — jeg har glemt den noiagtige Adresse, men det er en Dameskræderinde i et lille Stræde, som dreier af fra Rue Colade; det kan neppe koste Dem en Time at snuse hende op; — og skaf mig et af disse søde, sorte Fløiels Hovedtøier, der bæres af Bonderpigerne i Arles. De har rimeligviis isjunde at opholde Dem en Dag eller to i Avignon, ialtfald kan De gjøre det for min Hovedpyns Skyld. De ere lavede af sort Fløiel og Silke, men jeg er ikke ganske vis paa, om der bor anbringes en Blomst „légèrement posée“ over det ene Dre, eller ikke; det kan De nok selv bestemme. Jeg vil ikke have

nogen af disse Naale med store Hoveder, som Bønderpigerne bruge: jeg har mine yndige og fiffige Naale, baade af Koraller og Perler, alt efterjom de passe bedst til mit øvrige Toilet.“

„Alle Herrerne fortalte mig paa det sidste Mars Karnevalsballer, hvor udmærket disse Arles-Hovedtoier ville passe til mit Ansigt, saa jeg ønsker nok at have et paa rede Haand, naar jeg ved givne Leilighed maatte ønske at tage mig rigtig godt ud.“

„Florents har været kjedelig indtil Fortoivlelse, siden jeg er vendt tilbage fra Hamburg, og jeg længes meget, „moncher“ efter efter Deres Tilbagekomst. Indtil De kommer tilbage, fattes mig en Kavalleer, og naar jeg ikke kan faae mine Ridetoure, saa komme mine Anfald af Migraine idelig igjen. Medens vi tale om Migraine, kan jeg meddele Dem, at jeg aldeles har opgivet den allopathiske Behandling. Benfinson var uden tvivl en høist værdig og dygtig Mand og en gammel Ven; men hans Ansuelser tilhørte Fortiden, og De veed nok, at jeg altid holder af de „nye Lys“ i enhver Retning. Min nærværende Medicus er den unge Doctor Herzlieb, en Homöopath, til hvilken Videnskab jeg nu med en Nykomvends hele Fjer har sluttet mig; — han er desuden et høist be- daarende Bæsen, har en høist poetisk Profil, og der findes ikke Spor af egennyttig Bindefyge hos ham! Men De vil selv domme om ham, naar De kommer tilbage.“

„Derksom De bliver længere end en Uge i Esterel, saa er det høist rimeligt, at jeg gjør en Svip-tour dertil for at træffe Dem og see, hvad De tager Dem for. Ved at nævne Esterel, kommer jeg til at tænke paa et Brev fra den lille Major Brett, som har sit Hovedquarteer der; han meddeler mig en Nyhed, som i høi Maade maa interessere de Herrer, der gaae paa Jagt efter rige Arvinger. Mr. Conyngham har leiet Værelser for Vinteren i Hotel Paradis. — De maa vistnok erindre Frederik Conyngham? — Vi traf ham først i Neapel — ah, det var lykkeligere Dage! — Han har sin Datter, en smuk Guldklump med sig. Moderen var en rig Vestindianerinde, og den Dag Datteren fylder sit to og tyvende Aar, saa veier hun fyrrethve Tusind Pund. Der vil blive Noget at fiske efter for principløse Lykkejægere! — Ikke sandt, min Kjære?“ —

„Miss Conyngham kan ikke kaldes en Skjønhed. Gamle Brett erindrer at have seet hende i Theatret i London, og siger, at hendes Haar har en Tilboielighed til at ligne Uld, og at hendes Læber og Hudfarve umiskjendelig tyder hen paa mørkt Blod. Men en hvid og rød Skjønhed, vilde jo ogsaa være aldeles ufornoden for en Pige med fyrrethve Tusind Indigheder. De erindrer vistnok, hvad Lord Byron skrev: „Shakespeare mener, at det er en Taabelighed, at ville forgylde puurt Guld, eller male en Lilie.““

„De kan stole paa, at Miss Conyngham vil

finde Beilere i dette Eventyrernes Land i Overflod, trods hendes tykke Læber og uldne Haar."

„Ballance gjør mig opmærksom paa, at det er Posttid, og jeg maa derfor gjøre en Ende paa mine Kradsferier. Derksom De ikke vender hurtigt tilbage til Florents, saa bliver jeg nødt til at ride ud med en Staldknegt, og det er mig en Vederstyggelighed."

„Toujours à toi“.

Helena Ansten.

P. S. „Derksom man pleier at bære en Plomst, saa spørg Palmieri, om det er flottest at have den over det høire eller det venstre Dre; De kan godt lægge Hovedtøiet i Deres Hatkasse, men sørg for, at det ikke bliver trykket."

„A rivederla.“

Engelskmanden læste dette Sammensurium igjennem fra Ende til anden med en synlig voxende Utaalmodighed, der dog mod Slutningen gik over til et Slags Opmærksomhed. Da han var færdig, tog han en Avis fra Bordet, holdt den op for Dinene og studerede derpaa Mr. Conyngams og Jets Ydre.

Jet har forladt sin Post ved Vinduet og staaer nu ved sin Faders Side, hvor hun med høitidelig Alvor inspicerer en Kande Havresuppe, som Bergino nylig har bragt hendes Fader. Den Fremmede kan saaledes, uden selv at blive iagttaget, i al Magelighed kritisk undersøge hendes Ansigt, og sammenligne d

Fuldkommenheder og Feil, Stykke for Stykke, med den Beskrivelse, han i Diebliffet har modtaget af dem.

For at begynde med Hudsfarven, saa er den en Blanding af sneehvidt og rosenrødt. — Jeg giver ikke en Døit for det „umiskjendelige mørke Blod“, tænker han ved sig selv; — ikke en Døit for en Qvindes Skjøn over en andens Udseende! — Hendes Haar er for broncefarvet til at kaldes blondt; det er strøget tilbage fra hendes Pande i lange, naturlige Bølgeformer og danner en skarp Modfætning til Begrebet Uldagtighed. — Hendes Dine ere graae og ligge maaskee lidt for dybt efter en streng Skjønhedsdommers Mening; men alligevel giver dette — selv om det maatte være en Feil — hendes Ansigt meer end det Halve af den Livlighed og Originalitet, der gjør det saa fortryllende. — Hendes Mund er maaskee lidt for stor efter den Tids Smag, da man yndede Cupidobuer og Nipsfager; — Læberne ere af den reueste Kaukasiske Mønsterform, en Form, der udelukker ikke alene Mistanken om, men endogsaa Muligheden af Kreolerblod i hendes Arer.

Og saa — den Dag hun fylder sit to og tyvende Aar, har hun en Formue paa fyrrethve Tusind Pund.

Ikke et Ord har den Fremmede læst af Avisens to Dage gamle Nyheder. Hans Sandser gaae ganske op i hans Hjerte, og det er aldeles opfyldt af gylbue, men forvovne Spekulationer. At Invaliden, der nipper til sin Havresuppe, er Mr. Conyngham, føler han

sig overbeviist om. Der er faae af dem, som jævnligt besøge Districtet Neviera, der ikke kjende Frederik Conyngham af Udseende og Navn; men om Pigen med „de gjennemtrængende Dine og det brune Haar“ er den Kette, der hører endnu til Gisningernes Rige.

„Dersom Du blot vidste, hvor meget jeg holder af den kolde Blæst, Fader.“

Fader! — Tvivlen er i et Dieblif bleven til Bished, og efterfølges af Tro, Saaab og jeg veed ikke hvilke andre behagelige Følelser i den Fremmedes Hjerte.

„Nordvestvinden kan ikke være værre end Østevinden; den havde vi i Dulsford fra Februar til Juni, og vare dog ude hver evige Dag.“

„Du er ikke tilskræffelig beskyttet mod disse Elimaer, Zet; Du kjender Intet til de farlige Virkninger af Nordvestvind og Solnedgang. Ja, dersom Du istedetfor at have kjøbt de mange nye Huer i Paris, havde — — —“

„Satte, Fader! — Jeg har aldrig havt Hue paa, undtagen da jeg var i Kirke.“

„— — — havde forshuet Dig med en fornuftig Foerværks Pels, saadan en som min, saa vilde det have været en anden Sag.“

„Men jeg har en tyk, ulden Troie,“ vedblev Zet paatrængende; „dersom Du blot vil lade mig gaae ud en halv Time, saa lover jeg Dig at tage den paa og knappe den godt til.“

Mr. Conyngham nipper til sin Havresuppe og lader, som om han ikke kunde høre. Man kan neppe beskylde ham for overdreven Uengstelighed, naar Taler er om andre Folks Sundhed; — heller ikke er han en overdreven nervøs Fader; thi af Bets attenaars Levetid har han uden Tvivl ikke tilbragt ligesaa mange Maaneder i Selskab med hende. — Indhyllet i sin Foerværks Pels betragter han Tilværelsen gjennem et Par røgfærvede Brillor, drager Aande gjennem en Respirator, og anseer det næsten for en personlig Fornærmelse, naar den Unge og Kraftige ikke vil gjøre det Samme.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Proviantforvalter i Søetaten N. Beck.

Blikkenslagermester E. Nyman.

Brolægger C. Petersen.

Bogumand og Gæstgiver S. Petersen.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 9 til 11 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Hennen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 29.

Torsdagen, den 19de Juli 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Tit: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

4de Cap.

En Lilie -- Malet.

(Fortsat.)

„Jeg seer en Bagerbuntik derhenne, ikke hundrede Men fra Hotellet,“ beghynder Tet igjen; -- „jeg troer aldrig jeg i mit hele Liv har været saa sulten, som jeg er nu — og der er endnu tre hele Timer til Middag.“

Med dette nye rørende Angreb ryster Mr. Co-

nygham alvorlig paa Hovedet og gjør langsomt den Bemærkning:

„Der er ingen værre Bane end den, at spise mellem Maaltiderne. — Den er i og for sig nok til at lægge Grunden til enhverformhelst Sygdom. — Sulten Kl. 3! — og da fik vi dog virkelig en taalelig Frokost, Kl. 12.“

„Det kan gjerne være, at det har været en meget upaaklagelig Frokost efter Din Smag, Papa! men Du maa huske paa, at jeg er vant til rigtig solid Engelsk Kost. — Det Bedste, jeg fik ud af det hele Dufin Netter idag, var en stegt Spurv i et Papirfutteral.“

„Befasiner, min Kjære! Befasiner! og dertil meget vel tillavede, naar vi huske paa, at vi boe i et Provindshotel.“

„Men Befasinerne ere ikke synderlig nærende, det maa Du dog indrømme, Papa! — Seer Du, hvis jeg nu kunde faae blot en Honningfage — de lave dog vel Honningfager i Frankrig? — eller et Franskbrod, der kunde holde Livet i mig indtil Middag.“

„Drik en Smule Havresuppe, min Kjære! — Det er ganske utroligt, hvilke nærende Egenskaber Havresuppe er i Besiddelse af. — Vi ville faae Pergino til at bringe Dig en Kopfuld.“

„Mange Tak, Papa! men Tante Gwendoline lod mig dengang, da jeg havde Righoste, drikke saamegen

Havresuppe, at Erindringen derom er tilstræffelig for mit hele Liv."

Mr. Conyngham luffer Dinene, læner sig tilbage i sin Stol, og indtager en Stilling, som om han vilde til at sove. Da Jet har forkastet Havresuppen, anseer han aabenbart Sagen for afgjort, og enhver yderligere Discussion for unyttig. Men Jet er endnu ikke slaaet af Marken; — hendes hidtidige Argumenter have hvilet ene paa egoistiske Betragtninger. Hvad — om det nu kunde gives Udseende af, at denne Lyst til at trodse Blæst og Solnedgang ogsaa angik Andres Interesser.

„Jeg husker just nu, Fader! at vi ingen Druer have til Dig imorgen. Du erindrer nok, at Dr. Hammand udtryffeligt paalagde Dig, at nyde frisk Frugt, naar Du reisste. — Hvor eenfoldig har jeg dog baaret mig ad, ikke før at tænke paa denne Mangel!"

„Hvorledes?" raabte Mr. Conyngham, idet hans Evner siebliffeligt bleve vækkede. „Ingen Druer! — Det gaaer aldrig an! — Perungino! — Gjør mig den Tjeneste, min bedste Jet! strax at ringe paa Perungino."

„Perungino er gaaet ud," svarede Jet hurtigt, „Du husker jo nok, at Du sendte ham til Stationen for at telegrafere angaaende en Coupé til os for os selv. Jeg saae Perungino gaae ned af Gaden for tre Minutter siden."

„Af, dersom jeg ickun havde min stakkels Paolo,“ jamrede Mr. Conyngham og sank tilbage. „Disse ullykkelige, skammelige Forglemmelser indtraf aldrig i Paolos Tid.“

„Men her er et Frugttorv tætved;“ bad Set indtrængende, „vi kom forbi det igaarastes paa vor Hjemvei fra Kolonnaden. Dersom Du blot vilde lade mig — — —.“

„Tag Din uldne Trøie og det varmeste Schawl paa,“ svarede Mr. Conyngham i en fortrædelig Tone. „Binden har lagt sig noget, og maaskee kan en halv Times raff Gang være godt for dig; men husk paa at Coteau-Brûlé-Druer — indprent Dig Navnet vel: „raisin de Coteau-Brûlé — ere de bedste. Dersom Skindet paa dem viser Tegn til Tørhed, saa er det saameget desbedre. Jeg veed fra respectable medicinske Autoriteter, at Coteau-Brûlé-Druerne ere gavnligst, efterat Indskrumpnings-Processen er begyndt.“

Som man kan forestille sig, oppebiede Set ikke en fornyet Tilladelse. Hendes Dine, hendes Ansigt, hendes hele Person straalte af Taknemlighed over at skulde være fri, skjønt Friheden ikke skulde være længere end en halv Time. Hun dansede som et Lyn henover Salonens bonede Gulv, afsted til sit eget Værelse paa anden Sal, og saa, uden Respirator, blaae Brillen eller Pelskaabe ud paa Abignons Gader i Støv, Solskin og Støi. —

Medens Mr. Conyngham betænksom nyder sin Havresuppe, overveier den Fremmede, der nu er alene med ham, hvorledes han bedst skal fornøye Bekjendtskabet med Faderen til de fyrrethve Tusind.

En Bagerboutik og Frugttorvet ere knap et Steenkast fra Hotel de l'Univers.

„See her, min lille Frøken!“ siger Torvedamen med de olivenfarvede Kinder og de klassiske Ansigtstræk til Fet, der venter paa Druerne; „See her, min lille Frøken! Den nydelige lille Kurv 30 Sous, — 5 Pund Druer — rigtig gode Coteau-Brûlé-Druer for en reen Bagatel.“

Vil nu nogen sige, at det er et daarligt Land at leve i, hvor man i Novembermaaned kan blive solbrændt og kjøbe fem Pund nectarsøde Druer, samt en Kurv til at bære dem i, for femten Pence? —

Da Fet er færdig med sit Torvebesøg, gaaer hun med raske Skridt langs Quai du Rhône med sin Kurv paa Armen og et halvt Allen langt Smurbrød i Haanden. Blodet ruller i hendes Arter, som ingen Blæst i det fugtige Devonshire nogenjinde har bragt det til at rulle. Hun føler en oplivende Fornemmelse blot ved at aande den friske Luft, og synes, at en ti Miles Spadseretour med en raff Gang i det straalende Solskin og den kolde Atmosfære, vilde i høi Maade være sund for Middagsmaden.

Nordvestvindens blændende Glands og blændende Støv ere for Fet ubehagelige Bagateller og Intet

mere; de røre Zet ligesaa lidt som de fleste andre Ubehageligheder, der kunne møde os i Livet. — Hun har faaet en halv Times Frihed, og det er hendes Agt at bringe det meest mulige ud af den, hun sætter sig for i en Fart at besøge Avignons Mærkværdigheder: Den store Broes Ruiner, Paven's Palads og Lauras Grav.

En halv Time — — — og Solens Straaler faldt allerede temmelig skraat over Hotellets Tag, da hun gik ud — — — og i disse Egne kommer Natten, ligesom Vinteren, med et pludseligt Spring. — — — Godt! Hverken i smaae eller i store Ting kommer Muligheden af et Uheld slynderlig i Betragtning hos Zet. Hun farer forbi Broens Ruiner; kaster et Blik paa Paven's Palads; paa Veien hjemad lader hun sig af en Sakristan, der gjerne vilde fortjene en Franc, forlede til at lede efter Lauras Grav i en Kirke, der er gjennemtrængt af Lugten af Røgelse og Hvidløg. Ti Minutter efter bliver hun lukket ud af en Dør, modsat den, af hvilken hun var kommen ind og befinder sig i en ubekjendt Gade, overrasket af Natten. Zet maa bogstavelig giude Dinene og stirre omkring sig for at overtøye sig om Virkeligheden af dette Mørke. — Ak, den hurtige Tiltagen af Kulden; den Stilhed, som efter Solens Nedgang har lagt sig som en Kappe over den hele Stad, og endelig det Factum, at Sakristanen, i det Dieblik han lukker Rordøren efter

hende, tænder sin Lygte, bekræfter kun altfor tydeligt, at hun er bleven overrasket af Mørket.

Denne Sakristan, der bærer Nøglesnippet i den ene Haand og en usjel lille Dielampe i den anden, synes at være det eneste Bindeled mellem hende og den levende Verden, — hendes eneste sikke Udsigt til iaften at komme bort fra dette uhyggelige Gravmørke, tilbage til oplyste Boutiksvinduer, brolagte Gader og Hotel de l'Univers.

Hun følger efter ham, men aldrig har en Lygtemand været en daarligere Beviser; — gennem den ene snevre Gyde efter den anden fører Nøglernes Raslen og Lanternens Skin hende, indtil endelig Sakristanen, Nøgler og Lanternen forsvinde i en for Enden lukket Gade, der er endnu mørkere og snevrere end alle de andre, og hvor de høie Huse og fremspringende Tage skjule Himlen paa en eneste smal Stribe nær. — Der høres et Dieblis Bulder, som naar en svær Port dreier sig tungt og bragende paa sine Hængsler og falder til med et Brag; — Ekkoet lyder frem og tilbage blandt de høie Bygninger, og — der staaer Fæt, alene, skjælvende, uden Veileder og følende Virkeligheden af sin Forladthed.

Hun saae sig ængstelig om og tænkte paa sin Fader og paa Mark — for første Gang i sit Liv ønskede hun, at Mark var ved hendes Side. Kort efter lød Fodtrin; — en Mand's Fodtrin kom i Mør-

ket nærmere og nærmere — og Bet belavede sig allerede paa, saa modigt som muligt, at møde det Værste.

At det menneskelige Væsen, der nærmede sig, maatte være en Røver, var naturligtviis den første Tanke, der opstod hos hende. Hun skulde jo „møde sin Skjæbne i Syden“; men rigtignok var det ikke falden hende ind, at det skulde skee paa en saadan Maade. —

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaact nyt Medlem:

Bødfermester C. W. Sand.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 9 til 11 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Hennen.

Den og halvfemtefindstyvende Aargang.

N°. 30.

Lørdagen, den 26de Juli 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Den 25de Juli.

Da Sol gik ned for mange Aar tilbage,
Ved Dannevirke Dansken atter stod;
Han havde kæmpet tvende Hædersdage,
Han havde Sejren dyrt betalt med Blod;
— Med Jubel nu besteg han Thyras Volde,
Hvor Dannebroke vajed' uden Plet,
Og i sit Hjerte loved' han at holde
En trofast Vagt og slaae for Danmarks Ret.

Sit Løfte holdt han — det gjør Dansken gjerne —
Han Tydskland ei en Fodsbred tage lod;

— Husk blot, hvor straalende hans Sejerstjerne
 Ved Frederiksstad og Midsund atter stod! —
 — Krigsfaklen sluktes, Kampens Bulder døde,
 Livsalig Fred steg atter til os ned;
 Begeistret Tak var Kampens Førstegrøde
 Til dem, der bragte os den skjønne Fred.

Er det nu glemt? — O, nei, tro dog ei dette,
 I, som saa herligt hævdede Danmarks Ret!
 Det mindes rundt paa Danmarks hele Slette,
 I Slot, i Hytte, paa hver Hjemstavns Plet!
 Hør — Jubel toner, Dannebroge vajer,
 Kanonen selv for Spøg vil tale med; —
 — Det er for Jer, som vandt den skjønne Sejer,
 — For Jer, som bragte os den gyldne Fred.

Og i vor Glæde ei vi glemme Eder,
 Som fandt paa Danmarks Hædersdag en Grav,
 Vor Tanke gaaer til Idstedes mørke Heder,
 Til hver en Høi, som dækker der en Brav; —
 — Ei bitter Taare skal vort Øie væde,
 — Et Vemodssuk skal være Hjertets Tolk;
 For Danmarks Ret I døde jo med Glæde,
 — Derfor: Guds Fred! — fra Danmarks Drot
 og Folk!

Du kjære Danmark! vel er Du kun lille,
 Dog kan af Dine Børn Du være stolt;
 — Hvor kjækt de Faae sig mod de Mange stille,
 Og hvad de loved', hæderligt de holdt!
 Vær trøstig Moder! — End en Flok af Dreng
 Har Lyst og Mod at slaae for Dig et Slag,
 Vil hegne om Dit skjønne Vang og Vænge,
 Og Dig tilkæmpe mangan Hædersdag!

., den 25de Juli, 1863.

—2—

I et: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

4de Cap.

En Lilie — Malet.

(Fortfat.)

Lad os see — Hun har paa sig: to Napoleon's
 d'Orer, syv Francs, et Uhr, et Par Armsbaand, fem
 Pund Coteau-Brûlé-Druer og et Smurbød. — Skal
 hun plyndres, saa skal hun rimeligviis først myrdes.
 — Staffels lille Cora vil komme til at læse en Be-
 retning om den sorgelige Begivenhed i Aviserne, maa-
 skee af Opmærksomhedshensyn til Tante Gwendoline
 endog saa vil blive optagen i Exete Dispatch — —

Fodtrinene standsede.

„Miss Set Conyngham! hvis jeg ikke tager fejl?“

O, hvor velkomne vare dog disse Engelske Ord i Sets bittre Nød! — Aldrig vil hun glemme dem.

5te Cap.

Smuk ved Hjælp af Kunst.

Den Nysankomne standsede midt i den snevre Gade. Idet han talede, kastede Skinnets af en Lampe, der blev baaret forbi et Vindue i et af de nærliggende Huse, et Glimt paa hans Ansigt, og Set gjenkjendte ham.

„De — — — De var i Salonen i Hotel de l'Univers, da jeg forlod min stakkels Fader. Hvor i al Verden kunde De gjenkjende mig?“

Paa dette ligefremme Spørgsmaal vilde en uerfaren Knøs, som Mark, sandsynligviis have givet et ligefremt sandt Svar og lettet sin Samvittighed ved at bekjende, at han virkelig i over tre Qvarteer havde fulgt hende i Hælene og oppebiet det meest effektfulde Dieblif; men den Fremmede er tolv, fjorten Aar ældre end Mark Austen, og kjender bedre end denne Værdien af Sanddrubed; han er desuden en Mand af Verden og bærer ikke sit Hjerte — hvis han har et — paa Tongespidsen.

„De finder dette tilfældige Møde besynderligt, ikke sandt, Miss Conyngham? — Men Sandheden

er, at Deres Fader næsten har paalagt mig at søge Dem op. — Ved De vel, Miss! at De har været saa heldig at finde Veien til det værste Qvarteer i den hele Stad, fuldt af Røvere og røde Republikanere?"

„Nei, har jeg virkelig?" — svarede Jet i en halvt tvivlende Tone. „Du gode Gud! denne Omstændighed gjør Dem jo til en sand Saladin. — Det Hele er Lauras Gravs og Sakritanens Skyld; hvem jeg anfaae for en respektabel, gammel Mand, fordi han bar et Buntt Kirkenøgler. Dette har lært mig een Ting — —.“

„Aldrig at lade Dem narre af en slet Præst?"

„Ja, accurat det: — Men, medmindre De vil overvære Mordet, baade paa Dem selv og mig, saa mener jeg, at vi gjorde bedst i at begive os paa Veien.“

Den Fremmede bød hende Armen, som hun modtog, og efter faae Minutters Gang gjennem en Labyrinth af Stræder og Gyder, som den Byen velbekjendte Engelskmand let fandt Rede i, kom de ud i Rue Calade, en bred, veloplyst Gade, hvor man kunde see Officerer spille Domino i de smukke Cafféer og kofette unge Damer bag Diskene i Handske- og Cigarbutikker, med Gasbelysning, Brolægning, smukke Kjøretøjer, kort sagt, Civilisation.

„Tilfidsst ere vi da uden Fare for vort Liv," sagde Jet endelig, idet hun trak sin Arm ud af sin

Beskytters, hvilket hun fandt sømmeligt, da hun end ikke kjendte hans Navn. „Jeg er vis paa, at Papa og jeg aldrig ville kunne takke Dem, en Fremmed, nok, fordi — — —.“

„Mr. Conyngham og jeg ere ikke fremmede for hinanden,“ afbrød hendes Vedsager hende roligt. „I det sidste halve Duesin Aar eller mere, har jeg havt den Fornøielse at kjende Mr. Conyngham.“

Dette tager alt det Pikante bort fra Situationen, tænkte Jet ved sig selv, blandt hvis Dyder Taknemmelighed ikke syntes at indtage nogen fremragende Plads. — En gammel Ven af Fader; — uidentivl En eller Andens Egtemand; — høist rimelig en Geistlig; — den Ridder giver jeg ikke meget for

Undselighed og Forvirring — hvis hun havde lidt af disse Svagheder — vare forbi, og hun betragtede ham.

Han havde uden al Sammenligning det meest ridderlige Udseende, som hun endnu havde truffet paa hos nogen Mand paa hendes profaiske Bei gjennem Livet; ja ikke engang hos Obersten, Marks Rival paa det skjæbnevangre Fugleskydningsbal. — Han var en høi, sort-haaret Mand paa sex eller otte og tredive Aar, med et Hoved smukt placeret paa to kraftige engelske Skuldre; skjontformede Ansigtstræk, som en Marmor Antinous; rolige, mørkeblaae Øine, der i høi Grad fremhævede den svagt olivenfarvede Hud — en Mand, som en Kunstner ikke vilde undlade at betragte, hvad enten

han traf ham i en befærdet By, eller blandt vilde Bjerge; eller mødte ham i en fiin Bond=Street Kappe, eller Bondekofte, i Klouel eller Pjalter.

For Diebliffet bar han en Dragt af dette ubefkrivelige Graae, som Englændere sædvanlig bruge paa deres Keiser og et Halstørklæde med det mindst mulige Anstrøg af Farve.

Jet, hvis hurtige Die ved et eneste Blik har opfattet alle Detailler i hans Ydre, føler sig beroliget ved, at hans Halstørklæde udelukker enhver Mulighed af, at han skulde være en Geiftlig; thi en omvankende Geiftlig kunde meget godt, hvis han havde nogenlunde frie Anskuelser, bære en Dragt af hvilkenfombelst Farve og hvilkenfombelst Snit; men bære et Halstørklæde, som havde det mindste Anstrøg af Farve — det vilde han aldrig.

Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, om han skulde være En eller Andens Egtemand, eller en fri Mand, er hun endnu i Tvivl — dog kun for et Par Minutter; thi en i sig selv ubetydelig Hændelse bringer hende paa det Nene, hvad denne Sag angaaer.

Jdet man kommer ud af Rue Calade, fører en kort Passage med Glastag tilhøire ud til Place Grillon. I denne lille Buegang findes nogle af de fineste Boutikker i Avignon; blandt andre en Modehandlerindes med Vinduer opfyldte, ikke af alle Slags Pariser Lapperier, men af disse yndige Landsbyhovedtoier, der

benyttet af Bondefruentimmerne i Arles, Avignon og Orange, og som aldrig ere Moderne underkastede.

Jet standser, hendragen af det Instinkt, der stedse maa bringe en smuk Kvinde til at standse, naar hun faaer Die paa smuk Hovedpyn; — hendes høflige ledsager standser ligeledes pligtfyldigt.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Sotoihus-Vieutenant J. S. Lynge.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 9 til 11 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

En og halvfemtefindstyvende Aargang.

N°. 31.

Tordagen, den 2den August 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Det: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

5te Cap.

Smuk ved Hjælp af Kunst.

(Fortfat.)

„Mademoiselle Palmieri, Nouveautés.“

Den Fremmede læser Navnet, der glimrede ovenover Midtvinduet i store gasoplyste Bogstaver, høit; han tager et Brev frem, aabner det og gjennemløber det, bøiet over mod Ujset.

„Vi talte før om tilfældige Møder, Miss Conyngham! Her indtræffer nu en saadan lunefuldb

tilfældig Begivenhed. Jeg fik ieftermiddags et Brev fra Italien — jeg behøver neppe at tilføie fra en Dame — hvori jeg anmodes om, hvis jeg standsede i Avignon, at kjøbe hende nogen Stads i Mademoiselle Palmieris Boutik. Denne Commission var aldeles gaaet i Glemmebogen,“ her buffede Engellsmanden galant, „over Ting af langt større Interesse; men en Mand undgaaer aldrig sin Skjæbne og her staaer jeg, uden at have tænkt paa at ville det --- lige udenfor samme Mademoiselle Palmieris Binduer.“

„Og parat til at udføre Deres Correspondentindes Ordre? — Jeg tvivler ikke om, at De er en udmærket Dommer i Modehandlerindesager. Jeg har hørt, at mange Herrer — naturligviis gifte Herrer“ — vedblev hun i en medlidende Tone — „forstaaer sig bedre paa at kjøbe Hovedtøier, end Damerne selv.“

„Denne Gave er ikke skjænket mig, uagtet jeg godt kan see, naar en smuk Pige er tæffelig klædt.“ Der var Noget i hans Tone, der gjorde denne Bemærkning til en Kompliment, og Jet rødmede. „Der ender min Dygtighed,“ vedblev han, „men De maa erindre, at jeg kan anføre undskyldende Omstændigheder; jeg har ingen Rone, der kan danne min Smag.“

„Birkelig!“ -- udbrød Jet uden Tøven i sin meest drillende Tone, „og jeg troede, ja, jeg var fuldkommen overbevist om, at De var gift.“

Den Fremmede smilede umærkeligt.

„Derjom det var en halv Time tidligere, Miss

Conynghm, saa vilde jeg, uagtet vort Bekjendtskab er saa kort, bede Dem gjøre mig den Tjeneste at staae mig bi i at udføre min Korrespondentindes Ordre."

„Klokken er ifkun halv sex, saa vi have rigelig Tid," svarede Jet med sin sædvanlige Ligefremhed, „Fader tilbringer altid en Timeetid inden Middag inde paa sit Bærelse, og jeg har kun den defecte Reiseveiviser at forslaae Tiden med, saa dersom De kan hjælpe mig at dræbe de næste trefindsthyve Minutter, saa bliver det Dem, der gjør mig en Tjeneste."

„Er De nu ogsaa overbeviist om, at De ikke anseer mig for paatrængende?"

„Jeg er overbeviist om, at jeg holder meget af at betragte smukke Sager, selv om jeg, som her, kun skal fungere som Stabiltenhoved for en Modehandlerinde."

„Saa tager jeg Dem paa Ordet."

Han aabnede Døren. En fortøiet lille fransk Dame, der var ifærd med at opgjøre Dagens Regnskab i den anden Ende af Boutikken, kom frem med et Smil og en Hilsen, for at erkjendte sig om, hvad Monsieur og Madame ønskede.

Monsieur og Madame ønskede, efterat den Første havde raadført sig med det Brev, vi allerede kjende, et sort Floils Arles Hovedtøi til en engelsk Dame i Aftenselskaber.

„En ung Dame naturligtviis?" bemærkede Jet, medens Modehandlerinden udfoldede sine Varer. „De-

res Veninde er saa ung som jeg, Sir! — eller maa-
skee hungre?”

„Nei, ganske vist, ikke hungre.“

„Er det en ugift Dame? — under fem og tyve?
— under tredive? — De kan nok indsee, at De maa
give mig en Idee om hendes Alder. En Hovedpyn-
t som denne“ — sagde hun, idet hun tog sin Hat af
og bøiede sit lyslokkede Hoved saa langt ned, at den
lille Modehandlerinde kunde naae det — „en Hoved-
pyn som denne vilde tage sig latterlig ud til graae
Haar og et rynket Ansigt.“

„Rynker og graae Haar eksistere ikke længere,“
svarede den Fremmede alvorligt, „nutildags har enhver
Dame den Alder, som hun anseer for stemmende med
sit Udseende.“

„Det var en herlig Nyhed for mig! Jeg skal
aldrig ansee mig for en eneste Dag ældre, end tre og
tyve Aar.“

Tre og tyve Aar! — Den Alder med hvilken
hun kommer i Besiddelse af Fyrretyve Tusind Pund!

Det er umuligt, at Tanken paa Guld skulde kunne
faste en virkelig Straaleglands omkring en smuk Piges
Ansigt og Hoved; og dog synes det i dette Dieblis i
den Fremmedes Dine, som om Jet Conynghams Skjøn-
hed fik en pludselig Tilvæxt.

Hun besad i en ganske sjelden Grad en Gave,
der er ligesaa fornøielig som sjelden; den Gave, at
Alt klædte hende smukt, saa at man næsten kunde sige,

at hun klædte Dragter smukt, enten den var simpel, moderne, kunstnerisk ordnet, eller vel endog theatralisk. — Skjønhed har i de allerfleste Tilfælde en slem Tilboielighed til kun at kunne træde rigtigt frem i en bestemt Dragt. — Man vil finde en Kvinde, hvis Specialitet er en spansk Mantilla — og en gul Rose, men — kun altid en spansk Mantilla og en gul Rose; — en Anden tager sig deilig ud i et Madonna-klædebon, men stedsse kun i Madonnadragt; en Tredie er uforlignelig som Grækerinde, men — kun som Grækerinde; — en Fjerde synes at være Intet, naar hun ikke er à la Marie Antoinette! — Lad Jet Conyngham pynte sig med hvad hun vil; lad hende iføre sig en Dragt eller et Hovedtøi efter den allergræsseligste, eller den allernyeste Mode — og uden ringeste Umage klæder Dragten hende, eller hun Dragten, uden at vi formaae at forklare os det Hemmelighedsfulde ved denne Harmonie, der ikke lader sig tillære.

„Derfom det var muligt at blive smuk ved Hjælp af kunstige Midler, saa maatte Arles-Hovedtøierne snart blive Damernes Kaseri,“ bemærkede den Fremmede da det lille franske Fruentimmer paa Taaspidsferne pillede de sorte Fløiels Sløifer af Jets blonde Haar; „men dette er en Hovedpynt, som kun vil klæde faae Anfigter — — —.“

„Naturligviis, undtagen mit,“ afbrød hun ham med et hastigt Blik — et Blik, der aldeles ingen Opmuntring indeholdt for ham; — hun tog sin Hat

paa uden at benytte de Speile, hvormed den hele Boutik var indfattet og vedblev: „Undtagen mit, og Deres hemmelighedsfulde Venindes, den Dame, der ikke har anden Alder end den, hun selv finder for godt. — Nu, Sir! saasnart De er færdig med Deres Indtjeb, saa ville vi med Deres Tilladelse see at komme affted. Denne Prøve paa at see smuk ud ved Kunstens Hjælp har taget længere Tid, end jeg havde troet.“

Et Par Minutters Gang bragte dem til en Sideindgang til Hotel de l'Univers; idet de gif tværs over Gaarden, standsede Jot.

„Jeg vil strax løbe op til Papas Værelse for at berolige ham med Hensyn til min Sikkerhed. Dette vil medføre en Fortælling, og til en forstaaelig Fortælling udfordres der Navne; ikke sandt?“

Hendes Blik fuldstændiggjorde Spørgsmaalet, som den Fremmede besvarede ved at tage et Bisittkort ud af sin Lommebog.

„Navne betyde i Virkeligheden Intet,“ vedblev Jot uden at værdige det lille Raart, hun holdt mellem Fingrene, et Dickast, — „og jeg kunde med ligestor Fornøielse tænke paa en Ven — jeg mener En, med hvem jeg har talt en halv Time — enten jeg viste hans Navn eller ei; men Papa er høist methodisk i i flige Bagateller.“

„Mr. Conyngham kjender mit Navn godt,“ gjen- svarede den Fremmede, idet han lettede sin Hat til

Tegn paa, at han forstod, at han var affkediget; „jeg haaber, at jeg ikke altid skal være en Fremmed for hans Datter.“

Dermed skiltes de.

Jet spadserede med statelig Holdning og høit hævet Hoved over Gaarden, saalænge som hendes nye Bekjendter kunde iagttage hende; men derefter ilede hun med lynsnare Trin opad Bindeltrappen og hen til en eenlig Gaslampe, der brændte paa Corridoren til første Sal.

Kaartet indeholdt hverken Titel eller Adresse, ifkun to Ord, trykkede med smaae romerske Bogstaver: „Laurence Biron“.

6te Cap.

Hans Belærværdighed og Mylady.

„Hans Belærværdighed og Mylady!“ — Ja, min Kjære! det er en Historie, som er fem Aar gammel. — Lige siden stakkels Sir Georges Død — det vilde være en Skandale mod Dronning Elisabet at sige før -- ere disse Navne fra Rivieras ene Ende til den anden ligesaa bekjendte som Goddag og Farvel.

En meget ung gammel Herre og en meget gammel ung Dame ere ifærd med paa den fornøieligste Maade at passiare om deres Medmenneskers Anliggender — Klokken er ni om Aftenen, og Scenen er Hotel Paradis's store og temmelig fyldte Salon i Esterel.

Paa en Ottoman midt i Værelset sidder Jet Conyngham, lige fremtrædende ved sin Plads, sin livlige Skjønhed og den Omstændighed, at hans Belærværdighed, Laurence Biron, sidder ved hendes Side.

Mr. Conyngham har sat sig i Besiddelse af Salonens mækeligste og meest søgte Sofaer. — En halv smuk skotsk Enke, der bærer en Hue à la Marie Stuart, med alvorlige Hensigter, viser ham udsøgt Opmærksomhed.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Boghandler H. C. Banke.
Tømmermester D. Köhler.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 9 til 11 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 32.

Tordagen, den 9de August 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Det: Hendes Ansiget eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

6te Cap.

Hans Belærværdighed og Mylady.

(Fortsat.)

Rundt om i Bærelset findes der placeret Folk, der spille Whist, Go-bang, Becipue, Schack, ja — til deres Medmenneskers Ulykke og Bedrøvelse — end ogsaa Fortepiano. —

En eller to smaae Kjærligheds Skærmydsler synes et Par Steder at være i Anmarsch, men ganske svagt og skjult. — Det mandlige Element i Selskabet synes

at bestaae deels af Knøse paa Undselighedens første Stadium, deels af gamle Kavalerer paa Alderdommens sidste Stadium og synes med Hensyn til Antallet, ligeoverfor det andet stærkere mere uafhængige Kjøn, at kunne anslaaes som To mod Fem. Dette, det stærkere og uafhængige, er meget stærkt repræsenteret. Der findes Damer som reise uden deres Mænd; — Damer, som reise for at vaage over og pleie deres Mænd; — Damer som reise, fordi de have mistet deres Mænd. — Enhver af disse Klasser, især den sidste, synes at have sine Repræsentanter her, hvorimod der af aandsstærke, ugifte Damer i Modenheds Alderen ikkun — — —.

„Vi Piger skulle ikke være altfor strenge mod hverandre, veed De nok“ sagde Mijs Whlic, den gamle unge Dame, hvis Samtale med den unge gamle Herre vi tillod os at afhryde. „Men dersom der virkelig eksisterer denne anden uhyggelige Forvikling, saa — —.“

„Ganske vist eksisterer den,“ afbrød Herren i en afgjørende Tone.

„— — — ja, saa kalder jeg det ligefrem brødefuldt at opmuntre slige Opmærksomheder, der vises os af en Herre, der maa betragtes saagodt som en gift Mand. — Hør, Major Brett! De hæslige Menneske, som troer paa saa faae Ting i Verden, — troer De paa denne Historie, at Mijs Conyngham skulde være Arving til fyrrethve Tusind Pund?“

Med en Hovedrysten fastede Mijs Whlic en rig

Bæxt af Krøller, der desværre kun altfor tydeligt henhørte til de upaalidelige Indigheder, tilbage og face ind i den gamle Major's Dine med en barnlig Livlighed.

Hun er en ubetænkfom, barnlig Skabning paa otte eller ni og tredive Aar; — „en hæslig Pige, som jeg er,“ indrømmer hun selv, paa en indtagende om Maade, — der reiser alene med sin Kammerjomfru, søgende efter et lykkeligt Klima — Klima og Kjærlighed ligesom Fruen i Lothair. — Eftersom hun betragtes med en vis Kølighed af sit eget Kjøn, bliver Miss Wylie ved sin Ubehjælpfomhed en sand Kædsel og Sorg for enhver reisende Engelskmand, som hun træffer paa sin Vej, og det er da navnlig i Pengesager, at hendes Mangel paa Verdenserfaring viser sig. — Enten har hun glemt at forshue sig med gangbar Mønt, eller en Postanviisning er gaaet feil, eller disse fremmede Folk forstaae sig ikke paa hendes Bæxler, — og i disse Tilfælde henvender hun sig uden videre til den første den bedste Herre, der har den Ære at have gjort hendes Bekjendtskab ved den foregaaende Dags Table d'hôte, og beder ham at staae sig bi med sit Raad, eller introducere hende til sin Banquier, eller sætte sit Navn paa en Bæxel o. s. v.; thi „Herrer forstaae sig naturligviis bedre paa disse Formaliteter, end vi stakkels Pigebørn.“ — Stakkels Miss Wylie! — Hvem og hvad hun i Virkelighed er, hvorfra hun kommer, og hvorhen

hnu reiser, dette hører til disse Problemer, paa hvilke endnu intet levende Menneske har seet sig istand til at give en tilfredsstillende Løsning.

„Fyrrethve Tusind Pund er en Sum, der nok er værd at vove noget for,“ bemærkede Major Brett undvigende; „men, naar man til de fyrrethve Tusind Pund føier — ikke en Mijs Kielmannsegg — men en smuk Pige paa atten Aar, saa kan man ikke undre sig over, at selv den velærværdige Laurence Biron lader sig friste til at spille høit Spil; — og det er et voveligt Spil,“ vedblev Majoren estertænksomt, lagde Armene overkors og saae med en Lord Burleigss Hovedrysten op mod Loftet; — „et forbandet vovsomt Spil er det af en Fyr, der som Hans Velærværdighed ikke eier en Hvid, at lege narligt Rispus med en Dame af Mhyladys Alder og Sind.“

Major Brett er den besynderligste, bedst conserverede Person paa firfjendstyve Aar, man kun kan tænke sig; da han selv angiver sin Alder til fire Sneese, veed jeg ikke, hvorfor jeg skulde gjøre den ringere. Tiden har ikke tegnet en eneste Rynke paa hans glatte, skjæggeløse, rødmissede Ansigt; hans Tænder ere vidunderlige, hans Hørelse og Syn usvækkede. — Hvis En gif bagefter ham, naar han traver flinkt afsted paa Gaderne i Esterel mellem Frokost og Middag og handler med Nyheder, vilde han uden tvivl anslaae ham til under halvtreds, og neppe tage i Betænkning at indestaae for denne Aldersangivelse, i

hvilkenjomhelst Livsforfikkning. Han er uforanderligt klædt i Bruunt, ligesom Thiers; en lang brunn Frakke med Floils Krave; Pantalons af samme Farve, maaskee en Stygge Lysere; brunn Filthat; hvidt Cambridges Halstørklæde, prydet med en Amethyst-Brosche og endelig en hørfarvet Paruk.

Der leve endnu Folk, der mindes Major Brett som en elegant Gadestryger i Ludvig Philips Tid paa Paris's Boulevarder.

En halv Times Passiar med den gamle Mand er ligesaa morsom som et Kapitel i Raiches, men med en god Tilfætning af Horace Walpoles Dudskaabsfuldhed. Hvormange Dynastier har han ikke seet ræve! — Hvormange Mænd og Qvinder falde! — Hvor meget af Haab, Kjærlighed og Had lagt i den fælles Grav! — Hvor klart og tydeligt erindrer han ikke enhver Biomstændighed, stor eller lille, social eller politisk, og da navnlig saadanne Detailler, der kaste et Lys over hans eget Walpolske Syn paa den menneskelige Natur!

Man kan vel træffe Folk paa firfjendstyve Aar, der paa en mærkelig Maade kunne tale om Byfladderen for halvtredstyve Aar siden, men de ere da som døde for Døgnets Nygter; — saaledes er det ikke med den lille Major. Han tilbringer, ligesaa regelmæssig som Frederik Conyngham, sine Vintre i Syden og kjender alle bekjendte og nogle faae ubekjendte Størrelser mellem Marseille og Neapel. — Han er en

fuldstændig Guldgrube for Skandaler, og hvad hans Specialitet — de ægteskabelige — angaaer, kan Ingen maale sig med ham. Han veed nøie Besked om, hvad A og B sagde til hinanden, da de sidste Gang talte sammen; hvad de tænkte eller burde have tænkt, og hvad de ikke tænkte; kort sagt, han forstaaer som en sand Mester at lægge den sidste Haand paa disse Skildringer, som en anden simpel Paul Snuushane saa ofte forfusker. —

Han er selv Pebersvend, og det en Pebersvend, i hvis firjindstyveaarige Liv der ikke findes Spor af en Kjærlighedshistorie, men med et afgjort Talent til at holde nøie Bog over andre Folks ægteskabelige Forhold, Bekjendtskabet, Forlovelsen med dens Frygt, Forhaabninger og Glæder, Bosættelsen, Foreningen, Baloufien, Uenigheden, Forsoningen o. s. v., undertiden lige til Skilsmisken.

„Lady Austen har en aarlig Indtægt af ni Hundrede Pund. — De indseer nok, min kjære Frøken! at denne Samtale er alene for os? — Ni Hundrede om Aaret repræsenterer en Kapital paa atten Tusind Pund, og over disse har hun fuldstændig Naadighed. — Hun og hendes Søn synes ikke at — — —“

„Har Lady Austen en Søn?“

„En meget smuk, ung Knøs paa et eller to og tyve Aar, der naturligtviis bryder sig saare lidt om den velærværdige Laurence Biron. — Derksom Biron havde villet det, saa formoder jeg, at han Marsdagen

efter Sir Georg's Død kunde have gjort de atten Tusind Pund til sine; men han vilde det ikke — derfor maa man respectere Fyren, — han vilde ikke uden en Kamp bøie Halsen under et saadant Nag."

„Mr. Laurence Biron synes mig at have bedrøvelig lidt af en Geistlig ved sig;" bemærkede Miss Wylie med Pathos.

Den gamle Major traf paa Skuldrene.

„Biron er et Stykke af en Kamæleon, det er der ingen Tvivl om; han fører et heelt Assortiment af Halsstørklæder med sig i sin Reisesæk og er belavet paa i et Nu at tone hvilketsomhelst Flag, han maatte ansee for hensigtsmæssigst. — I Mylady's Selskab maa han bære den regulerede ombøiede Krave og Kjøleskjøderne lige til Hælene; thi Lady Husten holder strengt paa Viberier og Titler. — Hun lod altid anbringe stakkels Sir George's KCB. paa sine Andbydelseskaart, og affedigede engang en Tjener, der glemte at kalde hende „Mylady"; — hun taler aldrig om Biron uden at føie „velærværdige" til, og dette er egentlig Oprindelsen til deres Tilnavn „Hans Velærværdighed og Mylady"

„Hans Velærværdighed seer ikke synderlig velærværdig ud i Diebliffet," svarede Miss Wylie og fastede et strengt Blik ud over sin Bifte.

„Nei, ganske vilt. — Som Miss Conynghams Beiler tager han sig temmelig ud som en Lægmand; men naar han nu ægter en Dame med fyrrethve

Tusind Pund, saa har han jo den kostelige Frihed stedsse at kunne forblive en Lægmand.“

„Dg han vil heller neppe blive noget uerstatteligt Tab, hverken for Englands, eller nogensohmhelst anden Kirke,“ bemærkede Miss Wylie med Eftertryk.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjorelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Grosserer F. A. S. Stolke.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Soguedag fra Kl. 9 til 11 Form.

Selskabets Kasserekontor,

Naadhuisstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Soguedag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 33.

Torsdagen, den 16de August 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Det: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

6te Cap.

Hans Belærværdighed og Myhlady.

(Fortsat.)

„Det vil da sige, hvis han ægter en Dame med fyrrethve Tusind Pund,“ bemærkede Major Brett med et Blik og et Smil om de tynde, gamle Læber, der vel kunde have bragt Mr. Birons varme Forhaabninger til at ryste af Kulde, dersom han havde kunnet see dem. „Min kjære Dame! jeg gjør mig ikke til af, at være klogere end mine Medmennesker; men jeg

vilde ikke tage i Betænkning at modtage hvilket som helst Bæddemaal til hvilket som helst Beløb og holde mod hans Belærværdigheds Forbindelse med disse fyrrethve Tusind Pund, skjøndt det, naar Alt kommer til Alt, gjer mig ondt for Manden.“

„Hun har dem altsaa ikke? — Miss Set Conyngams Ansigt er hendes eneste Formue?“ — raabte Miss Wylie ivrigt.

Major Brett lod sine fine, hvide Fingre glide let gennem de smaae Krøller paa sin Paryk.

„Der som Biron blot viser det Halve af den sunde Sands, jeg troer ham i Besiddelse af, saa vil han holde sin Uergjerrighed indenfor de Grændser, der ere ham vel bekendte. Lady Austens sikker smukke Indtægt, disse gode, solide ni Hundrede Pund om Aaret, er et Factum, hvorom der ikke kan være Tvivl“

Men Miss Wylie Videbegjærlighed lader sig ikke dæmpe ved denne almindelige, utilfredsstillende Betragtning.

„De veed mere, end De har Lyst til at fortælle mig, slemme Mand!“ hviskede hun og løftede Pegefingeren skjælnst truende ad ham. — „Jeg har jo hørt Dem sige, at De og Mr. Conyngam have truffet hinanden aarlig i de sidste fem og thve Aar; — hvor kan De da være i Tvivl om, enten hun er en riig Arving eller ikke?“

„Hvo siger, at jeg tvivler?“ svarede Majoren med en Mine af den uskyldigste Rige fremhed. — „Tvert-

imod, jeg er overbevist om, ja, jeg veed med Visshed, at Frederik Conyngham Datter er Arving til fyrrethve Tusind. — Han giftede sig — lad mig see, hvad Aar var det nu? — Jeg kom tilbage til London i Mai, — — — Palmerston var Premierminister, — det var en af de mest straalende Saisoner, jeg kan mindes, — — nu har jeg det! — Næste Foraar bliver det affurat fire og thve Aar, siden Conyngham i Florents ægtede en Dame, en Doctoroon, — det vil sige en Dame med en Ottendedel Negerblod i sig — hvem alle de unge Herrer i Vestindien havde været rasende efter.“

„En Doctoroon! Ja vel, nu da De siger det, — sagde Miss Wylie, idet hun kastede et betydningsfuldt Blik paa Jets blomstrende, røde og hvide, engelske Ansigt, nu da De siger det, saa opdager jeg et afgjort Træk af Simpelhed om den stakkels Piges Læber.“

„Gjør de virkelig?“ spurgte Majoren leende. „Ja min kjære Miss! saa er De mig overlegen deri. Jeg kan ikke opdage noget Træk af Simpelhed, ikke det allermindste af Negerinden i Miss Conynghams smukke Ansigt; men jeg bliver gammel, og mit Syn begynder at svigte mig. — Ja, Conyngham ægtede denne vestindiske Dame, og ved en Dufels Testamente — han var en uhyre riig Plantageeier og døde sex Maaneder efter Brylluppet — blev der sikket Fru Conynghams Barn eller Børn hver en Arv paa fyrrethve Tusind

Pund, som ikke kan roffes; -- der er ikke Spor af Tvivl om den Ting."

"Da dog vil De modtage ethvert Bæddemaal i Disfaveur af Mr. Laurence Viron med Hensyn til de fyrrethve Tusind Pund?"

"Ja det vil jeg, med Hensyn til Viron's Udsigt til at komme i Besiddelse af dem — — — — Oh, hvad er dette? — Nabue Vinduer! — Træk!" — Den lille Major sprang op, maaske ikke utilfreds med en Afbrydelse, der satte ham istand til at slippe bort fra Miss Wylie. — „Den store Vindueskrig begynder; jeg maa hen og være Vidne til, at Fægtningen gaar ærligt til fra begge Sider."

7de Cap.

Maaneskin, eller Qvælning af Ruldamp.

Enhver, der har tilbragt en Vinter i et eller andet af de uhyre Helbredelsesanstalter, de store Hotel-hospitaler langs Middelhavets Kyst, vil have gjort den Erfaring, at Selskabet paa disse Bredegrader have en stor Tilbøielighed til at være spøgefulde og komiske. —

Livet der er ikke uligt det ombord paa et Skib. Et Hundrede eller flere Individier af det forskjelligste Slags finder sig her forpligtet til i et vist, uundgaaeligt Antal Maaneder daglig at holde tre Maaltider i Fællesskab, at udvekle Høflighedsbeviisninger, at spille Whist sammen, at høre paa hverandres Musik, at lee af

hverandres Spøg og Bittigheder, o. s. v.; og naar nu disse Hundreder saa høist forskjellige Individier ret havde lært idetmindste hverandres Navn at kjende, saa beghuder den menneskelige Natur at træde frem. — To eller tre fremragende Personligheder, begavede med det farlige Talent til at kunne være dygtige Ledere dukke frem, et Hoved høiere end den øvrige Mængde, og erhverve sig baade Følgesvende og Rivaler, saavel som Overløbere. Naar først Partiaanden er rigtig vækket, saa veed Ingen, hvem han tør kalde sin Ven. Folk, der have de samme Anskuelser som Du, og Folk, som have de modsatte, ere lige lidt at stole paa. Hvilke Principer skulde vel kunne holde Stand under den fuldstændigste Lediggang; naar dertil i de svagtknyttede Venfskabsforbindelser de ringe Fordringer, de stille, idelig og idelig trædes under Fødder!

For Exempel: Du lever i den venfskabeligste Forstaaelse med Din Nabo; Dør om Dør, Nr. 19; I synes at sympathisere og ere kun skilte fra hinanden ved den allertyndeste Skillevæg, der kan dannes af Brædder og Gibs — en altfor skrøbelig Byggemaade til, at Venfskabet skulde kunne stole paa den; Du gaaer for at tage Dig en Spadsjeretur i den herlige Egn under de kjelige Oliventræer, vender træet tilbage og glæder Dig til en rolig Times Søvn, Skrivning eller Røgning før Middagen, men den gode Ven, Nr. 19, har imidlertid anskaffet sig — et Harmonium. — Den Mand, som Du meente havde Agtelse for Dine

Anskuelser og deelte Din Smag. — som veed, at Du nu er hjælpeløs i hans Magt for de tre næste Maa-
neder — har anskaffet sig et Harmonium.

Du appellerer høfligt til hans finere Følelser; — Du er svagelig, og en Times No før Middag er Dig gavnligere, end baade Læge og Lægemidler; — Du er fattig, og Fortjenesten ved Dine Skrivelser for Fro-
kost strække just til at betale Dine ugentlige Hotel-
regninger; — hjælper Intet. --

Finere Følelser! — Nr. 19 har ingen. Han er Egoist og en stor Sværmer for Musik — vel at mærke sin egen. — Lægerne have paalagt ham at sysselsætte sig med Noget. — Hans Videnskab er Mo-
zart, og det er nu hans Ngt at gjernemgaae alle Mo-
zarts Messer paa sit Harmonium i Vinterens Løb. — Du appellerer forgjæves.

En lille, trykket Seddel i hvert Bærelse gjør op-
mærksom paa, at enhver Klage, der bliver bragt til Bureaue, øieblikkeligen skal blive afhjulpen, og Du bringer Din Klage til Bureaue.

Det skjærer Hr. Eieren, en udbandret Preussler, i Hjertet, at Nr. 188 og Nr. 198 Smag er saa høist forskjellig, og skal anvende al sin Flid for at faae Sagen ordnet til Begges Tilfredshed. — Hr. Secre-
taren, en Franskmænd, er complet fortvivlet; han foier sin Sorg til sin Patrons og boier sig næsten til Jorden, medens han holder Døren til Bureaue aaben for at Du kan begive Dig bort. — Fem Mi-

nutter efter tænker ingen af dem paa Dine Lidelser, eller overhovedet paa Din Tilværelse.

I to Dage taler Du og Manden med Stueor=gelet ikke til hinanden. Den tredie Dag begynder en polsk Grevinde, hvis Herkomst man ikke kjender, og som boer lige ovenover Eder en Række Theeselskaber med Dands til; — I slutte Fred, ja I gaae videre, I slutte Eder sammen mod dette nye Parfund. I gaae — dennegang med hinanden — til Bureauet, og atter denne Gang skjære Eders Plager Eierne i Hjertet og gjøre Secretairen complet fortvivlet, men ingen af dem røre sig en Tomme for at hjælpe Eder. — Iovermorgen inviterer Grevinden Eder til at deeltage i Selskabet; I finde, at hun er en herlig Dame, og at Musikken og Dandsen ovenover Eder snarere er opmuntrende, end ubehagelig, og ere rede til at sægte for hende mod enhver Angriber. — Efter en fjorten Dags Tid faaer Du, vor stille skrivende Ven, et Bink om, at Grevinden blandt andre Fuldkommenheder ogsaa besidder den at tegne allehaande Skizzer. — Godt, vil Du have Sandheden at vide? — Naa, saa var den Tegning, som forleden Aften gif saa hemmelig fra Haand til Haand, og som Alle morede sig saa kostelig over, og som Nr. 19 fandt saa fortræffelig — en Karrikatur af — Dig!

Allerede nu, vi ere først i den anden Uge af November, er Befolkningen i Grand Hotel Paradis splittet i de sædvanlige Partier og Cliquer. — Der

er Folk med alleflags musikalske Instrumenter, og der er Folk, hvem Lyden af disse kan bringe i Raseri. — Der er Folk med Hunde, Fugle, Symaskiner, Amnestuer. — Der er alvorlige Folk, som holde af at holde Møder og gjerne saae Salonen omskabt til en Forsamlingsaal. — Der er livlige Folk med Skuespillertilbøieligheder, der gjerne vilde gjøre den til et Theater, o. s. v.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 9 til 11 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Vennen.

En og halvfemtestyvende Aargang.

N°. 34.

Tordagen, den 23de August 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Galbergs Officin.

Det: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

7de Cap.

Maaneskin, eller Dvælning af Kuldampe.

(Fortsat.)

Alle disse mindre Kilder til Uenighed, alle disse ubetydelige Uoverensstemmelser i Smag og Følelser ere dog for Tuset at regne mod den Borgerkrig, der bringer Hotellet til at ryste i sit Funderste, og som føres om det Spørgsmaal med Hensyn til Ventilation: „Skulle Paradisets Vinduer staae aabne, eller skulde de holdes lukkede i den forestaaende Vintertid?“

En lille, meget lille Minoritet forholder sig neutral; de mene, at Binduernes Aabning eller Lukning burde afhænge af Beirets og Luftens Beskaffenhed udenfor, eller af en Stemmegivning af den Forsamling af Sygelige, som maatte være tilstede, og mene endelig, at der lader sig sige meget pro et contra i den Sag. Dog disse koldblodige Forstandsmennesker gjælde ikkun lidt. — Studeer Historien, dersom I ville lære at kjende, hvormegen Indflydelse disse Mænd med sund Forstand — — „Bendekaaber, Vøsgængere, Overeenskomstmand“ — sædvanlig have i store folkelige Spørgsmaal, som forstyrre deres Medmenneskers Fred og sætte deres Lidenskaber i Bevægelse. —

„Søm alle Binduerne til; — luk Dørene og Mellemdørene hermetisk, — gjør Træk umulig!“ raabe Halvparten af de Engländerne, som beboe Paradiset.

„Hold Binduerne stadigt aabne, Nat og Dag; — tag de øverste Binduer heelt af; — gjør det muligt at fornye den fordærvede Luft!“ svarer Oppositionen.

Begge Partier kunne glæde sig ved dygtige Anførere. Paa begge Sider findes Ledere, der ere belavede paa et langvarigt Felttog, rede til, Tomme for Tomme at forsvare deres Anskuelser, om det saa skal være til Sværdspodden.

En hidfig gammel Dame, begavet med en betydelig Portion Gigt og Rheumatisme og en utrættelig Marvaagenhed; — en sikker gammel Dame, der holder trolig fast ved de gammeldags Lærdomme om Natte-

Extrakt

af

2det Kvartals=Regnskab 1879

for

det forenede Understøttelses=Selskab.

Indtægt.

	Kr.
1. Kassebeholdning fra 1ste Kvartal d. N.	3,42
2. Halvaarligt Kontingent:	
Restance fra forrige Kvartal	101 Kr. 50 Øre.
anviist for dette Kvartal	6,333 — 28 —
Hs. Maj. Kongens Bidrag for 2.	
Kvartal	40 — " —
	6,474 Kr. 78 Øre.
deraf er indkommet	5,971 Kr. 62 Øre.
Restance ultm. Juni 1879	503 Kr. 16 Øre.
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 91de Margang Nr. 14—26 inkl.	1,51
4. Renter for 1/2 Aar til 11te Juni d. N. af 200,000 Kr. Rgl. Oblig. 4000 Kr. „ Ø. 800 Kr. Kbhvns. Kom.	
Laan	16 Kr. „ Ø.
400 Kr. Heimanns Legat	8 Kr. 6 Ø.
100 Kr. af Goldschmidts Legat	1 Kr. 96 Ø.
	4,026 Kr. 2 Øre.
Eibeschyts Legat til Udlaan	1000 Kr. „ Ø.
til Understøttelse.	100 Kr. „ Ø.
	1,100 Kr. „ Øre.
1/2 Aars Rente til Mai d. N. af for- fjellige Beløb i Sparekassen.	135 — " —
	5,26
5. Afdrag paa Laan:	
Restance fra forrige Kvartal	1,324 Kr. „ Øre.
anviist for dette Kvartal	4,410 — " —
	5,734 Kr. „ Øre.
deraf er indkommet	4,264 — " —
Restance ultm. Juni 1879	1,470 Kr. „ Øre.
6. Taget til Indtægt tvende anviste Gratifikationer	80 Kr. „ Øre.
	20,44

Kjøbenhavn, den 30te Juni 1879.

Overensstemmende

C. N. Lautrup.

D

Udgift.

	Kr.	Ø.
Personer:		
fordrede fra forrige Kvartal	" Kr. " Dre.	
liste for dette Kvartal	2,813 — " —	
	2,813 Kr. " Dre.	
betalte i Kvartalet	2,813 Kr. " Dre.	2,813 "
fordrede ultm. Juni 1879	" Kr. " Dre.	
ninger		1,475 "
dre Administrationsomkostninger		170 90
bladets Trykning		522 "
atifikationer anviste for dette Kv.	40 Kr. " Dre.	
fordrede fra forrige Kvartal	80 — " —	
	120 Kr, " —	
af udbetalt . . . 40 Kr. " Dre.		40 "
et til Indtægt . 80 — " —	120 — " —	
fordrede ultm. Juni 1879	" — " —	
ntefri Udlaan uaffordrede fra for-		
e Kvartal	400 Kr. " Dre.	
betalt i dette Kvartal	400 — " —	400 "
ffordrede ultm. Juni 1879.	" Kr. " —	
drag paa Laanet i Nationalbanken		6,000 "
nter til Nationalbanken af Laanet i Samme		138 03
), Kassebeholdning ultm. Juni 1879	8,881	34
af indestod til Forrentning i Sparekassen 6005 Kr. 62Ø.		
	20,440	27

E. Vorgen,
Selskabets Kasserer.

A. G. Heimann.

N. P. Petersen,
const. Bogholder

trollen.

Luft og Mattekulde, og som, hvis det behøvedes, gjerne vilde undvære den behørigte Føde og Hvile for desbedre at kunne iagttage Modstandernes Bevægelse — er Fører for de Konservative.

En Herre lidt over middel Alderen, rund og sund som en Klokkeblomst, straalende som Morgenrøden, der kan alle mulige Autoriteter angaaende Ventilation udenad paa sine Fingerspidser; — en Sundhedsphilantroph, der paa en Maade anseer Samfundets Sundhedsreglement som henlagt under hans eget personlige Tilsyn, der er aldeles umedgjørlig, ja man kan sige samvittighedsløs; naar Talen er om Angreb paa Kulstyre og Svovlbrinte — saadan en Mand er Hovedingen for Oppositionen.

Faften er det af Skæbnen besluttet, at de tvende Ledere skulle mødes Ansigt til Ansigt. —

Midt under en Rubber, i hvilken hun bestandig spiller sine Esser ud, naar hendes Makker ønsker Trumf, og erklærer, at hvadsomhelst Modparten siger eller gjør, saa ligner det ikke Whist, føler den heftige, hidtige gamle Dame pludselig en kold Luststrøm ned ad Ryggen. — Hun springer op, trækker Gardinet tilside og opdager, at Fjenden har overløstet hende.

Klokken er ni, og der sidde Whistspillerne uden at aue Uraad i den Forstand: at tresindsthyve Par menneskelige Lunger, en velnæret Blod i Kammen tiligemed to, tre Dusin Gasblus arbeide af al Kraft, paa at forgifte Atmosfæren; — der sidde de trygge og

forløse med et aabent Vindue ikke tre Alen fra dem, fra hvilket frisk Luft, og det Aftenluft, Fugtighed, Kulde, Gysninger, og Rheumatisme strømme massevis ind paa dem!

I dette kritiske Dieblif træder Filantropen ind ad Døren ligeoverfor, en Glasdør, der fører fra Terrassen ind i Salen, og lader den i Overensstemmelse med sin Sædvane og sine Principer staae paa vidt Gab. Den hidfige-gamle Dame staaer i en fulstændig Træk; — selv Baandene paa hendes Kappe rejse sig som Børster, medens Gasblusfene flagede.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 9 til 11 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Ten og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 35.

Torsdagen, den 30te August 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om **Paan, Gratification eller Pension**, kunne fra **1ste Septbr.** mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Nybrogade Nr. 22 Stuen, hver Formiddag mellem Kl. 9—11 erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Juden Udgangen af September Maaned maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa Lovenes § 16, der nuie maa iagttages, henledes Opmærksomheden paa, at **fun** den har Krav paa Understøttelse, for hvem en Forandring til det Bærrer i den økonomiske Stilling er indtraadt, **efterat** han er bleven Medlem af Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratification ifølge Lovenes § 22 bør ansees som en Gave for eengang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovenes § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab.

Kjøbenhavn den 19de August 1879.

C. N. Laurrup. D. F. Olsen. A. E. Reimann.

Kierrunggaard.

Tit: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

7de Cap.

Maaneskin, eller Dvælning af Kuldamp.

(Fortsat.)

Det er en gribende Situation, og den vurderes ogsaa tilbørligt af de Tilstedeværende, thi hos en Befolkning, sammensat af Invalider og Skrautninge, bestaaer en Deel af Menneskelivets Virksomhed i, øieblikkelig at gribe efter enhver lille Begivenhed, der foregaaer med lidt dramatisk Effect. — Whistspillerne lægge Kortene og vexle betænkelige Blikke; — den, som spiller paa Fortepianoet, standser pludselig, og lille Major Brett tripper, som vi allerede har bemærket, raft igjennem Salen hen til Kamppladsen.

De krigførende Magter gjøre en Pause.

Som jeg tidligere har fortalt, har Lederen for Oppositionen et Udseende saa straalende som en smuk Morgen; hans Dine ere ærlige og frimodige, og et

velvilligt Smil spiller paa hans Læber. For Dieblifket — vi ere midt i November — er han klædt, som om vi vare i Hundedagene, og er iført en Frakke af Alpaccas og hvid Vest; han bærer ingen Halstørklæde, der er værd at tale om, og har Skjortekraven udflaaet paa Drengemaneer fra den blottede Hals. — Hans Paaklædning, hans Ansigt en vis Frisshyragtighed, der hviler over hans hele Person, synes at antyde, at han er rede til at begynde Angrebet i en Stilling, stærk ved fysisk og moralsk Sundhed.

Den hidtige Dame krydser med arrig Hast over Salens Gulv og staaer ligeoverfor ham.

„Maa jeg bede Dem, Sir! — hvad jeg forøvrigt har bedet Dem om et Dusin Gange før — maa jeg bede Dem, at De vil være saa artig at lukke den forfærdelige Dør efter Dem, eller forlade Salen.“

Filantrosisten seer sig mildt og venligt om.

„Tyve, tredive, fyrretyve — ja, der maa være rigelig fyrretyve Par Lunger i dette Værelse, — og hvert Par forbruger fem Kubikfod Luft i Minuttet; — Piclet siger fem, men Reid tre, og Arnott endog tyve; — for mit Vedkommende holder jeg nærmest til Arnotts Anskuelse. — Troer De ikke, at det især for Wdistspillerne er en absolut Nødvendighed, at vi maa tillade os at tilveiebringe en renere Atmosfære? — Seer De, Frue! Whist lægger stærkt Beslag paa Tanken; — under Tænkningen foregaaer der en Forandring i Smaadelene af Hjernens nervøse Substants,

og til en Fornyelse af disse er oxyderet Blod nødvendigt, og — — — — “

„Oxyderet!“ ndraabte den gamle Dame, paa hvem dette Ord syntes at virke som et skarpt Pirringsmiddel. Jeg mener Sir! at jo mindre vi tale om Oxygen, desto bedre. Der er et Vindue aabent i Salen her, — et Vindue aabent lige bagved det Whistbord, hvor jeg pleier at sidde, og dette Vindue har været aabent den hele Aften!”

Et Trinmiffmil spillede om Filantropens Læber.

Fjenden saae det, og da hun var en simpel Dødelig, tabte hun fuldstændig sin Selvbeherskelse.

„Vi beskylde Dem ikke,“ skreg hun — og paa dette Stadium havde hun hævet sin Stemme saa høit, at hun kunde høres gjennem hele Salens Længde og Bredde — „vi beskylde Dem ikke for saa skammelig en Handling, at De med Forsæt skulde have aabnet dette Vindue og trukket Gardinet for; men vi bemærkede, at De var den Første, som betraadte Selskabs salen efter Bordet; — vi haabe, at De af Vanvare gav Aftenluften Udgang herind, at De ikke tænkte paa de ulykkelige, svagelige Stafler,“ her gjorde hun en Haandbevægelse rundt mod alle de Tilstedeværende — „for hvem Følgerne af deres Handling kunne blive saa høist skjæbnesvangre!“

Filantropen lo af fuld Hals. Han er saa heelt og holdent optagen af een Tankeetning, og altfor ærligt overbeviist om Vigtigheden af sit Kald, til at no-

gensommelst Tirren i mindste Maade skulde svække hans Gemjilighed.

„Ulykkelige, svagelige Stakler! — Dersom jeg nu virkelig har ladet Vinduet staae, lad mig huske mig om, jo, jeg har; — ganske rigtig, Jeg aabuede det for at beskue den straalende Maaneopgang over Bjergene; — — — dersom jeg nu virkelig har indladt en Strøm af Livsluft i et Værelse, der er overfyldt med stinkende Gas; som dette her, — burde da ikke de svagelige Stakler betragte mig som en stor Velgjører? — Tor jeg spørge Dem bedste Frue!“ vedblev han i den meest lidenskabsløse Tone af Verden, „tor jeg spørge Dem: hvorfor tage alle vi her til Syden?“

„En stor Del af os for Rheumatisme,“ gjensvarede Damen meer og meer ærgerlig, „for Rheumatisme og alle dermed forbundne Skrøbeligheder, for hvilke Fugtighed og Ratteluft ere en Ødelæggelse! — Hører De, Sir! en Ødelæggelse!“

„Vi tage til Syden, bedste Frue! for Sunhedens og den friske Lufts Skyld. — Det er Luft, ikke Gasos, vi sukke efter; — det er Luft, mere Luft og friere Luft vi trænge til.“

„Tosse!“ mumlede den smækvrede Dame og vendte sig fra ham.

„Vi komme her for at igjen at kalde tillive det gamle Hellas's frie, oprømte Fyrighed! — — —.“

„Vi komme her med uhyre Udgifter og efter Læ-

gernes Raad, Sir! for at forsøge Barmens Virkninger! — See De efter, hvad Williams Bog fortæller om Aftenluften. — Hør Doctor Oldham; er Doctor Oldham her i Salen?”

„Doctor Oldham er i Nygeværelset, Frue! med alle Vinduer aabne og ingen Ild i Kaminen.“

„Ja saa, Doctor Oldham kan begaae Selvmord, paa hvad Maade, ham behager; — det er ikke min Sag; — men dersom De, Sir! vedbliver at aabne Vinduer og Døre, som De nu gjør, saa erklærer jeg ved Himlen“, raabte den gamle Dame i et heftigt Bredeudbrud, „saa erklærer jeg ved Himlen, at alle Doctorregninger fra hele Hotellet burde sendes til Dem!“

Sundhedsraadgiveren tabte ikke Modet; men et strengt, standhaftigt Blik lyfte ud af hans Dine.

„Veed De, min gode Frue! — har De mindste Begreb om, hvormange Sygdomme, som kunde forhindres, der aarlig avles i de forenede Kongeriger alene ved fordærvet Luft?“

„Jeg veed, at dersom jeg kan, saa vil jeg forhindre Dem, Sir! fra at dræbe os Alle. — Der findes i dette Hotel aabne Vinduer til alle Tider, baade ved Dag og ved Nat; — ja, ved Nat, Sir! — Der bliver holdt bedre Vagt, end De maaske troer. — Jeg veed, at for to Nætter siden, blev der aabnet et Vindue ved Midnat i den Etage, hvor jeg sover. Men nu har jeg klaret den Ting med Eieren; — jeg har talt med

Gr. Schmidt", forkjødte den kjække, gamle Dame med et Blik rundt i Salen, „og han har lovet, at de Manges Interesse ikke skulde offres for Ens taabelige Udfald.“

Jeg har allerede meddelt, at Filantropen ikke var vant til at gaae fra Concepterne, men paa dette Trin af Discussionen maa det indrømmes; „at Sennepen pirrede ham i Næsen“

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 9 til 11 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ten og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 36.

Torsdagen, den 6te September 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratification eller Pension**, kunne fra **1ste Septbr.** mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Nybrogade Nr. 22 Stuen, hver Formiddag mellem Kl. 9—11 erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Juden Udgangen af September Maaned maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammejeds.

Foruden paa **Lovenes § 16**, der **noie maa iagttages**, henledes Dpmærksomheden paa, at **fun** den har **Krav** paa **Understøttelse**, for hvem en **For-** andring til det **Bærr** i den økonomiske **Stilling** er indtraadt, **efterat** han er bleven **Medlem** af **Selskabet**.

Fremdeles bemærkes, at en **Gratification** ifølge **Lovenes § 22** bør anses som en **Gave** for **eengang**, hvorpaa den **Søgende** ikke kan gjøre **Regning** aarlig, og at **Hensigten** med **Laanene** ifølge **Lovenes § 1** a cfr. ogsaa **§ 19** foruømlig er at komme **Nærings-** drivende til **Hjælp**, uden at dog derfor **Andre** ikke til **Næringsstanden** henhørende ere **udelukkede** fra at erholde **Laan**.

Administrationen for det forenede Under-
støttelseselskab.

Kjøbenhavn den 19de August 1879.

C. N. Laurrup. D. F. Olsen. A. G. Reimann.

Kierrumgaard.

Det: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

7de Cap.

Maaneskin, eller Dvælning af Ruldamp.

(Fortsat.)

„Hr. Schmidt!“ gjentog han spottende; „ja i ham har De naturligtvis en deilig Allieret; — vi kjende Alle temmelig nøie Tydskernes Beareber om Ventilation og Keenlighed!“

„Keenlighed, Sir?“

„Ja, Keenlighed, Frue! — frisk, reen Luft; — vor Tilværelses eneste Livsbetingelse ved Dag og ved Nat, i tørt og i fugtigt Veir, — — —.“

„I fugtigt Veir? — Rædsomt!“

„Grusomt, Frue! morderisk er Eders System om mørke indesluttede Huler.“

„Rheumatisme! Bronchitis! — —.“

„Fordærvet Blod! Svækket Nervesystem! —.“

„Gaardnaakethed! — — —.“

„Daarskab! — — —.“

Paa dette Tidspunkt blussede de Kæmpendes Aasyn, og Dødens Stilhed herskede i den hele Sal.

Discussionen havde aabenbart naaet det Punkt, paa hvilket Diplomatiens vakler paa Benene, og hvor Magten er rede og villig til at indtage dens Plads.

„Sir!“ spurgte Damen tilsidst høitideligt, „jeg spørger Dem for sidste Gang, om De vil have den Artighed at lukke den Dør, gjennem hvilken de nys er traadt ind i Salen?“

„Jeg appellerer først til hele Selskabets funde Sands,“ svarede den uforsagte Stridsmand. — Jeg kan ikke troe, at en Forsamling af dannede Mennesker i det nittende Aarhundrede kan stemme for at aande i en Atmosfære, mod hvilken Luften i Kalkuttas Fængsler vilde være forfriskende.“

Han saa spørgende rundt om i Værelset; — men Folk greb hurtigt efter Aviserne; Nogle fik travlt med at see til Uden, Andre til Gassen, og intet Die mødte hans; Ingen svarede en eneste Stavelse.

Saaledes er Menneskenaturen, idetmindste Hotelmenneskenes Natur. — En privat Drostelse et Par Timer i Forveien vilde have sikket Ventilationsagen mere end Halvparten af det hele Antal Stemmer; men Civilister ere ligesom adskillige Soldater, der slaaes godt, naar de staae bag Forskandsninger, men er bange for at møde Fjenden i aaben Mark.

„Jeg beder de Damer og Herrer, der maatte

ønske aabne Vinduer og frisk Luft, om at løfte Haanden iveiret!"

Ikke En løftede Haanden iveiret, undtagen den lille Major Brett, og hans kom ikke engang høiere, end til at holde sig for Munden.

„Jeg haaber De seer det?“ — raabte den gamle Dame med et Ansigt, der straaledede af Triumf over den besværlig vundne Seier.

„Jo — jeg seer det,“ sagde Herren med Eftertryk. — Jeg seer det nok; men jeg kan ikke længere trække Bejret her, og vil derfor vende tilbage til Terrassen og drikke min Kop Kaffe al fresco, for at modarbejde Giften af den Gas, jeg her har indaandet. — Mine Damer, mine Herrer! — De har mine bedste Dusker med Hensyn til Deres Udsigter til — at blive kvalte af Oxygen.“

Filantrosen hilste med et dybt, flot Bukt, forlod Bærelset og lukkede Døren med et Udtryk af venlig Belvillie, der bragte alle Gasflammerne og samtlige Ruder til at zittre.

„Nu er det Tid at vise vor Tro ved vore Gjerninger,“ bemærkede de Laurence Biron til Fet. „Abstract talt, anseer jeg Principer for en Feil; men der gives dog Leiligheder, hvor det er politisk at iføre sig dem, om vi end ikke besidde dem. — Hvilket Alternativ vælger De, Miss Conyngham — Kaffe i Maanestien, eller Dvælgning af Kulddamp?“

„Jeg stemmer ganske vist ikke for Asphyxiation;“
svarede Jøt hurtigt.

8de Cap.

Orgelmusik og Champagne.

Fem Tønder Land ere henflyttede fra Troperne til en Krog af Provence: Terrasse over Terrasse, hvor Frangipani og den om Natten blomstende Cercus, udbrede Bellugt; — hvor midt i November Buske af den carmosinrøde Hibiscus, den purpurfarvede Wigonia Roser, Myrther og Cassia straalet i fuld Blomstring; — Hæfter af Aloer og Kaktus af en Yppighed, som de end ikke naaes i nogensomhelst engelsk Drivhuus; — Glimt af Statuer; — Bladskænen af Fontainer, og høit over alt dette en Række statelige Palmer med deres fjederagtige Blade, der, ligesom udskaarne af Metal af en Fees Haand, aftegnede sig skarpt paa den sneehvide, blanke Himmel.

Saadan er Hotel Paradis's Have, og i en af de øvre Gange spadserer den velærværdige Laurence Biron og Jøt Conyngham langsomt frem og tilbage i det straalende Maaeneskin.

Langt borte hæver Omridset af „de gyldne Døer“ sig op af Middelhavets Purpur. Spredt over de mellem liggende Sletter glimter hist og her et Lys fra en eenlig Hølsgaard eller Landsby ud mellem mørke Runde af Cypresser og Oliventræer. I Forgrunden,

i By af Fjeldhøjderne med deres Slotte, ligger den lille By Esterel.

Natten var stille og straalende; Luften kjølig og tør; Atmosfæren saa fuldkommen reen, som man maaske neppe træffer den to Gange om Aaret i England, om man endogsaa skulde have Lykken med sig.

Det standjede i sin Gang, vendte Ansigtet mod Vest henimod de mauriske Bjerges takkede Kam, fra hvilke der kom en svag, kjølig Luftning. „Det gaaer med Luften ligesom med Orgelmusik og Champagne; — det forekommer mig at jeg aldrig har aanded rigtigt, førend jeg kom her til Syden. Taagen og Dunsterne i Devonshire kunne være gode nok for den, der er født der og vant dertil; men jeg er en halv Amerikanerinde; i Alt hvad jeg foretager mig, mit Landdræt iberegnet, holder jeg meest af, at det skeer med fuld Kraft, og det er en afgjort Sag, at Dulsford ikke passede for mig.“

„En halv Amerikanerinde!“ gjentog Laurence Birron hurtigt.

. Der var nu forløbet ti Dage siden Fets og hendes Helts melodramatiske Møde i Avignons mørke Stræder; og Mr. Birrons Bekjendtskab til de fyrrethve Tusind Punds Fader var i disse ti Dage voxet næsten til et fotroligt Venfskab. Han var efter Opholdet i Avignon bleven Mr. Conynghams og hans Datters Reisesælle og vidste at gjøre sig selv uundværlig for den syge Mand paa Tusind Maader, uden

at det just blev vinfaldende. Siden deres Ankomst til Esterel havde han være Mr. Conynghams og Bets stadige Ledfager, skjøndt paa en noget forskjellig Maade; men indtil dette Øjeblik havde der ikke tilbudt sig den ringeste Anledning til at slaae ind paa det Thema, der intet Øjeblik var ude af hans Tanker: Oplysning om Pigens afdøde Moder og hendes Formue.

(Fortfattedes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Handelsbogholder J. H. Marquard.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 9 til 11 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Naadhussstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Gen og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 37.

Lørdagen, den 13de September 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratification eller Pension**, kunne fra **1ste Septbr.** mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Nybrogade Nr. 22 Stuen, hver Formiddag mellem Kl. 9—11 erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Inden Udgangen af September Maaned man Schemact atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa **Lovenes § 16**, der noie maa **agttages**, henledes Opmærksomheden paa, at **fun** den har Krav paa Understøttelse, for hvem en Forandring til det Bærrer i den økonomiske Stilling er indtraadt, **efterat** han er bleven Medlem af Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratification ifølge Lovenes § 22 bør anses som en Gave for eengang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovenes § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab.

Kjøbenhavn den 19de August 1879.

C. N. Laurup. D. F. Olsen. A. E. Reimann.

Kierrumgaard.

Det: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

8de Cap.

Orgelmusik og Champagne.

(Fortfat.)

„En halv Amerikanerinde, Miss Conyngham? Jeg havde bestandig troet, at Deres Fru Moder . . .“

„Min Moder var en Dame fra Boston,“ svarede Tet, uden at ahne Hensigten med hans Spørgsmaal; „hun døde før jeg var et Aar gammel. Jeg har aldrig talt med en Amerikaner, førend for tre Dage siden. Min Fader overgav mig i Tante Gwendolines Forvaring, da jeg endnu var ganske lille Barn, og mine Erfaringer fra først til sidst strække sig ikke længere end til Dulford, Dulford og atter Dulford; — og alligenel indtraf det under vort korte Ophold i Paris idetmindste over et Dusin Gange, at Folk spurgte mig; om jeg ikke stammede fra de forenede Stater.

Jeg antager, at det maa være foranlediget af Noget i mit Ansigt eller Væsen."

Noget i hendes Ansigt og Væsen? — Ja, naturligtviis! — Et Barn kunde have seet, at Fortællingen om hendes vestindiske Stammetræ maatte være en Fabel. — Fordi en smuk Pige tilfældigtviis er Arving til fyrrethve Tusind Bynd, saa er det en Nødvendighed for den misundelige, sneverhjertede Verden strax at tillægge hende afrikanske Forfædre, strax at finde mørkt Blod i hendes rosenfarvede Kinder, strax at fatte Mistanke om Uld i de gyldne, bølgende Løkker!

Den velærværdige Laurence Biron følte sig som lettet fra en tung Byrde.

Han vidste eller burde vide, om han var tilfands at lade Benholdts Forfædre stille sig mellem ham og Penge; — han vidste eller burde vide, hvorvidt han vilde tillade Noget som helst at stille sig mellem ham og Penge. Men Biron var en Mand, der nøje overvejer baade sit eget og sine Tilskueres Tarv og Nytte; — han var en Rankesmed til de yderste Fibre af hans Natur. Han paastod aabenhjst, at han ansaae Principer for en Taabelighed; men i sin Samvittigheds Underste havde han dog en Lovbog til sit eget personlige Brug, der indeholdt Noget, som man maaske kunde kalde æsthetisk Moral, og den Piges Skjønhed, med hvem han havde begyndt at udføre en af de alvorligste Roller i sit Liv, — hendes Skjønhed, hendes Ungdom og den uudsigelige, halvvilde

Friskhed, som udgjorde Jet Conynghams mest fremtrædende og isinesaldende Ynde, havde virkelig berørt de Strengte af bedre Følelser, der endnu fandtes i den forpiinte, udmattede Mands Bryst.

Jeg gjentager, at det var en Lettelse for ham, at føle at denne Plet med Hensyn til hendes sorte Herkomst nu var forsvunden; at vide, at skjøndt han indgik et Ægtekab alene for Penges Skyld, saa nødtes hans Venner dog — hvis han havde nogle — til at tilstaae, at en ung, elskværdig engelsk Qvinde, og ikke en forgyldt Negerinde, havde ægtet ham af Kjærlighed; thi at hans Frieri til Jet til Slutning vilde falde heldigt ud, derom følte Laurence Biron sig allerede fuldstændig overbeviist, ikke saameget af Forfængelighed, som ved sit i Sandhed udmærkede Kjendskab til Qvindernes Karakter.

„Fra det første Øjeblik jeg saae Dem, Miss Conyngham! gjorde jeg Dem den Ære, kun at antage Dem for halv Engelsk.“ — Dette er virkelig Sandhed; thi han havde jo i samme Øjeblik modtaget Mylady's veiledende Brev. — „Der var, naar man sammenlignede Dem med Mrs Grundy, noget Egent i Deres Gang, i Deres Tale, noget — ja, hvorledes skal man vel kunne beskrive Noget, der i og for sig er ubeskriveligt? — Der var i Deres Blik og hele Optræden Noget, som absolut forbød at antage Dem for en indfødt Engländerinde.“

„Tør jeg spørge, om dette skal være en Kom-

pliment?" spurgte hun; saa synes mig, at den klinger noget tvivlsom, hvis man skal dømme, efter hvad man læser i Bøger."

„Forfatterne hente deres Facta fra Boghylderne. Ethvert Menneske, som bruger sine Øjne og ikke er Avisfriver, maa vide, at Skjønheden er kosmopolitisk, og at de meest udsøgte Skjønheder fremgaae af blandede Racer. Jeg har levet i de amerikanske Fristater;“ — hvor findes der en Stat, i hvilken Laurence Biron, tvungen af Skjæbnens grusomme Op og Ned, ikke har levet! — „Jeg kjender de amerikanske Kvinder, saaledes, som de ere, baade i deres eget Land og deres eget Hjem.“

„Dg Deres Dom er — — —?“

„Min Dom er, at en smuk Kvinde er en smuk Kvinde, hvad enten hun er født i Paris, London eller New York, Maaskee“ tilføiede han, saa vilde jeg, hvis det blev overladt til mig at anbringe enhver af dem i de meest passende Omgivelser, tænke mig Parisrinden i en Balsal, Englænderinden ved et Aftenselskab i en Have, og — — — —.“

„Dg Amerikauerinden?“

„Bed min egen Arne, som mit Livs Sol og min straalende Ledfagerinde.

„Aha,“ udraabte Set, „nu forstaaer jeg det! Mr. Laurence Biron har ladet sit Hjerte blive tilbage i de forenede Stater!

„Det troer jeg dog ikke,“ var hans Svar, „men

til Lykke eller Ulykke for mig, saa er det i dette Øjeblik i Esterel."

Den unge Pige, som hidtil havde seet paa ham med sit sædvanlige frimodige, kjække Blik, slog ved disse Ord Øjnene ned, vendte Ansigtet til Siden og rødmede stærkt.

Hvad kunde vel være Grunden til denne Undseelse? Hvorfor foer Blodet paa denne latterlige Maade op i hendes Kinder?

Set kjendte ikke engang Kjærlighedens Alfabet; hun var altfor uvidende til at stave, lægge sammen og faae Meningen ud af sine egne Følelser eller at ahue, hvor langt det Spil, som vi spille med de ubønhørlige Tærninger, allerede var skredet frem.

„Deres Hjerte er i Esterel?" gjentog hun, idet hun tvang sig til igjen at see op og fortsætte i sin drillende Tone; — „det var godt, thi denne Tilstaaelse har beroliget mig med Hensyn til nogle vilde Gissninger, der foer mig gjennem Hovedet hiin Aften, da vi i Avignon købte Bوندهovedtøiet. — Just som jeg den Aften var smuk ved Kunstens Hjælp, faldt det mig pludselig ind, at Deres italienske Brevskriverinde, — denne Dame af ingen bestemt Alder, — at hun muligen kunde — — —."

Her afbrød Set pludselig og gjorde et af disse halsbrækkende Spring, ved hvilke hun var vant til at spare sig det besværlige Arbeide at begrunde sin Mening.

„Mr. Biron! Jeg mindes just nu en anden Ting, som det er ubegribeligt, at jeg har glemte indtil dette Øjeblik. Jeg hørte Alt om Dem fra en fordomsfri Autoritet, just samme Aften da Papa og jeg forlod England.“

„Alt om mig?“ spurgte Biron lidt urolig.
(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Stomagermester J. E. Svendsen.

Forvalter Lh. Stenbech.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søgnedag fra Kl. 9 til 11 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søgnedag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ten og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 38.

Torsdagen, den 20de September 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om **Laan, Gratification eller Pension**, kunne fra **1ste Septbr.** mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Nybrogade Nr. 22 Stuen, hver Formiddag mellem Kl. 9—11 erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Inden Udgangen af September Maaned maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa **Lovenes § 16**, der **noie maa agttages**, henledes Opmærksomheden paa, at **fun** den har Krav paa Understøttelse, for hvem en Forandring til det Værre i den økonomiske Stilling er indtraadt, **efterat** han er bleven Medlem af Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratification ifølge Lovenes § 22 bør anses som en Gave for eengang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovenes § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab.

Kjøbenhavn den 19de August 1879.

C. N. Lantrop. D. F. Olsen. A. G. Reimann.

Kierrumgaard.

Det: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

8de Cap.

Orgelmusik og Champagne.

(Fortsat.)

Da man maa tilstaae, at Bet Conyngham kun, maadelig forstod at læse et Menneskes Karakter, saa kan det ikke undre, at hun aldrig havde lagt Mærke til, hvor utilpas den velærværdige Laurence Viron sædvanlig følte sig; hvor urolig og rastløs han var i sin hele Færd i Livet, til Trods for en vis tillært, rolig Optræden, der klædte hans smukke Personlighed særdeles godt.

„Jeg haaber at dette Alt, ikke er altfor forførdelig slemt, Miss Conyngham?“

„Det haaber jeg saamæn ogsaa for Deres Skyld!“

I et Par Sekunder forblev han taus og spurgte derpaa, idet hans sædvanlige Narvaagenhed aabenbart svigtede ham: „Siig mig dog Navnet paa min An-

klager! Hvad er det for en Dame? Naar jeg kjender Oprindelsen til Skandalen, saa vil jeg temmelig let være sat istand til at gjætte mig til dens Nedrigthed."

"Men naar nu min Meddeler ikke var nogen Dame?"

"Ja, i det Tilfælde er der maaske aldeles ingen Skandale."

"Oh jeg forstaaer Dem. De mener, at Herrerne ere hævede over al Ondskabsfuldhed og Ukjærlighed?"

"Jeg mener, at i Reglen ere Mændene langt mindre tilbøielige til at besatte sig med Andres Sager, end Kvinderne," svarede han med paatagen Vigeghldighed. "Jeg veed, at ifølge min personlige Smag, saa vilde jeg ti Gange hellere have en Mand til Fjende, end en Kvinde; med mindre det var efter en stor og episk Waalestof."

"Stor og episk! — Dersom De kunde have seet os — jeg mener mig, Fader og den Person, som talte om Dem; — vi sad og drak Thee i Folkestone, en Timestid før vi skulde gaae ombord, og da nævnede En, det maa have været Papa, Lady Austens Navn, og saa kom det Hele for Dagen."

"Lady Austens Navn!"

Laurence Biron traadte et Skridt bort fra Pigens Side, lænede sig med forslagte Arme mod Terrassens Balustrade og betragtede i et pludseligt Anfald af Landsfraværelse Scenen foran sig.

Der laae de gyldne Der! — De gyldne Der, til

hvilke han og Lady Austen i fordums Dage saa ofte, ene To, tilbaads havde gjort Udflugter.

Der laae Høiene, bedækkede af Oliventræer, ad hvis Stier og Udhugninger han saa ofte var vant til at ride som Lady Austens Ridsfager.

Der kom en Karre raslende henad den hvide Landevej fra Marseille Klagen af Muldhyrenes Klofder syntes at forme sig til et Slags fantastisk Bryllupsringning, der spottende hviskede ham i Øret: Saaledes skal der en skjøn Dag ringes for den velærverdige Laurence Viron og Mylady.

„Hun maa være en Dame, som det nok var værd at træffe paa og studere lidt nøiere, skulde jeg mene.“ — Fets Stemme kaldte ham tilbage fra den Verden, baade af Tilbageblik og Forudanelser, hvori hans Tanker havde forvildet sig, og som syntes at sætte ham i ligestor Forlegenhed. — „Men nære Slægtninge betragte os maa ske ofte fra et Synspunkt, som forvanske Sandheden. Hele mit Kjendskab til Lady Austen og hendes Excentriciteter skrives sig fra hendes Søn.“

„Mr. Mark Austen, Enkens eneste Søn,“ bemærkede Viron, der ligesom ved et Trylleflag gjenvandt sin Fatning og antog sin sædvanlige lette, ligegyldige Mine. „Nu kan jeg bedre forstaae, hvormeget det lille Ord „Alt“ indbefattede. Den unge Mark kunde uden tvivl ikke finde noget Fordeclagtigt at sige om mig, ifald han overhovedet kunde finde noget Fordeclagtigt

at sige om noget Menneske. Familien Rusten har fra Slægt til Slægt kunnet glæde sig ved den Roes, at de ere de meest misfornøiede Mennesker paa den hele Jord; det kan jeg fortælle Dem."

„Har De fundet den saaledes?“ spurgte hun, idet hun saae ham speidende lige i Dinene.

„Det har jeg — og til min Fortræd. Staffels Sir George var i sine lyse Mellemrum den herligste gamle Gentleman, der kan tænkes. Ulykkeligviis vare disse lyse Diebliffe sjeldne, dels paa Grund af Boddagra og Portviin, deels paa Grund af Familiesydommen. Ulykkeligviis fastede han ogsaa sin Kjærlighed paa mig.“

„De er aabenhjertig i Deres Utafuenlighed.“

„Jeg er aabenhjertig i de fleste Ting,“ sagde Biron, sandsyndligviis det mindst aabenhjertige Menneske, der har existeret. „Naar De lærer mig bedre at kjende, hvis den Dag skulde komme, saa vil De indrømme, at en vis Tilbøielighed til at plumpe ud med Sandheden ligefrem, er en af min Karakteres behagelige Særegenheder.“

„Jeg har dog ikke opdaget nogen særdeles Plumpehed hos Dem endnu, Sir.“

„De har indtil nu ikke kjendt mig under Omstændigheder, der vare skikkede til at fremkalde den. Ordsproget siger, at en Oliven maa presses dygtig, før den giver sin bedste Olie fra sig. De maa see

mig prøvet i Modgangens Aldovn, førend De opdager alle mine Dyder."

„Er det saaledes at forstaae, at Sir George og Lady Austen har for Dem været en Modgangens Aldovn?"

Set følte angaaende dette Thema en feberagtig, næsten utilladelig Nysgjerrighed; hun var yderst begjærlig efter at erfare, i hvilke Forhold og Forbindelser han haade staaet og endnu stod i med Marks Moder.

„Staffels gamle Sir George! han var virkelig i mange Aar ligesom en spansk Flue for mig."

Hadde Mr. Biron alvorligt adspurgt sin Hukommelse, saa kunde han med Rette have føiet til „ligesom en Bankier for mig."

Men jeg havde den Trøst at føle, at jeg gjorde en god Gjerning ved ligesom en Synasleder at afvende hans Hefstighedsudbrud mod Andre. For en Mand, der lever saa ganske uden Maal og Mæed, som jeg, — for en Mand, der er saa aldeles overflødig paa Jorden, som jeg, var dette dog altid Noget."

„Jeg forstaaer Dem. Lady Austen er kan være." Set Conyugham fik et Anfald af Tilbageholdenhed, som ellers ikke pleiede at være hendes Feil, og vedblev stammende: „Lady Austen kan ikke være nogen ganske ung Dame, naar man seer hen til, at hun er Marks Moder."

„Lady Austen er et og halvtreds."

Det var aabenbart, at der iaften var kommen en Oprigtighedsaand over den velærværdige Laurence Biron; — en træst Indskydelse, avlet af Egenfjærlighed, raadede ham til, hvis en Plan med Jet Conyng- ham skulde lykkes, at nærme sig Sandhedens Grændser saa nær, som de Krogejes Natur, ad hvilke han vandrede, tillod det.

(Fortfattes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Marsskandiser N. Stroms Enke, Wilhelmine født Carlsen.

Kvarteermand M. C. Madsen.

Selskabets Bogholderkontor,

Rybrogade 22, Stuen,

aabent hver Søgnedag fra Kl. 9 til 11 Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,

aabent hver Søgnedag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ten og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 39.

Lørdagen, den 27de September 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Bekjendtgjørelse.

De af det forenede Understøttelses-Selskabs Medlemmer, der i indeværende Aar agte at ansøge om **Naan, Gratification eller Pension**, kunne fra **1ste Septbr.** mod Foreviisning af Lovbogen i Selskabets Bogholderkontor, Nybrogade Nr. 22 Stuen, hver Formiddag mellem Kl. 9—11 erholde udleveret et Schema, der behørigt udfyldt træder istedetfor Ansøgning.

Juden Udgangen af September Maaned maa Schemaet atter — bilagt med Lovbogen — være tilbageleveret sammesteds.

Foruden paa Lovenes § 16, der noie maa iagttages, henledes Opmærksomheden paa, at kun den har Krav paa Understøttelse, for hvem en Forandring til det Værre i den økonomiske Stilling er indtraadt, **efterat** han er bleven Medlem af Selskabet.

Fremdeles bemærkes, at en Gratification ifølge Lovenes § 22 bør anses som en Gave for eengang, hvorpaa den Søgende ikke kan gjøre Regning aarlig, og at Hensigten med Laanene ifølge Lovenes § 1 a cfr. ogsaa § 19 fornemlig er at komme Næringsdrivende til Hjælp, uden at dog derfor Andre ikke til Næringsstanden henhørende ere udelukkede fra at erholde Laan.

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab.

Kjøbenhavn den 19de August 1879.

C. N. Lantrup. D. F. Olsen. A. G. Reimann.

Rierrumgaard.

Det: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

8de Cap.

Orgelmusik og Champagne.

(Fortsat.)

„Et og halvtreds!“ gjentog Set, idet hun uvilkaarligt ledsagede sit Udtraab med et lille Suk, som om hun følte sit Hjerte lettet; — „næsten Papas Alder! — heelt en gammel Dame! — Det var da altsaa ikke til Lady Austen, at De hiin Aften kjøbte et Bonde-Hovedtøi i Avignon?“

„Ah hiin Aften i Avignon!“ sagde Mr. Biron, idet han behændigt ledede Sets Tanker ind i et roligere Løb, „ja, hvor lidet tænkte jeg hiin Aften, da jeg fulgte Dem og Sakristanen bort fra Kirken, derpaa, at ti korte Dage skulde have gjort os til saa gode Venner, som vi nu ere blevne! — Apropos om Sakristanen, saa mindes jeg nu ret vel, at De, medens vi gik i den mørke Gade, fremkom med nogle slemme haarde

Udfald mod „geistlige Folk“, hvilke gif mig saare nær til Hjertet.“

„Jeg troer dog virkelig ikke, at nogetsomhelst Udfald i den Retning vilde gaae Dem synderlig nær til Hjertet, Mr. Biron.“

„De troer det ikke? — Og hvorfor?“

„Fordi De er, bliv nu endelig ikke fornærmet, jeg gjør sandelig mit Bedste for at være høflig, fordi De er saa overordentlig lidt geistlig.“

„Miss Conyngham! Jeg er dødelig fornærmet; det er det Grusomste, der endnu nogeninde er bleven sagt til mig. — Vil De gjøre Bod, ved at gjøre endnu en lille Tour til, inden vi vende tilbage til Gas og Dvælning? — Der siges, at man fra den øverste Terrassee oppe under Palmterne kan see Korsika.“

„Dersom jeg blot var vis paa, at Papa ikke savnede mig — — —.“

Mr. Conyngham er i sikker Forvaring hos Marie Stuart, Marie Stuart er bleven hellig. — Vær ikke bange; i et Hotel, fuldt af Damer, vil Deres Fader aldrig savne Noget. I alle de Vintre, jeg mindes at have seet Mr. Conyngham i Syden, har han stedse havt Tilsyn og Pleie, baade for sin Sjæl og sit Legeme, af en eller anden herlig Qvinde. — Desuden — det er endnu tidligt; see der! vi kunne endnu see en hvid Kjøle flagre i Aftenluftningen paa Terrassen uden-

for Spisefalen. Dersom De vil, saa kunne vi endnu have en halv Times Frihed."

. Hvilken henrivende halv Time var det dog! Luften i den øvre Have er endnu friskere og mere oplivende, end længere nede, og Udsigten mere udstrakt, end nedenfor. Idetmindste En af de to menneskelige Væsener føler sig Stjernerne og Himlen nærmere.

Da tilsidst Klokkeringningen og Bevægelsen af de mange Lys hid og did tilkjendegav, at man i Paradis lavede sig til for Natten, vendte Bet sig endnu engang og kastede et sidste tøvende Blik paa den stille Skjønhed, som omgav dem og forlod Palmealleen. Halvt i Tanker afplukkede hun et Par hvide Blomster af den sjelden skønne Plante, ved hvilken hun stod.

„En Zyora,“ sagde Laurence Biron, idet han bukkede sig for at opsamle de Blade, hendes Fingre havde berørt. „En af mine Yndlingsblomster. Zyoraen lever kun een Nat i Efteraarets Maaneskin og døer med den næste Morgensol. De faaer ikke Tid til at blive kjed af den.“

Bed disse Ord gik der ligesom en kold Gysen gennem Bets Hjerter.

„De faaer ikke Tid til at blive kjed af den.“

Skulde Zyorens tolv Timers Liv og Duft være en Forudafbildning af hendes egen saa store Ulykkeligheds Barighed?

9de Cap.

Vige overfor en gammel Kjærlighed.

Ved den Frokost, der holdes ved Middagstid i det store Hotel Paradis, kan man med Sandhed sige at, Anretningen i sine mange Svingninger, pleier at synke til sit laveste Standpunkt.

Sammenligner man den med Middagsmaaltidet, saa hæver dette sig næsten til Hviden af Selfkabelighed. Ved Middagstid gjør en Spiseseddel med et Dusin Retter dog det Indtryk, at der kan gøres et Valg; der er derhos Gasbelysning og Glimmer. Til dette Maaltid have ogsaa baade de virkelige Syge og de indbildte Syge samlet sig noget, der kan kaldes Appetit, ved en Estermiddagstour paa Bakkerne ved Slottet og i Fyrreskovene.

Ved Frokosten, eller som et Dusin thdske Tjenere med onstabsfuld Spot kalde den — „Der Englisher Lunch,“ seer man derimod Landets Fattigdom og Besskaffenheden af de Levnetsmidler, som det yder, uden Tilsløring. — Sagde jeg virkelig uden Tilsløring? — I see Gaarsdagens Middagslevninger skjulte under en forfærdelig Blanding af søde eller sure Sauce, alt eftersom det nu kan falde Hoteleierens teuctoniske Hjerte ind, samt et Par Retter af disse smagløse Fisk, ved hvilke Middelhavets Søkytter have vundet en sørgelig Berømthed.

Dette er det Djæblif, i hvilket alle mulige Klager lade sig høre; — nu savner man den kraftige Boenf

og den deilige Lammeftæg o. s. v., som man har tilbageladt i England, og som den Alt lovende og Intet opfyldende Schmidt og hans Secretair kun yde en ussel Erstatning for; — nu opsluges enhver personlig lille Sorg og Uenighed af større Interesser, og Alle forene sig i en asmindelig og retfærdig Dadel over Anstaltens Bestyrelse.

Den hidfige, gamle Dame føler nu, at hendes Modstander fra iaftes er en Mand og Broder, da hun hører ham baade paa Franssk, Italiensk og Tydsk protestere mod den Uforsømmethed at ville servere „Soup“ fire Dage i Træk i een Uge. — Den halvsnutte skotske Enke (Marie Stuart forvandlet til Helgeninde) opmuntret næsten smilende det halvgamle, naive, aandrige Barn, Miss Whyte, der ligeoverfor den preussiske Overopvarter bestrider Koteletternes Friskhed. Lille Major Brett glemmer næsten at være ondskabsfuld i sin Harm over den seige Bedekolle, Berliner — Saucene, Eggene fra Toulon, de grunddelige Fiskeretter og øvrige gastronomiske Kuriositeter, der sædvanlig serveres paa Frokostbordet i Riviera.

Det var retvel, at vi foiede næsten til; thi end ikke hans umaadelige Interesse for Anretningen, eller de truende Udsigter til en daarlig Fordøielse kunne ganske bortvende Majorens frigerste Tanker, eller fuldkommen dæmpe hans Lust til at søge en uskyldig Glæde i at give en og anden af sine Medskabninger, som han ikke kan lide, et rigtigt velmeent, grundigt Hib.

Han kunde nu slet ikke lide den velærværdige Laurence Biron. — (Med Undtagelse af de meget faae Mennesker, der altfor godt kunne lide ham, maaske til deres egen Fortræd, var det overraskende, hvilken udstrakt Upopularitet Mr. Biron kunde glæde sig ved.) Og ved den Leilighed, hvorom vi just fortælle — Morgen, der fulgte efter Jets Maanesfinstour under Palmetræerne — var der ret beleiligt faldet et uimodstaaeligt, godt hvæsset og fiint forgiftet Baaben i den gamle Mohikaners Hænder.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Frk. A. S. Ruzhorn.

Viktualiehandler L. Born.

**Selskabets Bogholderkontor,
Nybrogade 22, Stuen,**

aabent hver Søgnedag fra Kl. 9 til 11 Form.

**Selskabets Kassererkontor,
Raadhussstræde Nr. 3 i Stuen,**

aabent hver Søgnedag fra Kl. 10 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

Ten og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 40.

Torsdagen, den 4de Oktober 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt i N. G. Calbergs Officin.

Tet: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

9de Cap.

Eigeoverfor en gammel Kjærlighed.

(Fortsat.)

„Der englissher Lunch,“ falder Kl. tolv. Just mod Slutningen af denne, medens en Dessert af hjemmeavlede Druer, Dadler og Figner var i fuld Circulation, traadte Postbudet ind med den italienske Middagspost. Ledsaaget af en sproglyndig Opvarter, som Veiviser og Fortolker, lægger han et af Brevene ved Majorens Kuvvert.

„De kan stole paa, at det er en Billet — *doux*, Doctor Oldham,“ hviskede Miss Wylie, idet hun kofet vendte sig fra Major Brett for at tiltale en traurigtudseende Engländer med Brillen, der sad paa hendes anden Side. — Staffels Fyr! det var en erklæret Fruentimmerhader, der var nødt til at leve under samme Tag med henved et Hundrede Damer, og som havde Miss Wylie til umiddelbar Naboerske baade ved Frokosten, Lunchen og Middagsmaaltidet. „Jeg troer aldrig, jeg har seet ham saa fornøjet før, den hæslige, stygge Major.“

Da den hæslige, stygge Major omhyggelig havde læst sit Brev to Gange igjennem, beredte han sig til at nyde sin Dessert, idet han skyllede sine Druer, Dadler og Figner i et lille Bæger med Vand; det er en Mand, der aabenbart er vant til at leve i de sydlige Egne og som veed at træffe sine Forholdsregler mod deres værste Dunder.

Da disse Arrangementer vare færdige lænede han sig fremad og tiltalte Laurence Viron, som sad et Par Stole fra ham ligeoverfor Mr. Conyngham og Set.

„Florents er endnu skrækkelig kjedsommelig, hører jeg, Viron!“ sagde han, idet han spøgende løftede Brevet op med den venstre Haand; „der er ikke flere end fyrrethve Personer ved Byens bedste og meest søgte Table-d'hôte.“

„Ah,“ svarede Viron med kold Ligegyldighed,

idet han bøiede sit Hoved et Par Tommer henimod Taleren.

„Men Florents begynder jo heller ikke at blive rigtigt besøgt, førend henimod Slutningen af December; — gør det vel?“

Denne gang syntes Viron ikke at ville værdige Spørgsmaalet eller Spørgeren saameget som en Stavelse.

Et halv tilfløret Blink glimtede ud af den gamle Majors Djefrog. Han lod sine Fingre med ildevars- lende Ro glide hen over sin blonde Baryts sparsomme Lokker.

„Og derfor skriver min Korrespondent, forøvrigt en fælles Veninde, at hun staaer i Begreb med at begive sig til Esterel for at adsprede sig en Smule. Hendes Venner kunne vente hende hver Dag. — Jeg kan aldrig undlade at beundre og more mig over den besynderlige, man kunde gjerne sige upartiske Sammen- blanding af fremmede Tungemaal, der altid findes i Lady Austens Breve.“

Med dette Navn saae Bet Conyugham hurtigt ivei- ret, hurtigt nok til at bemærke en rigtignok svag, men for hende idetmindste aldeles tydelig Forandring i Lau- rence Virons Ansigtssfarve.

„Lady Austen er en udmærket Korrespondent,“ bemærkede han uden et Djebliks Tøven, — Hun skriver, som hun taler, og bringer baade sig selv og

den Sag, hun omtaler, for Guds Dø, og det er en stor Fuldkommenhed ved Brevskrivning." —

Han dreiede sig halv bort fra Majoren: „Mr Conyngham, jeg haaber, at de føler Dem stærk til at tage Deel i Touren til Tamars iestermiddag?“

Major Brett nød sine velskyllede Druer i Taus-
hed; hans Kjærlighed til Laurence Biron var ikke vox-
et, og han overveiede i sit stille Sind, hvorledes han
skulde bibringe denne Herre et eller andet farligt Stød,
der trods al hans Uforskamethed skulde bringe ham
til at ømme sig; for Diebliffet gad han ikke indlade
sig i nogen Kamp med ham.

Lad Ingen bestride Vigtigheden af den Rolle, som
et smukt Ansigt spiller i vore Skæbners sammensknyttede
Drama! — Komædie for dem der tænke, Tragedie for
dem, der føle.

Hvor ofte i de otte og tredive Aar, i hvilke Lau-
rence Biron er optraadt paa Livets Skueplads, har
hans smukke Ansigt, Person og hele Holdning ydet ham
væsentlige Tjenester, baade i Forsamlinger og ligeover-
for Biskopper, Ryttere, Rivaler, Elskerinder og Fjender
af alle Slags og i alle Stillinger! — Gjennem hvor
mangt et snævert Stræde er det lykkes ham at slippe
heelskindet, hvor en Synder med en Braknæse og en
lav Pande useilbarlig vilde have lidt Skibbrud! —
Det Blik og den Gestus, som hos en Mand af sim-
pelt Udseende vilde see ud som Uforskamethed, blev
hos Biron Værdighed. Hvilke Ruubs end Skæbnen

har tilføiet ham, og den har tilføiet ham en heel Deel, saa har han stedse modtaget dem, som han uds modtog den lille Majors Gedehamsestik, med en vis Nobelhed, en ydre Værdighed, som neppe har undladt at gjøre Indtryk, selv om man vidste og maatte indrømme, at det ifkun var Fineer paa simpelt Træ. —

. Og dog var det et skarpt Stik. — Den blotte Mulighed af, at Lady Austen kunde modtage Breve fra Hotel Paradis medførte Farer for hans Forhaabninger. Lad Mylady blot høre, hvorledes Sagerne staae mellem ham og Bet Conyngham; lad hende blot modtage det mindste Vink om hans Utroskab, og Biron kjender hende altfor godt til ikke at vide, at hun er istand til enhverjomhelst Hævngerighedsstreg, ufølsom for enhver Skandale. — Havde han tidligere anet denne uheldige Korrespondance, saa kunde han have væbnet sig mod dens Følger. Majoren kunde muligviis været bleven bragt til Taushed idetmindste for en Ugestid, eller idetmindste indtil han, Biron, aabenhjst kunde have erklæret sig for Bet Conyngham's Veiler.

Men det var tydelige, at Sagerne vare skredne for vidt frem til at kunde jævnes i Mindelighed.

Mylady ifærd med at reise til Esterel — maaske allerede paa Veien hertil — for at adspred: sig! — En Qvinde, som Lady Austen, skulde komme fra Italiens muntreste By til en af de roligste Landsbyer i

Franfrig, et Tilflugtssted for Reconvalecenter — blot for sit Morflabs Skyld!

Hvorfor har han ikke bedre nyttet sin Tid? — Hvorfor vovede han ikke iastes, medens de vare paa Terrassen, at tale og at vove Alt? — Ja, han føler, at det gjælder Alt: — hans eneste, høieste, Lykke, der rimeligviis for sidste Gang vil nærme sig hans ødelagte Liv.

„Troer De ikke, at Fader kunde have uendelig godt af at tage Deel i den paatænkte Udflugt paa Muulæserne?“ — afbrød Fets friske, unge Stemme hans Drømmerier; — „jeg har den hele Morgen forsøgt paa at overtale ham til at tage med; først, naturligtviis, for hans eget Bedstes Skyld, og dernæst for at passe paa mig.“

„Og jeg siger Dig, min Kjære! at der behøves ingen Pasjepaa,“ sagde Mr. Conyngham en Smule gnaven. „Det hele Foretagende er en taabelig Historie. Der er endnu en Streg af Nordost i Vinden, og I gjorde Allesammen bedre i at blive hjemme og indskrænke Eder til Promenaderne her tæt ved Byen. I alle Tilfælde vil vistnok Jngen savne mig. Jeg er overbevist om, at Mr. Biron nok vil være saa venlig at sørge for, at Du er tilbage og i Huus og Hjem inden Solnedgang.“

Man maa erindre, at det aldrig er bleven fordret af stakkels Mr. Conyngham, at han skulde opfylde en aarvaagen Faders Pligter. Han veed kun, at alle Ud-

flugter, Selskaber og al Slags Festiviter ere ham selv modbydelige. Han veed, at der er en Streg af Nord-ost i Vinden og har isinde at tilbringe sin Eftermiddag paa en Feltstol i det varmeste Hjørne af „Jardin d'Acclimation,“ med Pergino ved Haanden, forsynet med Extraskærf, Kapper og Paraplyer; — muligviis venter han ogsaa der at træffe den skotske Enke med sin Feltstol rede til at husvæle ham med disse milde, halv fromme, halv verdslige Opmærksomheder, som han holder saameget af.

„Dersom Miss Conyngham vil modtage os, saa er baade jeg selv og min Vandringsstav til hendes Raadighed,“ svarede Laurence Biron. „En Paapasser behøves vel neppe til en Eftermiddags Vandring gennem Tamaris Fyrreskove, men vel en Muulæsel-driver.“

„Det er et Tilbud, som vel fortjener at modtages, især af Hensyn til Spadsereestoffen,“ sagde Set. „Dersom jeg imidlertid turde følge min egen Tilboielighed, saa vilde jeg foretrække at gaae til Tamaris tilfods; — men Papa synes at mene, at Ridning paa Muulæsler just er Noget for mig — maaske skal det være en Kompliment til Juvaliderne i Esterel.“

„Det vilde være langt klogere at opgive den hele Expedition,“ bemærkede Mr. Conyngham, og godt vilde det have været for Set, dersom denne Anskuelse var bleven bragt til Udførelse! — „Det Bedste, der nogenstunde er sagt af en Franskmænd er Pascals Be-

mærkning: at Halvparten af vor Slægts Glendigheder have deres Oprindelse af Menneskenes Udygtighed til at forholde sig rolig i et Bærelse. Smidlertid dersom Du absolut vil, saa naturligviis"

. . . . „Jeg vil klogelig løbe ned i Porten og tage Gangerne i Djesyn,“ raabte Bet, idet hun reiste sig med det livlige Hastværk, der klædte hende saa godt; „jeg har af den gamle Muulæselkone idag før Frokost faaet paalidelig Underretning om, hvad hvert af Værelserne især due til.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Overretsprokurator H. F. Larsen.

Tapethandler C. Chr. W. Andreasen.

Økonom Frøkes Datter Wilhelmine.

Selskabets Bogholderkontor er f. T. i Nybrogade 22, Stuen, men efter Flyttedagen i St. Niolsstræde 19, 2. Sal, aabent hver Søndag fra Kl. 9 til 11 Form.

Selskabets Kassererkontor,
Raadhunsstræde Nr. 3 i Stuen,
aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 41.

Lørdagen, den 11te Oktober 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Bogtrykkeriet Højbroplads 12.

Tit: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

9de Cap.

Ligeoverfor en gammel Kjærlighed.

(Fortsat.)

Stradella sparker og vil lægge sig ned. Den lille Sorte dreier rundt, naar den seer Sand. Ragout er det eneste, som ingen Nykker har. Jeg har ifinde at fikke mig Ragout, inden nogen Anden kommer mig i Forkjøbet. Mr. Biron, vil De gaae med?"

Hun gif over Salsgulvet med sine sædvanlige livlige, dansende Trin, medens hendes barnlige An-

figt straalende af en Glæde, som det er behageligt at være Vidne til og lade sig smitte af. Laurence Biron fulgte hende.

„Jeg er bange for, at Lady Austens Ankomst vil være temmelig ubeleiligt,“ hviskede Miss Wylie i den gamle Majors Øre. Længe før dette blev sagt, havde den stakkels Dvindehader slugt sin Frokost og forladt Salen. — „Mr. Biron vil komme til at føle Sandheden af den gamle Tale: at staae ligeoverfor en gammel Kjærlighed. — Troer De ikke ogsaa det?“

„Lady Austen kan ikke faae Lov til at komme endnu en lille Stund,“ sagde Majoren med et Udtryk i Ansigtet, der ikke varslende godt for Laurence Biron. „Sun har anmodet mig om at leie Værelser til sig og hendes Pige her i Hotellet. Jeg vil strax telegrafere tilbage, at der ingen er at faae førend mod Slutningen af Ugen. Biron er en prægtig Fyr! Ja, i Sandhed, en rigtig prægtig Fyr! Det vilde være Zammerfskade om saa skjønne Udsigter, der just nu have aabnet sig for ham, skulde blive ødelagte.“

Dg da Munkelæsel-Expeditionen havde tiltraadt sin Reise, og da Mr. Conyngham, tilligemed Perugino, Feltstole, Tæpper, Tørklæder, samt den skotske Enke, vare ude af Syne, travede virkelig den lille, gamle Major med iisfærdige Skridt ned ad den øde Hovedgade og sthyrede sine Fjed til Telegraf-Bureauet, der ligger tæt ved Posthuset.

„Major Brett, Esterel, til Lady Austen, Florents.“

„Der kan for Djebliffet ingen Bærelser faaes.
Jeg har sikket mig dem, De ønske, til Fredag,“

Dette var Telegrammet, han sendte.

Det synes altsaa, som om den velærværdige Lawrence Biron absolut har een Ven flere i denne Verden, end han har gjort Regning paa.

10de Cap.

Moralsk Delirium tremens.

Mellem Esterel og de Bjerge, der strække sig til Havet, ligger en Slette, saa frugtbar paa Viin og Olie, som nogetsteds i Europa.

Maisen og Hampen ere indhøstede; Druerne ere bragte til Viinpressen; men endnu minder intet Tegn paa Røgenhed, eller Mangel paa Farvespil om Vinterens Nærmelse; vilde Figentræer og den hvide Poppe staae endnu med tæt Løv; Rankerne sprede endnu deres sidste lange, karmosinrøde og offergule Stængler henad Jorden; paa alle Kanter klæder og dækker det lille vilde Græskar Høie og Gjærder med fine yndige Blade og safrangule Frugter; i Aulsgaardenes Haber høie Appelsin- og Citrontræer sig under Bægten af deres gyldne Frugter; Rinarosen, der i denne Deel af Verden benyttes til Hegn og Hækker, fylder Luften med sin fine, flygtige, søde Duft; langs de lune Fodstier i Dalen færdes de vevre Fjirbeen, og slagre Sommerfuglene, som om det kunde være i Junimaaned; Landfolkene synge i No Mag, medens de samle Frugterne

i den skyggefulde Oliveneskov. — Det synes, idetmindste for et lykkeligt Pigehjerte, som om det hele festlige, solrige, sydlige Liv er sammentrængt i den skønne Udsigt og hele Scenens og Timens fortryllende Blidhed.

Ryttereskaren fra Hotel Paris følges nogenlunde med taaleligt Sammenhold, saalænge Toget gaar ad velindgrovede Veie og paa jævn Grund; men i det Øjeblik man er naaet til Granflokken, begynder baade Folks og Vyrns Særheder at vise sig: Stradella sparker ud; den lille Sorte drejer rundt med sin Rytter paa den første Sandplet, den finder beqvem dertil, og Ragout, der følger sine Kammeraters Exempel, nægter bestemt at gaae et eneste Skridt videre

„Hermed ender mit første og sidste Forsøg paa at vise datterlig Udydighed, især naar Talen er om at ride paa Muulæsler,“ udbrød Set idet hun skyndsomst afleverede sin Rosinante til en af Førerne; „Deres Stof har gjort sin Pligt og jeg har gjort min.“ — Vi behøve neppe at tilføie, at Laurence Biron er ved hendes Side. „Staffels Papa har havt saa travlt med Respiratorer, blaae Brillen og hvide Paraplyer, at jeg længe har følt det som en Samvittighedsag at give efter, da han anbefalede mig at ride paa Muulæsler. Jeg har nu givet efter og tilsidst føiet ham deri.“

„Og behøver ikke længere at have en urolig Samvittighed,“ sagde Mr. Biron. „De veed nok, at

Samvittighed er en Mythe — vi have dette fra en af det nittende Aarhundredes største Autoriteter — et tilfældigt Produkt af Opdragelse, en Bundfældning, der tilfældigviis er bleven tilbage i Experimenternes Smeltedigel Nu, siig mig, Miss Conyngham, er De under Nogens Formynderskab? Jeg gjør Spørgsmaalet med fuldt Forsæt."

„Der blev talt Noget om Passenpaa," var Jets Svar; „men jeg synes ikke, at det gif synderligt videre, end at De lovede at see mig vel hjem, inden Matten brød frem. Gjorde det?"

„Thi dersom De er fri og ubunden, og ikke bryder Dem om for en lille Stund at tabe alle disse Folk af Syne, saa kan jeg ad en Gjenvej føre Dem til Tamaris. Der er en Fodsti gjennem den tætteste Deel af Skoven, som jeg kjender meget godt."

Han burde virkelig kjende den meget godt; thi hvor ofte har ikke den velærværdige Laurence Biron vandret langsomt ad denne Sti i et andet Selskab, end Jets.

„De vil faae nogle Jordbærbuske at see, som De aldrig har seet Mage til," vedblev han, som Svar paa et tøvende Udtryk, han læste paa Pigens Ansigt; „og ved at gaae et Par Hundrede Skridt af vor Bei kunne vi besøge Ruinerne af Kapellet Ollivules. Enhver, der tager Ophold i Esterel, undlader ikke at besøge Ollivules."

„Jeg er ikke vis paa, at „Enhver" er en til-

stræffelig Bevæggrund," svarede Jet, idet hun tøvende gav efter, „Fristelsen ligger deri, at betræde en Sti, som aldrig er betraadt af nogen Andens Fod."

„Da jeg var paa Deres Alder, vilde jeg have tænkt ligesaadan," svarede Biron; — „men nu, da jeg er ifærd med at blive gammel, foretrækker jeg de profaiske, velbanede Fodstier for de mulige Ubekvemmeligheder, der kunde møde mig paa de ubanede. -- Vil De ikke tage min Arm? — Naa, ikke. — Finder De ikke denne Skrænt for stejl for Dem?"

„Derfom De er ifærd med at blive gammel, som De siger, saa er det jo mig, der bør tilbyde at være Støttestaven," raabte Jet med en af hendes smaae Drilleminer; — „pas nu paa, Sir! og lad mig ikke gaae for hurtigt for Dem. — Jeg er bange for, at Omsorg for de Gamle og Svagelige ikke hører med til mine Dyder"

Hvor smukt saae hun dog ikke ud, idet hun dreiede sit straalende Ansigt over Skulderen for at tale til ham! Hvilken Rigdom paa Ungdom, Haab og Fremtidsløfter laa der ikke i Tønen, hvormed hun talte, og enhver af hendes Bevægelser!

Hos mange Folk komme Glæden og Nydelsen lige som stødviis; hos Jet ere de stadige og altidvarende. Hver Time af hendes Liv, som iler bort, har sit Liv og sin Duft; — hendes høitstemte Temperament lægger en Fylde i Hverdagslivet, som ældre og mindre lyk-

lige Folk søge at tilveiebringe ved kunstige Midler: Musik, Opium, Vin, Komædie, Kjærligheds-spøg o. s. v.

Laurence Biron, træt af Alt i Verden og allermeest af dens Fornøjelser, er godmodig overbærende ved hendes Enthusiasme, ligesom han vilde være det ved et Barns Snak. Hvilken Svaghed er ikke tilgivelig hos en smuk Pige paa nitten Aar? — Hvilken Eccentricitet er ikke tilbedelsesværdig hos en Arving til fyrrethve Tusind Pund.

De slentre langsomt, meget langsomt, gennem Skovene. Oh, disse Sydens Gran skove paa en smuk Novemberdag, hvor ethvert afvejlende, flygtigt Glimt af Efteraars-solen farver Nabningerne og det omgivende Krat! — Jordbærtræets blussende Bær! — Lavendler, Myrther og den kjæmpemæssige vilde Timian, fyldende den varme Luft med deres Bellugt! — — Hvor kan man indbilde sig, at to mere end halvt forelskede Mennesker i saadanne Omgivelser forsigtig skulde tænke paa at raadspørge deres Uhr, eller tænke paa Afstande og Veilængder!

Paa den Tid Biron og hans Vedsagerinde naae Olliules, er Solen kommen synlig nærmere ned mod Horizonten, og Skyggerne begynde at blive lange. Med mindre Jæt Conyngham tager sig iagt, vil Mørket overraske hende ligesom i Avignon med den velærværdige Laurence til Beskytter.

Men Jæts Sind er i Diebliffet løftet altfor høit over alle verdslige Betragtninger, til at hun skulde

frygte denne eller nogensomhelst anden Fare. De træde ind i det lille Kapel, en fuldstændig Ruin med Undtagelse af Choren, hvor der just er levnet saameget Tag, som kan skjærme et simpelt Alter, bestaaende af tvende Marmorplader, foran hvilket endnu leilighedsvis holdes en Messe i Høsttiden, eller ved Viinhøstfestene.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Gasmester C. Lehmann.

Lithograf Carl Petersen.

Steentrykker Julius Philipson.

Selskabets Bogholderkontor,

indtil den 17. ds. Nybrogade 22, Stuen, fra Kl. 9 til 11, den 18.—21. lukket paa Grund af Flytning, fra den 22. ds. i St. Fiolstræde 19, 2. Sal, Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Raadhusstræde Nr. 3 i Stuen,
aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

En og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 42.

Lørdagen, den 18de Oktober 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Bogtrykkeriet Højbroplads 12.

Det: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

10de Cap.

Moralisk Delirium tremens.

(Fortsat.)

En eenlig Tiggermunk knæler der; hans indfaldne Ansigt halv skjult af den brune Rutte; hans magre Hænder foldede over hans Hoved med et Krucifix imellem dem; han selv henjunken i brændende stille Bøn.

Bed Synet af denne stakkels Skikkelse, der viste sig i saa stærk Modsatning til Lyset og Glæden i

Ydervedenen, greb en stikkende Smerte Fets Hjerte, uden at hun vidste hvorfor og hvorledes. Hun følte en qvælende Fornemmelse i Struben, der næsten grændsede til Taarer.

Mr. Biron tog imidlertid det nødvendige Materiale ud af sin Brystklomme og begyndte at rulle sig en Cigaret.

„De har nu saa ofte givet mig Tilladelse til at røge, Miss Conyngham, at jeg glemmer, at bede om Tilladelse dertil. — Dette er den sædvanlige fordærvelige Indflydelse af Kjærlighed paa Menneskenaturen.“

Han har ikke taget sin Hat af; maaske i Anledning af, at Kirken er halv ødelagt, eller fordi den velærværdige Laurence Biron mener, at en saadan Handling er gammel Overtro, naar der ingen Tilskuere ere tilstede; — dertil taler han i saa høie Toner, at den brune Munk med et Sæt seer sig om midt i sin Andagt.

Het følte en underlig Kuldegysning.

Det er ikke første Gang, at hendes Instinkt siger hende, hvor stort et Svælg der er mellem hendes Tro — hendes simple Barnetro paa den menneskelige Natur, hvor tilhyldet den end undertiden fremtræder — og Mr. Laurence Biron's cui bono Filosofie.

„Stille! Vi forstyrre ham!“ hviskede hun, idet hun hurtigt drog sig tilbage mod Døren.

„Hvem forstyrre vi? — Den bedende Fyr der?“ — sagde Biron „Disse Munke ere en Pest gjennem hele

Syden; saude Græshopper, der ødelægge Landet. Alligevel troer jeg ikke, at Kunstnerne kunde komme ud af det uden dem — som Forgrund."

„Og De tror ikke paa denne Mand's Ærlighed?" spurgte Set med dirrende Læber.

„Ærlighed? — Nei, Moralsk Delirium tremens!" — svarede Biron med sin sædvanlige selvtilfredse Flothed. — „Jeg kan virkelig ikke sige, at jeg nogen- sinde betragtede en Tiggermunk fra et saa ophøiet Standpunkt. — De ere ærligt smudsige, ærligt begjærlige efter Penge; — det er ganske vist."

Denne Bemærkning fik øieblikkelig Befræstelse. Da de vare henved et Dusin Skridt fra Kapellet Olioules indhentede den brune Broder dem og tiggede.

Medens Biron tilkastede ham en Franc, fik Set Ærlighed til nøiere at betragte Stalkens Ansigt.

Det var sygeligt, indfaldent, og saa magert, at det grændsede til Udtærethed. To hultliggende Dine lignede frem i Skyggen af hans Kutte. Knuderebet, som han bar om sit Legeme, var blodpletet.

„Det er en af Flagellanternes talrige Orden," bemærkede Biron. „De har ikke været i Italien før? — Det tænkte jeg nok; — ellers vilde De snart blive træt af Lugten af Hellighed her. — Det er maleriske Bodsfærdige, der affone deres Synder ved Hjælp af Haarskjorter og Knudereb; men som betale deres Viin og deres Makaroni af Rjætternes Pung."

„Jeg vilde aldrig blive træt af en Hellighed, der

var ærlig meent," svarede Jet, der endnu havde Di-
nene fæstede paa den bortgaaende Munk. Selvopof-
frelse, endogsaa da, naar den ikke leder til noget Maal,
er saa sjelden, at man maa agte den, hvor den viser
sig. Dersom disse Stalkers Selvpinsler ere oprig-
tigt meente, saa troer jeg, at adskillige af andre Troes-
bekjendelser kunde have besynderligt godt af at følge
deres Exempel — især hvad Knuderebet angaaer."

„Miss Conyngham, De er meget streng."

„Ikke mod Dem, Sir! Haarskjorter og Knudereb
ere Sager, som jeg aldrig kunde tænke mig i Forbin-
delse med Mr. Laurence Biron."

Der var noget i hendes Tone og Maade at tale
paa, der ikke var ganske efter Mr. Biron's Smag.

„De anseer mig for ligegyldig," raabte han med
en velpaatagen Mine af Alvor, dersom den ikke til-
fældigvis for een Gangs Skyld var oprigtig — „De
anseer mig for ligegyldig i det høieste af alle Livets
Anliggender! Mangfoldige Gange har jeg med Smerte
gjættet deres Mening om mig! — Dersom De vidste
. — dog, det er Ting, man ikke
godt kan tale om . . . — Sandheden, Miss Conyngham,
er, at lige fra den Tid, da jeg var en Knøs
paa Kollegiet har jeg været en Eklettiker.

Da Jets Studier ikke havde gjort hende bekjendt
med dette Udtryk, forblev hun taus.

„Starpe dogmatiske Anskuelse, blind Tilslutning
til Høikirken, eller Lavkirken er det, som bringer en

Maand frem i den engelske Geistlighed. Mine Anskuelser have stedsse været mine egne — idetmindste have de aldrig været et eller andet Parties Stikord, og derfor er jeg aldrig stegen tilveirs. I en Alder af syv og tredive Aar ere de Herrer, som begyndte Livet samtidig med mig, Chorherrer, eller sidde i fede Embeder, medens jeg, som De her seer mig, staaer for Dem som en omflakkende Zigeuner, ja næsten som en Pariah.“

„De en Pariah, Mr. Biron!“

„Ja, — i bedste Tilfælde en stakkels Prædikant; — et geistligt Udskud, der maa prise sig særdeles lykkelig, dersom det betroes ham at være Sjælesørger og lede en Menighed i de tre, fire Wintermaaneder. — Til alle Tider er jeg derfor med Hensyn til mit Forhold til geistlige Sager altfor mistroisk til, at jeg skulde ønske eller vove at føie „velærværdig“ til mit Navn.“

Nu, kjære Læser! dersom Set havde haft nogle faa flere Aars Erfaring til Mennesker og Ting, eller hendes Forstand ikke havde været en Smule omtaaget, saa vilde hun have vurderet Mr. Laurence Biron's Skriftemaal, til hvad det var værd — en nydelig, lille Mussefælde.

At afholde sig fra Stikord i Partistridigheder, skjøndt en saadan Afholdenhed muligen kan lede bort fra de høie Chorherrepladser, behøver dog ikke i England at afholde en Maand fra at gjøre sin Pligt og

Gjerning som Sognepræst; — og en Zigeuner, eller Pariah, der i et af de kostbareste Hoteller kan betale sine femten Francs om Dagen, synes neppe at kunne ansees for et legitimt og logisk Produkt af Eklektisme.

Sets funde, medfødtte Menneskeforstand synes for første Gang i hendes Liv at lade sig lede vild. — Tonen i Biron's Stemme og et vist livstræt Udtryk paa hans smukke Ansigt gaaer hende paa en underlig Maade til Hjertet.

Ligesom alle andre unge og entusiastiske Qvinder har hun en hvis Tilbøielighed til at dyrke Martyrer; — og hvilken Martyrdom er saa rørende som dens, der paa Overbeviisningens høie Bud offerer verdslig Høihed og timelig Løn for Samvittighedens Skyld.

„Tilgiv mig, Mr. Biron! jeg talte taabeligt. Der maa i et Liv som deres have været større Lidelser at bære, end Haarskjorter og Svøbeslag. — Kan De tilgive mig?“

„Tilgive Dem,“ svarede han; — nej tværtimod, jeg burde spørge Dem, om De kan tilgive mig, at jeg har berørt Ting, der ere saa aldeles personlige, at de ikkun kunne have Interesse for mig selv; — men De veed nok, at De besidder en Troldomsmagt.“

Det overraskede egentlig ikke Set Conyngham, at Mr. Biron, medens han talede, tog hendes Haand og sagtelig førte hendes Arm ind under sin.

„Trods Deres Ungdom og min Alder saa

føler jeg, at jeg kan tale til Dem af min Sjæls Inderste; tale, som jeg ikke vilde kunne det til noget menneffeligt Væsen paa den hele vide Jord."

„Ikke engang til Lady Austen?"

„Lady Austen! I Sandhed, det glæder mig at tænke paa, at De snart vil gjøre hendes Bekjendtskab og lære min hemmeligssfulde Veninde og Korrespondent at kjende. — Tag hende i sin Heelhed, og hun er en Skabning med det fortræffeligste Hjerte," foiede Mr. Biron høymodigt til. — „Jeg vilde være det utaknemligste Menneffe, der existerer paa Jorden, dersom jeg ikke høit skattede Lady Austens udmærkede Egenskaber: Hun har et varmtfølende Hjerte for dem hun holder af; er gavmild hvad Penge angaaer — — —"

„Gavmild! — og i hvilken Retning?" afbrød Set ham, „gavmild mod sine Arbeidsfolk, mod Velgjørhedsanstalter, mod de Fattige? eller hvorledes?"

„Naturligviis — gavmild mod de Fattige," svarede Laurence Biron. — „De undervurderer dog ganske ikke den Dyd, at være rundhaandet?"

„Jeg maa tilstaae, at jeg anseer det for en overordentlig Godtkjøbs Dyd. Kan Dpofrelsen vel vise sig i nogen lavere Grad end der, hvor den indskrænker sig til blot at tage sin Pung frem; — men jeg maa dog ogsaa tilstaae, at jeg nærer den fuldstændigste Ligegyldighed for Alt, hvad der hedder Penge," foiede hun til med aabenhjertig Sorgløshed.

„De er lykkelig ved at være i en saadan Stilling, at det er Dem tilladt at være ligegyldig."

„Jeg veed ingen Bested om disse Ting. — Maaske har De hørt, at min Søster og jeg ere voxede op med Udsigter til stor Formue for Dinene. — Nu vel, siden vi vare Røllinger, ikke høiere end som saa, saa har det været en afgjort Ting, at dersom der ikke var Noget, der kaldtes Lov, saa vilde vi med Glæde have truffet Lod om Arven. — Enten Cora blev Arvingen og Jet den Fattige, eller Jet blev Arvingen og Cora den Fattige hvad vilde det sige? — Kunde Besiddelsen af stakkels fyrrerhye Tusind Pund virkelig føre en Brokdeel til deres Lykke?“

(Fortættets.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Kæremagermester Joachim E. Preisler.

Selskabets Bogholderkontor,

indtil den 17. ds. Nybrogade 22, St. fra Kl. 9—11,
den 18.—21. lukket paa Grund af Flytning;
fra den 22. ds. i St. Fiolstræde 19, 2. Sal,
Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Lavendelstræde Nr. 11 i Stuen,
aaabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Hennen.

Ten og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 43.

Tørdagen, den 25de Oktober 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Bogtrykkeriet Højbroplads 12.

Tet: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

10de Cap.

Moralsk Delirium tremens.

(Fortsat.)

Laurence Biron føler, oprigtig talt, meget tydeligt, hvor uendelig et Antal Brokdele de vilde føie til hans Lykke; men han er klog nok til at forholde sig taus. — Han føler endvidere, hvor let han i dette delikate Pengespørgsmaal kunde overskride Forsigtighedens Grændser ligeover for Tet, en saa eccentric, flygtig,

for pludselige Indtryk modtagelig Skabning, at hun kan kaldes en levende Paradox.

Pigen har rimeligviis allerede tidligere havt Friere til sine Penge, men dog vil Biron ikke engang for sig selv tilstaae, at han kan regnes blandt disse; men han føler dog et Slags Skinsyge paa Pengene, der rivalisere med hendes Ansigt.

„Deres Søster kommer jo allerede i denne Uge, ikke sandt?“ spørger han i en Tone, der sømmeligt skal vise den Interesse, han føler for Alt, hvad der er hende kjær. — „Jeg længes meget efter at see hende.“

„Den søde, lille Cora! Ja, dersom Adolf endelig vil tillade hende at rejse, saa vil Cora om fire Dage være i Esterel.“

„Adolf,“ gjentog Biron med lidt Uro ved at høre Jet paa en fortrolig Maade nævne Navnet paa et Mandfolk.

„Coras tilkommende Egtefælle, den velærværdige Hr. Adolfus Mejers, Sogneherre til Dulford. Hun opholder sig for Diebliffet i hans Moders Hus, stakkels lille Sjal!“

„Beklager De hende, fordi hun er i Nærheden af sin Elsker?“

„Jeg beklager hende, fordi hendes Elsker er saa nær hende. Tænk Dem, et Barn, der aldrig har seet andet af Verden end Devonshire, og nu udseet til at

tilbringe sit hele øvrige Liv i Dulford — og det ovenikjøbet som Præstefone.“

„At være Præstefone er aabenbart ikke det skjønneste Ideal for menneskelig Lykke for Dem, Miss Conyngham?“

Medens Biron talte, førte en brat Omdreining af Stien dem til Udkanten af Skoven. Landsbyen Tamaris laa for deres Fødder med sine fladtagede hvide Huse og dens Rækker af Cypresser, der stode skarpt fremhævede paa den blaae Baggrund, som Middelhavet dannede. Til Høire hævede Col Noirs mægtige Granitmasser sig, farvede af den nedgaaende Sol fra Foden til Toppen i Purpur, Rosa og Violette.

Luftens pludselige Kølighed, en Fornemmelse, som naar man en Sommerdag rører ved Is, mindede Jet paa en følelig Maade om, hvor seent det var blevet, og hvor langt de vare fra Hotel Paradis, og hun saae sig om i en Fart; — der var ikke Spor af Pilgrimme og Munkælser og intet levende Væsen at opdage.

„Jeg giver ikke ret meget for Deres Gjenvej,“ sagde Jet med en let Skjælven i Stemmen; — „dog, jeg fortryder det ikke! Jeg kan ikke fortryde at have besøgt det skjønnne Ollivoules og dets deilige Skove; — men det veed jeg, at Natten er ifærd med at bryde frem, og at der er en Spadsferetour paa fire Mil mellem os og Esterel.“

„Jeg lover Dem, at De ved Solnedgang skal være velbeholden inden Paradis's Mure,“ svarede

Biron rolig. — „Klokken er nu halv fire, og Skæb-
 nen har ordnet Alt for os paa den allernydeligste
 Maade; — ikke halv Hundrede Men herfra ligger
 Tamaris Station. Eftermiddagstoget fra Toulon vil
 være her om en halv Time, og medens vore trætte
 Venner trave Bejen tilbage med Stradella og Ragout,
 kan De og jeg i al Mag vende hjem, ad Fernbanen
 og være i Hotellet før de, og have endda tredive Mi-
 nutter tilovers. — Er De misfornøiet dermed?“

Hun misfornøiet! — Saaledes som hun staaer
 der, midt i den friske Skov med sin Haand paa Biron's
 Arm og den pragtfulde Scene paa den vestlige Himmel
 for sig, er det for Bet Conyngham, som stod hun ved
 Indgangen til Edens Have — og hendes Dine for-
 raadte hende.

Nu — eller aldrig — tænker den velærværdige
 Laurence Biron, nu eller aldrig maa Bovestykket gøres!
 — Udfaldet gjælder en mulig Frigjørelse fra hans
 tidligere trælbundne, ydmygende Stilling i Livet.

Han vakler et Minut — et Minut; en Spæn-
 ding saa stærk, en Beregning saa fiin, at det var ham
 som en Dødskamp. — Derpaa slyngede han, som
 drevet af en uovervindelig Indskydelse, sine Arme om
 Pigens slanke Skikkelse, drog hende tæt til sig — og
 kysjede hende.

11te Cap.

En æsthetisk Samvittighed.

„Min Skjæbne var afgjort det første Dieblik, jeg saae Dem i Avignon, Miss Conyngham.“

„Efterat Sakristanen havde ført mig paa gale Veie; — jeg takker for Komplimenten, Mr. Biron! men i dette første Dieblik var det jo saa mørkt som i Underverdenen.“

„Jeg havde allerede seet Dem tidligere i Hotellets Salon, og De havde vist ingen Anelse om, at jeg vogtede paa enhver af Deres Bevægelser, at jeg beundrede den qvindelige Skarpsindighed i de Argumenter, De brugte lige overfor Deres Fader og bragte ham Tomme for Tomme til at give Dem sit Samtykke til at gaae ud — — —.“

„Og saa fulgte De mig i profetisk Forudseenhed, vidende, at jeg maatte komme i Forlegenhed. Lad os sætte al denne taabelige Tale tilside, og siig mig fra dette Dieblik af aldrig Komplimenter,“ sagde Bet med rødmende Kinder, „men siig mig ærligt og oprigt — hvad synes De om mig denne første Aften i Avignon?“

„Jeg synes, at Deres Ansigt var det Skønneste, nogen Mand uogensinde kunde see.“

„Jeg bryder mig ikke om at høre noget om mit Ansigt just nu. — Hvad tænkte De om mig, Bet Conyngham? — Det synes bagefter mig, at jeg ikke burde have taget deres Arm.“

„Det syntes jeg ikke.“

„Eller gaaet i Boutikkerne med Dem, førend jeg vidste Deres Navn; — det var nok egentlig ikke ganske rigtigt?“

„Det var en heel Deel bedre end rigtigt: — det var ligefrem, naturligt, frygtløst — aldeles som De selv er. Det eneste Ubehagelige, jeg følte, var dengang De tog mit Kaart og ønskede mig god Nat. De lagde ingensomhest Følelse for Dagen, ikke Spor af Nysgjerrighed efter at vide, om Smith, Jones eller Robinson havde været Deres ledsager — De løftede Hovedet iveiret, en heel Deel høiere, end De løfter det i Dieblikket, Miss Conyngham! og gif majestætiss bort, idet De, baade i moralsk og fysisk Forstand, lod mig staae i Kulden.“

De tredive Minutter ere endnu ikke forløbne. — De Elskende staae endnu paa det samme Punkt i Skoven: det mørke Krat af Fyr bagved sig, og ligeoverfor sig: den straalerige, mangefarvede Solnedgang. — — Det vil for stedsse blive et Erindringspunkt i Det Conynghams Liv, der ligesom et Sværd vil dele det i tvende Dele, hvad enten det skal fortsættes ved Laurence Birons Side, eller skilt fra ham.

Ingen formel Erklæring eller Modtagelse har fundet Sted fra nogen af Siderne — — — dette skeer aldrig, undtagen ved Skinet af Theatrets Fodlamper.

Et Nys, et hviffet Ord , nogle faae Sekun-

der, i hvilke hun følte Biron's Arm trykke hende tæt til sig — dette er Alt, hvad Jet erindrer sig af det vigtigste Dieblif i hendes Tilværelse.

Men, ikke destomindre veed Biron, at fra dette Dieblif er hun hans — uigjenkaldelig hans.

I et Tilfælde, hvor en riig Arving hændelsesviis baade var en Verdensdame og den rige Arving, vilde Mr. Biron neppe have været tilfreds uden et tydeligt Lofte og en eller anden bestemt Udtalelse af det hellige, beroligende Ord „Ægte Skab;“ — men at have kysset Jet Conyngham, at have omfavnet hende uden at blive stødt tilbage, det vidste han af et Instinkt, der var paalideligere end han selv, var fuldkommen tilstrækkeligt. — Pigen vilde blive hans Kone.“

„Naar jeg nu tænker paa,“ hvifkede han ømt, „at for fjorten Dage siden vare vi aldeles fremmede for hinanden! — Jeg kan neppe fæste Lid til min Lykke! Hvorved har jeg fortjent — og hvorledes skal jeg nogenfinde fortjene den Lykke, der er falden i min Lod? —“

„Jeg kunde jo opfaste det samme Spørgsmaal! — Hvad kan der findes hos en ung taabelig Pige paa min Alder, saa at De paa den hele, vide Jord just skulde vælge mig?“

Hendes Ydmyghed var ikke langt fra at fremkalde en piinlig Anger hos Mr. Biron. — At Jet Conyngham og mangen anden Qvinde kunde nære mere end almindelig Følelser for ham, var ingenlunde overra-

skende. Laurence Biron havde ikke naaet sit otte og tredivte Aar uden at kjende og have prøvet den Magt, han ved sit Ydre og sit Væsen er istand til at udøve. Det er hendes ydmyge Opgiven af al jordisk Belsærd, hendes ubetingede Modtagen af en Mand, der, vitterlig for Alle, er saa fattig som han — der næsten smerteligt berører hans moralske Følelse.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Handskemager P. V. E. Meyer.

Selskabets Bogholderkontor,

St. Fiolstræde 19, 2. Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Lavendelstræde Nr. 11 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Vennen.

Ten og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 44.

Lørdagen, den 1ste November 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Bogtrykkeriet Højbroplads 12.

Tit: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

11te Cap.

En æsthetisk Samvittighed.

(Fortsat.)

„Deres Fader vil maaske betragte mine Fortjener i et andet Lys; end De,“ bemærkede han alvorligt; — „vi behøve jo ikke at meddele ham Noget endnu. — Hvad der saa maa komme, saa lad mig dog en tre, fire Dage nyde den Glæde, at være i Paradis! — Deres Fader vil maaske ansee Dem altfor

ung, for smuk, for rigt begabet i enhver Henseende, til at kaste Dem bort til mig."

„Kaste bort!" raabte hun, idet hun, skjøndt alvorlig, dog smilede til ham med Djnene. „Jeg har forbudt Dem at sige mig Komplimenter, Mr. Biron. — Dnsker De, hvad der er skeet, ugjort? — Skal jeg maaske begynde at holde smukke Taler til Dem — eller taler De i Spøg?"

„Jeg er bange for, at det er en Sag af den allerhøieste Alvor. — Jeg er en fattig Mand, og, hvad værre er, en Mand uden Udsigter."

„En Mand med Deres Dygtigheder kan aldrig være det," svarede hun, medens en Rødme steg op i hendes Kinder; — „jeg har fortalt Dem allerede een gang idag, at for mig er Penge Intet, men jeg er ærgjærrig, og glæder mig til at see Dem komme til Udmærkelse ved Deres egne Talenter og Deres egne Gjerninger."

Ærgjærrighed, Gjerninger, Talenter! — Disse Ord lode for den velærbærdige Laurence Biron som et tomt Ekko fra længst forsvundne Tider. — Personlig Bekvemmelighed, personlig Belvære, Vissheden om, at han aldrig mere skulde være nødt til at tage et hvidt Halstørklæde paa, undtagen naar han skulde i Middagselskab; at han aldrig mere skulde være Lady Austens Tyranni og Luner underkastet — det var Grændserne for hans filosofiske og forhaabningsfulde Anskuelser; — det var Alt, hvad han begjærede af

Forfængelighedernes Forfængelighed, af det som vi kalde
— Livet.

„De er en Entusiast, Miss Conyngham! og Deres Entusiasme klæder Dem godt; men De glemmer blot, at jeg er atten Aar ældre end De i enhver Henseende.“

„Maa jeg spørge, har De altid ifinde at kalde mig „Miss Conyngham“?“

„Jeg har ventet paa Tilladelse til at kalde Dem *Fet*“

„*Fet*“ — — Mr. Viron's Maade at betone Navnet paa, blev i hans Tilhørerindes Øre et Kjælenavn.

Han føiede til: „Jeg troer, at jeg kunde være bleven forelsket i enhver Pige, som hed „*Fet*“, selv om jeg aldrig havde seet hende.“

„Paa mig passer Navnet ikke; det har Folk fortalt mig, lige fra den Tid, jeg kunde gaae alene; men det er et hyndet Navn i Boston, og et gammelt Navn i min Moders Familie. — „*Fet*“ — (Agatsteen.) — skulde egentlig være en Person med en Hud, gjen-nemsigtig som Alabastr og en høi, skinnende hvid Pande; hendes Haar og Dienbryn skulde svare til den sorte Edelsteens Navn; — hendes Profil burde være græst og hendes Sind uden Lyde.

„Sind!“ udbrod Viron med forstilt Forfrækkelse; — og hermed greb han Pigens veldannede, solbrændte Hænder, førte dem til sine Lærer og berørte dem med

en Glæde faa inderlig, som naar man indaander Duf-
ten af en Rose i Junimaaned, eller den friske Mor-
genluft ved Dagary. „De vil dog vel ikke fortælle
mig, at De har et lunefuldt Sind?“

„Derjom De ikke havde gjort mig til Deres
Fange, saa kunde jeg maaske have givet Dem et rasft
Svar paa dette Spørgsmaal “

„Fange — stakkels lille Fet!“ — Han holdt be-
standig hendes Hænder i sine og saae ned paa hendes
oprigtige, ærlige Ansigt med et Slags Medlidenhed; —
(jeg har nok tidligere gjort Læseren opmærksom paa, at den
velærværdige Laurence Biron besad en æsthetisk Sam-
vittighed, men som kun lod sig mærke ved sjeldne høi-
tidelige Leiligheder.) — „Maaske vil De nok ved
Leilighed forklare mig Betydningen af det Ord
„F a n g e “

„Altkurat som De, Mr. Biron! nok ved Leilighed
vil oplyse mig om, hvad De forstaaer ved „lunefuldt
Sind“. — De kan stole paa, at jeg under alle Om-
stændigheder skal vide at beherske mig selv. — jeg er
dannet af solidt Stof.“

„Hvor naar mener De, at holde op med at kalde
mig Mr. Biron?“ — spurgte han.

„Jeg antager aldrig,“ svarede Fet. — „Hvor
skalde jeg finde et bedre Navn, end Deres eget?“

„Og dog har De forbudt mig, at kalde Dem
Miss Conyngham.“

„Det er en anden Sag; — det synes saa na-

turligt og at falde saa ganske af sig selv, at høre Dem sige Det."

„Og det vilde ogsaa synes naturligt, og i alle Tilfælde være overmaade behageligt at høre Dem sige Laurence."

Hun tænkte et Øjeblik alvorligt efter og rystede derpaa med Hovedet.

„Om jeg ogsaa vilde forsøge paa det en heel Time, saa vilde jeg aldrig faae mine Læber til at udtale det, Mr. Biron. — Husk paa, at jeg ikke har kjendt Dem længere end i fjorten Dage; — at De er atten Aar ældre end jeg, og at — — — —."

„Dersom De vilde handle logiff, Barn! — læg Mærke til, at jeg ikke venter det af Dem; — jeg siger blot, dersom De vilde handle logiff (og det vilde Deres Fader ganske vist gjøre), saa maatte disse Betragtninger ogsaa kunde holde Stik i vægtigere Spørgsmaal end her, hvor Talen kun er om et Fornavn."

Det svarede ikke.

„See nu — jeg giver Dem eet Minuts Betænkningstid," sagde han, medens han holdt hendes Hænder fast omsluttede: — „Vor Tid er kort; — Toget vil passere Tamaris næsten øjeblikkeligt; men det er min Beslutning, at førend vi forlade denne Plet, skal De kalde mig Laurence. — De veed, at jeg har Dem i min Magt."

„Har De virkelig? — Det er meget mere sagt,

end noget levende Menneske endnu har turdet sige."

„Jeg kan vel ikke komme til at see paa mit Uhr, men kan alligevel temmelig nøie udregne et Minut;" sagde han; — thi Set havde gode Kræfter og Mr. Biron maatte bruge begge Hænder for at holde hende fast.

„Og hvis jeg nu nægter at adlyde?"

„Saa vil De komme til at bøde for Deres Ulydighed."

Hun anede Meningen af hans Ord, og raabte blussende af Brede og med funklende Øine: „Mr. Biron! — Sir! — —."

Han slap øieblikkelig hendes Hænder.

„Vi ville ikke tale om Bøder, Set! — Jeg beder om et frivilligt Kys, om et Kys af egen Tilskyndelse."

Hun tøvede; Stolthed, Brede, Undseelse og Skam prægede sig vexelviis paa hendes smukke Ansigt. — Endelig fik en Følelse, stærkere end de alle, Overmagten. — Hun fremstammede sagte hans Navn og lagde sine Arme om Laurences Hals.

12te Cap.

Baccarat.

Mr. Conynghams Spaadom, angaaende „en Streg af Nordostvinden" (den ubehagelige „Mistral"), gik fuldstændig i Opfyldelse henimod Midnat. Næste Dag brød en fuldstændig Cyclone (Hvirvelstorm) løs over

Esterel. Støv og Gruus førtes i tykke Skyer gennem de snevne Gader; Skorstenene styrtede ned, og Tagene blæste af; Brudstykker af Palmetræer, Aloer og Kaktus — de sidste Levninger af Efteraarets Herligheder i „Paradisets“ haver — pidskedes i massevis mod Salonens Binduer. — Der var ikke en Kamin i Huset, uden at den røg — ikke en Beboer i Huset, uden at hun eller han jo brummede.

Forgjæves erklære Hr. Schmidt og hans Sekretær, at dette Veir er en fuldstændig Undtagelse paa denne Aarstid; — forgjæves forsikre Opvarterne, at en saadan Storm har man aldrig oplevet i Mands Minde i Esterel; — gamle, erfarne Rejsende, som Mr. Conyngham, svøbe sig ind i Pelsværk og Kapper, og glæde sig lidt ondskabsfuldt over deres Medmennesker, medens de forkynde, at dette er Begyndelse til Vinteren. — Lad de sangvinske uys Ankomne, og dem der sætte Lid til de londoniske Lægers Erklæringer og til det deilige Klima i Syden, — lad dem bare vente til Februar, hvis de ville gjøre Bekjendtskab med Mistralen, naar den er paa sit Værste.

Genimod Aften begynder det at regne; ikke som vi see dette gaae for sig i England, men som om Vandet ved Hjælp af en kjæmpemæssig Dampmaskine blev styrket spandevijs fra Skyerne ned paa Jorden. Saa kommer der igjen et Udbrud af Nordostvinden, derefter i et Par Døgn, Nat og Dag, stadig folde Regnstrømme, Slud og Sne.

Paa den tredie Dag seer den velærværdige Lawrence Biron sig endelig nødsaget til, enten det saa vil blive Regn eller Solskin, at opgive den behagelige Beskæftigelse, at gaae og gjøre sig lækker i Paradis, at begive sig til Nizza.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Fru Marie S. Sørensen, Datter af
Murer J. Sørensen.

Selskabets Bogholderkontor,

St. Fiolstræde 19, 2. Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Lavendelstræde Nr. 11 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Bennen.

Ten og halvfemtefindstyvende Aargang.

N°. 45.

Tordagen, den 8de November 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Bogtrykkeriet Højbroplads 12.

Det: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

12te Cap.

Baccarat.

(Fortsat.)

Endstjøndt hans Udsigter ere straalende, og skjøndt Set's fyrrethve Tusind vise sig i Straaleglands i det Fjerne, befinder hans Velværdighed sig dog for Dieblikket i en af disse kroniske Pengesygdomme, der ikke ere ham ukjendte i Livet. Schmidt og Sekretairen have høfligt, men bestemt, givet ham et tydeligt Vink om, at de tvende sidste Hotelregninger ikke vare betalte. —

— Det har hans Belærværdighed slet ikke lagt Mærke til; — hertil have Schmidt og Sekretæren tilladt sig at bemærke, at i deres Etablissement pleie aldrig Regningerne at henstaae ubetalte i to Uger, og at det vilde være dem kjær, om det skulde være hans Belærværdighed belejligt at skrive dem en lille Anviisning til imorgen.

Det er ikke blot hans Belærværdighed ikke belejligt, men aldeles umuligt at skrive en Anviisning til imorgen, eller nogenstomhelst anden Dag; — hans Belærværdighed er bankerot, ikke alene paa Penge, men ogsaa paa Kredit, — og har forlængst opgivet den gode Skik at føre en Anviisningsbog med sig i sin Reisesæk.

En gammel Filosof, som altid opmuntrede sine Disciple til at tage Livets Omstiftelser med Ro, pleiede ofte at minde dem om, at de kunde forlade det, naar de behagede; — eet Middel stod dem altid aabent.

Døren til et moralsk Selvmord har i mange Aar staaet aaben for Biron; og, indtil han modtog Mhyladys sidste Brev, indtil han saae Jet Conyng-hams Ansigt i Avignon, var det hans Hensigt, endnu i denne Vinter, at give efter for en Skjæbne, der blev ham for tung at bære; — han havde indtil Overmættelse gjort Bekjendtskab med Kreditorer, Ryf-fere, Vexelryttere, Ebræer og alle den Slags Venner, og det havde været hans faste Beslutning, at gjøre

Ende paa denne trættende Tilværelse ved at ægte Lady Austen og derpaa lade sin Sjæl døe i Fred.

Fred — idet han blev den Tyrans lovlige Slave, som i mange Aars Guerillakrig afvejlende havde behersket ham, eller ydmyg ligget for hans Fødder! — Fred — idet han blev en falmet Skjønheds Livsledsager; — en gammel Kofette, en Menneskesjæl uden nogen anden Interesje paa denne Jord for hvad der gaaer ud over Budder, Bisitkaart, Stads og Haarphunt; — en Menneskesjæl, der kun anspores af en eneste, fortærende Videnskab, der er Moder til en Mængde andre og ringere: Haveshyge, Simpelhed, Jalousie, Egenfjærlighed, og den er Forføngelighed.

Nuvel, en Mand maa have Udkommet, hvis han vil leve, med mindre han mener, at et Pistolskud er bedre, end et Giftermaal for Penge; og i mangen lang Time i søvnløse, jammerlige Nætter efter Middags- og Aftengilder, i hvilke han har været den oplivende Sjæl, har Mr. Virons Sind været omtumlet ved at drøfte Valget mellem disse to Alternativer. — En Mand maa have Udkommet, og dog synes det — i sit sex og tredivte Aar at blive ombvandrende Tiggermunk — hvor malerisk end en Saadan kan tage sig ud paa et Billede — at være et Bovestykke, der neppe vil betale sig godt.

Indtil denne Alder, omtrent vel Halvdelen af hans Leveaar, er den velærværdige Herre næsten altid sluppen heldig fra sine forskjellige Uventyr baade i

Pengefager og ved andre Lejligheder. Verden har viist mere end sædvanlig Mildhed mod den smukke, ødsle Præst, der er takkelig, ung og begavet just med de Talenter, som Verden sætter Priis paa.

Han var fattig og — lad hans Fattigdom være hans Undskyldning — en Spiller, men ærlig og ædelmodig! — han var en Fritænkter, men en Fritænkter, der dog har Mod til at vedkjende sig sine Anskuelser. — Hvis han var opvoxen til Modenhed og havde kunnet arbejde sig frem, fri for den Austenske Indflydelse, som har været hans Ødelæggelse, saa havde man maaskee faaet at see, af hvad Stof Manden var sammensat.

Han havde naaet sin fem og trediveaarige Fødselsdag, og Udsigterne til en Gjenfødsel vare sundne. Den Austenske Indflydelse vedvarede, og man begyndte nu at blive opmærksom paa, hvad den velærværdige Laurence Biron egentlig var bleven til. Verden traf paa Skuldrene og traadte over paa den modsatte Side.

I de sidste forløbne atten Maaneder har han for-gjæves søgt Plads som Kapellan eller Hofmester. — Mr. Biron's Talenter og Ansøgninger møde altid det samme Svar, baade hos Benner, Mellemmænd og Agenter: „Havde han blot skrevet en Uge tidligere, saa havde han kunnet faae det og det Kapellani, eller saa vilde den og den Myndling være bleven ham betroet. — Hertil føies de sædvanlige stereotype Udtryk,

„hvor ondt det gjør Bedkommende,“ og de sædvanlige Forsikringer om, at dersom der atter skulde tilbyde sig en god Plads, da skulde visseligen hans Ansøgninger, Talenter og Fortjenester blive erindrede.

Ingen har en ledig Prædikestol tilovers til ham; intetsteds findes en ung Herre, hvis Opdragelse er forsømt, og som vil betale godt, der trænger til en Hovmester; — og dog er han ingen værre Mand end for to Aar siden; han holder ikke mere af Baccarat eller Hestevæddeløb, og er ikke løsere i sine theologiske Anskuelser end tidligere; — nej — han er simpelthen ude af Mode.

Og — dersom nu ogsaa Døren til det ovenfor antydede moralske Selvmord blev lukket i for ham? — Dersom nu Lady Austen den mest ustadige blandt Kvinder, fulgte Strømmen, traadte med Mængden over paa den anden Side og skænkede en eller anden Doctor Herzlieb, der regjerede for Diebliffet, sin Kjærlighed og sin Formue og lod ham staae uden en Hvid?

Denne Mulighed var falden ham ind under et kort Ophold i England, fordi der i de Breve, han i den Tid modtog fra Mylady, viste sig en umiskjendelig, tiltagende Gnavenhed, og hans Beslutning var ogsaa fattet, da han stiftede Bekjendtskab med Set Conyng-ham. — At see Set, var at elske hende; — — og nu, førend han for Alvor havde begyndt at anstrenge sig, havde han vundet hendes Hjerte og — hendes Formue.

. Det havde været Biron's Hensigt at begaae det moralske Selvmord, at blive Lady Austens Husboud, — og nu — uden nogen egen Fortjeneste finder han sig elsket af den yndigste og reneeste Kvinde med Udsigt til en hæderlig, uafhængig flot Stilling i Fremtiden, uden andre Ubehagligheder i Diebliffet end, den at hans Pung er tom, og at han bliver rykket af Schmidt og hans Sekretair for at han skal betale sin Regning.

En Regning paa tre fire Hundrede Francs! — Han smiler, medens han gjennemløber Posterne; — Poster, om hvilke han for fjorten Dage siden upaatviveligen vilde have skjændtes med Hr. Schmidt, ere for den tilkommende Millionair rene Bagateller; — han roser de billige Priser i hans Etablissement; — det er nødvendigt, at Mr. Biron gjør en Svipptour til Nizza; — det er nødvendigt, at Mr. Biron aflægger et Besøg hos Brødrene Ulrichs, hans Bankierer; — Hr. Schmidt har naturligviis Intet imod, at Mr. Biron forbliver hans Debitor indtil sin Tilbagekomst.

Hr. Schmidt, endsskjønt han er den Forsigtigste af alle Preussere, staaer magtesløs ligeoverfor hans Belærverdigheds lette og flotte Behandling af hans Fordringer; og i den tidlige, graae Novembermorgen bøjer et taarevædet Pigeansigt sig ud af et af de øvre Vinduer i Hôtel Paradis for at passe paa Mr. Laurence Biron's Afrejse; — det er Apriltaarer, der

hurtigt udgihdes; men ogsaa hurtigt tørre. — Set Conynghams Kjærlighed er endnu i sin første Blomstringstid, hvor det, at kunne tale om den fraværende Elsker, for et nittenaarigt Hjerter ickun er een Grad mindre dyrebart, end hans Nærværelse. — Men Cora, det eneste menneskelige Væsen, med hvem hun kunde tale om Biron, kommer først henad Aften til Esterel; — stakkels Cora! for hvis Ønsker Dulfords snevre Horizont danner Grændserne, — med den uromantiske Rector i Dulford til Helt i sit Livs Drama.

Man har sagt, at for Ingen lykkes Noget bedre, end for Lykken, og Biron fandt denne Grundfætning bekræftet, inden en Time efter sin Ankomst til Nizza. — For en Uge siden — vilde da Dhr. Brødrene Ulrichs have forstrakt den velærværdige Laurence Biron med tyve Pund eller tyve Francs paa sit eget Navn? — Jeg troer det neppe. — For en Uge siden var for dem den velærværdige Laurence Biron ickun den pengelaanende, tomkommede, fortjolede Eventyrer, som Dhr. Ulrichs til deres Fortræd kun havde kjendt altforgodt i flere Aar; — høitklingende Løfter vare hans eneste Cautionister, og den fjerne usikre Udsigt til, engang i Tiden at blive Lady Austens Gemal den eneste nogenlunde reelle Sikkerhed, han kunde byde.

Med hans forandrede Udsigter synes selve den ydre Mand at være bleven forandret; han træder ind i Banken med en Mine, som var han en Handelsfyrste; — han ønsker en Samtale med den ældre af

Cheferne for Bankierhuset, ligesaa rolig, som om hans Mellemværende med Huset var en af Firmaets Hovedstøtter; — han modtager et Hundrede Pund mod sin egen Underskrift paa et Beviis, i hvilket rigtignok Frederik Conynghams Navn findes indført paa en fin Maade.

„Juden Nytaar, min kjære Ulrich! vil Mr. Conyngham være min Svigerfader. Min Forbindelse med hans Datter er endnu ikke formelt declareret; men jeg veed, at jeg kan stole paa Deres Discretion. Hvad min Forlovedes Formue angaaer — — —.“

(Fortsattes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

St. Fiolstræde 19, 2. Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Lavendelstræde Nr. 11 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Bennen.

En og halvfemtefindstyvende Aargang.

N°. 46.

Lørdagen, den 15de November 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Bogtrykkeriet Højbroplads 12.

Tit: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

12te Cap.

Baccarat.

(Fortsat.)

„Oh, tal ikke om Mademoiselle Conynghams Formue,“ afbrød den høflige Banquier ham, „Mr. Conynghams første Kone var en rig vestindisk Arving; — en uhyre Masse Penge, samlede ved Sukkerplanter; — jeg var en Dreng, paa den Tid Ægteskabet blev indgaaet, men erindrer godt de nøjere Omstændigheder. Den unge Dame, med hvem De er

bleven forlovet, vil faae en Medgift paa idetmindste fyrrethve Tusind Pund."

Bestandig den samme latterlige Krønike om Sufferplantager og om en vestindisk Moder. — Godt — Krønike, eller ikke Krønike — det er aldeles ligegyldigt; — Kilden til Jets Rigdom ligger Laurence Biron saare lidet paa Sindet, forudsat at denne blot bliver hans. Vægten af de Hundrede Pund i blanke, solide Guldpenge synes ham en dejlig Førstegrøde af hans gheldne Fremtid. Han spadserer om i Nizza og betragter de velkjendte Gader og Boutikker i en Ruus, som en Mand, der har spiiist Opium. Uhyre, blaae og orangefarvede Plakater underrette Publikum om, at Operasaisonen begynder iaften. Mademoiselle Rose Pinson, en smuk Figurantinde, som Biron godt mindes fra Paris, findes blandt Navnene paa corps de ballet.

Han styrer sine Fjed til Nizzas fornemste Blomsterhandel, kjøber den kostbareste Bouquet, som findes der, og kaster den samme Aften fra sin gamle Plads i Parquettet for den letfodede Mademoiselle Roses Fødder! Idet han kommer ud fra Theatret lægger En sin Haand paa hans Skulder; det er den berhyggede Grev Zaffa, en af hans altfor nøie Bekjendte fra Spillebordet, som foreslaaer ham at gaae i Klubben og faae en lille Whist. Da Mylady ikke er i Nizza, saa har hans Belærbarhed jo Aftnerne til sin Raadighed? — Whisten betyder „Baccarat;" —

Ekstrakt

af

3die Kvartals=Regnskab 1879

for

det forenede Understøttelses=Selskab.

Indtægt.

1. Kassebeholdning fra 2det Kvartal d. N.		Kr
2. Halvaarligt Kontingent:		8,85
Restance fra forrige Kvartal	503 Kr. 16 Dre.	
anviist for dette Kvartal 10 Kr. 50 D.		
Hs. Maj. Kongens Bidrag <u>40 — " —</u>	50 Kr. 50 Dre.	
	<u>553 Kr. 66 Dre.</u>	
deraf er indkommet	271 Kr. 50 Dre.	27
Restance ultm. Septbr. 1879.	<u>282 Kr. 16 Dre.</u>	
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 91de Aargang Nr. 27—39 inkl.		1,45
4. Renter:		
1/2 Aars Rente til 1ste Septbr. 1879 af £ 9100 dansk-engliske Obligationer à 4% p. A. = £ 182 à 18 Kr 17 Dre.		3,30
5. Afdrag paa Laan:		
Restance fra forrige Kvartal	1,470 Kr. " Dre.	
anviist for dette Kvartal	3,768 — " —	
	<u>5,238 Kr. " Dre.</u>	
deraf er indkommet	3,836 — " —	3,83
Restance ultm. Septbr. 1879	<u>1,402 Kr. " Dre.</u>	
6. Taget til Indtægt en anvist Pension	12 Kr. 50 Dre.	
		<u>17,75</u>

Kjøbenhavn, den 30te September 1879.

Dvereenstemmende

C. N. Laurrup.

D.

Udgift.

	Kr.	Ø.
Ordre fra forrige Kvartal Kr. " Dre. Rest for dette Kvartal 2,775 — 50 — <hr style="width: 80%; margin-left: 0;"/> 2,775 Kr. 50 Dre.	2,763	"
Betalte i Kvartalet 2,763 Kr. " Dre. Rest til Indtægt . 12 — 50 — <hr style="width: 80%; margin-left: 0;"/> 2,775 Kr. 50 Dre.		
Ordrede ultm. Septbr. 1879 " Kr. " Dre.		
<hr style="width: 80%; margin-left: 0;"/> Indtægter 1,475 " " Andre Administrationsomkostninger 82 30 Bladets Trykning 377 "		
Rest i Nationalbanken:		
Rest fra forrige Kvartal . . . 12,000 Kr. " Dre. Rest i Bde Kvartal 8,000 — " — <hr style="width: 80%; margin-left: 0;"/> Rest ultm. Septbr. 1879 4,000 Kr. " Dre.	8,000	"
Rest af Laanet i Nationalbanken	81	57
<hr style="width: 80%; margin-left: 0;"/> Rest af Kassebeholdning ultm. Septbr. 1879	4,973	41
	17,752	28

E. Borgen,
Selskabets Kasserer.

N. G. Neimann.

Kierrungård,
Bogholder

rollen.

Timen varer til Daggrøn, og Jets Elsker taber sit Guld til den sidste Frank:

„Og med forfærdet Die Morgnen seer ham staae

„Som Tigger — han, den nye saa rige Mand.

Paa sin Hjemrejse til Esterel i Eftermiddagens Løb trøster Mr. Biron sig ved at mindes det gamle Ordsprog: — at den, som taber i Spil, har Lykken med sig i Kjærlighedsfager. — Det er besynderligt nok, at en Mand, der anseer Samvittigheden for en Fabel, — Bønnen, som en moralsk Delirium tremens, — at han kan endnu fastholde og trøste sig ved en saa barnagtig Overtro, hvor Talen er om Hjerter og Ruder. — Kunde han blot see en Udvej i sin øjeblikkelige, forfærdelige Forlegenhed; — thi, hvorledes det end gaaer med Schmidt og hans Secretair, saa kan hans Gæsgjæld ikke behandles som en Handelsmands Regning.

Det er bleven afgjort mellem Jet og ham, at Mr. Conyngham skal underrettes om deres Forbindelse i det første gunstige Dieblis efter Coras Ankomst. Mr. Conyngham er maaskee en Mand, som det er let at komme ud af det med i Pengefager; — maaskee er han en Mand af denne uskateerlige, men sjældne Race af Mennesker, som gjør sig en Fornøjelse af at laane Penge ud? — Hvis ikke — thi Penge maa der skaffes tilveje, og det strax — naa, saa har han jo Lady Austen. I alle de svundne Aar, under alle de stormfulde Omvælinger i deres Venfskab, har

han aldrig undflaaet sig for at hjælpe ham i hans hyppige Pengeforlegenheder; og naar han først er gift, saa skal han føle den Glæde, det vil være ham, med Renter at tilbagebetale enhver Belgjærning, som den grusomme Modgang i hans Liv, har tvunget ham til at modtage.

Hensunken i Drømmerier om Det Conyngham — jeg mener egentlig Det Conynghams Penge — og alle de usle Forlegenheder, han endnu kan blive udsat for, inden han faaer dem under endelig Behandling, nærmer Mr. Biron sig Maalet for sin Rejse.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaet nyt Medlem:

Blikkenslagermester F. E. A. Steffens.

Selskabets Bogholderkontor,

St. Fiolstræde 19, 2. Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ til 10 $\frac{1}{2}$ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Lavendelstræde Nr. 11 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ten og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 47.

Torsdagen, den 22de November 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Bogtrykkeriet Højbroplads 12.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen d. 4. Decbr. 1879 Eftermiddag Kl. 6 afholdes en Repræsentantsforsamling i Efterslægts-Selskabets Gaard, Østergade Nr. 54, i hvilken der bliver at

1. foretage Valg af:

1 Revisor og

3 Repræsentanter til at foretage det aarlige Kasseeftersyn, og

2. tage Bestemmelse om, hvormeget der for Aaret 1880 maa anvendes til Laan, Pensioner og Gratificationer.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab d. 18. Novbr. 1879.

C. N. Lantrup. D. F. Olsen. A. G. Reimann.

Kierrumgaard.

Det: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

12te Cap.

Baccarat.

(Fortfat.)

Solen er ifærd med at gaae ned bag Bjergene Les Maures, da Toget passerer Carnoules. De rosenfarvede Bjergtoppe, den opalfarvede Himmel gjenkalder, skjøndt han ikke tør regnes til de Sentimentale, Scenen i Fyrrestoven, — Mindet om hans barnlige Elskedes første Nødmen, da hun hvissede hans Navn, — den første Berøring af hendes Læber. — Han elsker ikke paa den Maade, som Mark Austen elskede, eller som Set gjør det; men han holder af Pigen saa meget, som han overhovedet er istand til at holde af Noget, og seer med virkelig Utaalmodighed det Dieblisk imøde, da han atter skal slutte hende i sine Arme. Naar Kjærlighed og Fordeel ere uadskillelig forbundne, saa kan en Fraværelse, endog kun paa sex og tredive Timer, være ledsaget af Farer.

Efter Ordre venter Omnibussen fra Esterel paa ham i Salon, en lille Station fem Mile fra Esterel, ved hvilken Passagererne fra Syden pleje at standse, istedetfor at gjøre den længere Omvej over Tamaris. Den tydske Konduktor nærmer sig med Haanden til Huen; der ventes endnu tvende Rejsende til Hotel Paradis med samme Tog; — han veed ikke, om „der gnädige Herr“ vil være saa god at vente paa Perronen, medens der bliver sørget for Godsjet, eller om „der gnädige Herr“ strax vil tage sin Plads i Omnibussen.

Biron indtager mekanisk sin Plads; hans Tanker ere endnu stadig hos Jet, der nu tilligemed Cora vil begynde at vente hans Ankomst. Mekanisk lytter han til, hvorledes Kuffert efter Kuffert, Rejsesæk efter Rejsesæk, under mangen Ed af Rudske og Jernbanebetjente, blive fastede op paa Kuffet; mekanisk betragtede han et Par engelske Fruentimmer, tilsyneladende Frue og Pige, der forlade Stationsbygningen. — De komme nærmere; — han hører en Stemme, som han synes at skulle kjende, i en heftig Tone paa slet Fransk trættes med en af Dragerne om Betalingen; han seer et Glimt af den Enes Ansigt; — og — et Dieblisk efter staaer Lady Austen — thi hende er det — paa Omnibussens Trin, stiger ind og gjenkjender ham!

„Laurence!“

13de Cap.

Solskin, Ild, Dug.

„Jeg er ham ikke værd,“ siger Bet i en bedrøvet Tone; — „det er det eneste Skaar i min Lykke; — jeg veed, at i aandelig Henseende vil jeg aldrig kunne naae op til ham.“

„Jeg vilde ønske, at vi blot vidste, om Mr. Byron har et tilstrækkeligt Udkomme.“

Det vilde være vanskeligt at finde to Søstre, mere paafaldende ulig hinanden, end Frederik Conyngs Døttre; — dette er maaskee een af Grundene til den inderlige Kjærlighed, der knytter sammen.

Bet er, som vi allerede have bemærket, en Juno liig i Figur og Væsen; — Cora er lille, mørk, fiv-skaaren, med sort glindsende Haar, stærkt kruset om det lille Hoved; med et Par forte, straalende Øine; med nette, regelmæssige, men kun lidet udtryksfulde Ansigtstræk.

Bet er af Temperament heelt og holdent Energie, — heelt og holdent en Blanding af Yderligheder, — den mærkeligste Sammensætning af Solskin, Ild og Dug. Hun er i sit nittende Aar, i sit Sind og sin Tanke en fuldstændig Oprørerske mod de Tusinde smaae Tvangsbaand, Bagateller og Konvenientser, der paa lægges os i det daglige Liv; — hun vil see, domme og vælge selv, og skjætter kun lidet om at lære det conventionelle Livs mange, smaalige Bedtægter efter

Kapitler og Vers, hvorved Folk ellers føle sig saa højligent tilfredsstillede.

Cora er overfladisk, rolig, næsten lad, og føler ingen Trang til at bryde gennem Skallen paa Noget-somhelst. Hun begjærer intet mere af Livet, end at hun, Cora Conyngham, aldrig skal blive nødt til at staae tidligt op, eller gaae for langt, eller blive underkastet store, legemlige Lidelser. Hendes Ergjærrighed indskrænker sig til en Wienervogn paa Tjrede, et vel besat Bord, en Kammerpige, der forstaaer sine Ting, og endelig et Bibliothek, vel forsynet med Romaner i tre Bind.

Paa Jets Handlinger kunne I aldrig være visse iforvejen. Ligesom der i adskillige Mineraler findes en Evne til at lyse, som imidlertid forbliver bunden indtil den løses og træder i Virksomhed derved, at Barmen pludselig faaer Afgang til den, saaledes er det med Jet, hos hvem der findes mægtige Evner, baade i god og daarlig Retning, der kunne bringes til Virksomhed i hver af Døgnets fire og tyve Timer ved en eller anden Tilfældighed.

Paa Cora kan I stole, som paa Almanakken. Hendes Karakter vilde yde disse dybsindige Tænkere, der vide Besked om de fineste Bestanddele i den menneskelige Natur, den højeste Tilfredshed, — disse Moral-Remisere, der idet de omdanne Bevæggrunde og Liden-skaber til Formler, paa en Prif kunne forudsige, hvor-mange Gran af intellectuel Oxygen og Hydrogen

(Alt og Brint), der behøves for at frembringe en ædelmodig Indskydelse, eller et ubilligt Had. Naar visse Forhold eller Omstændigheder ere givne, saa kunne I til alle Tider være lige saa sikre paa hendes Opførsel — en forsigtig, forstandig, rolig Opførsel — som I ere det paa Svaret af en algebræisk Opgave.

Derksom Iet er en levende Paradox, saa er Cora et legemliggjort System.

„Førend jeg saaer Mr. Biron at see, kan jeg naturligtviis ikke have nogen Mening om hans bedaaende Fuldkommenheder. Naar jeg tænker paa, hvor delikat Adolfus handlede i denne Henseende, saa kan jeg ikke andet end synes, at det er meget besynderligt, at han ikke strax har talt til Fader om sine Pengeforhold.“

„Han har talt om Penge og Penge, atter og atter,“ raabte Iet halv gnavent, „og hver Gang har jeg sagt ham, at jeg betragtede dette Spørgsmaal med den højeste Foragt. Hvad har det at sige, om en Mand, der er saa begavet i alle Retninger som Laurence, er rig eller fattig?“

„Det har saameget at sige, at han skulde have Midler til at ernære en Kone. Jeg har forstaaet Dig saaledes, at Mr. Biron ikke har noget Embede, ingen Myndlinger og heller ingen privat Formue. Hvad mener han at leve af?“

De to Piger sadde sammen i Tusmørket og ventede den velærværdige Mr. Biron's Ankomst. En

munter Ild af Olivenbrænde og Fyrrefogler brændte i Kaminen og Levningerne fra Aftentheen stode endnu paa Bordet.

Førend Coras Komme holdt Bet af paa denne Tid af Aftenen at lukke Vinduerne op, og staaende i Vinduesfordybningen indenfor Balkonen at iagttage Aftenen, der sænkede sig ned over Bjergene, medens hun byggede Luftkasteller i Skyerne. — Cora brød sig ikke stort om Bjergene, naar hun havde betragtet dem eengang; — sandt at sige, brød Cora Conyng- ham sig ikke stort om Naturscener og Naturskønheder. Hun er altid vant til paa en Novembraften at sidde bag nedrullede Gardiner, Ilden blussende paa Arnen, og Theen serveret paa den bestemte Tid; — det er Noget, hun kan lide.

Dersom vi tænke os fyrrethve Aar frem i Tiden, saa kunne vi være visse paa, denne Aftens Marsdag at træffe Cora siddende foran Kaminilden — formodentlig et eller andet Sted i Dulsfords Præstegaard — med sin Theekop i den lille, buttede, med Ringe besatte Haand, og Fodderne anbragte paa en Skammel, akkurat saa højt, at Stillingen er rigtig magelig, medens Talen flyder fra hendes Læber, fuld af uforlignelig Hverdagsforstand, Indskrænkethed og Orthodogie.

„Det er altid den gamle Sang, man skal høre,“ udbryder Bet, der med utaalmodige Skridt vandrer omkring paa Gulvet og snart standser ved Bets Stol,

snart farer hen til Vinduet, naar hun hører, eller indbilder sig at høre Lyden af Hjul, der komme henad Bejen fra Marseille. — „Hvorfor skal en Mand just have nok til at ernære en Kone? — Kan en Kone ikke ernære sig selv? — Jeg mener dog, at jeg skulde finde Udveje til at erhverve Brødet, dersom jeg forblev ugift. — For det, som Papa for Exempel betaler Tante Gwendoline, kunde man sandelig faae en heel Deel mere, end blot Føden. — Er det da absolut nødvendigt, at jeg maa blive en død, hjælpeløs Byrde for den ulykkelige Mand, der ægter mig?“

(Fortfættets.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,

St. Fiolstræde 19, 2. Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Lavendelstræde Nr. 11 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Ten og halvfemtefindstyvende Aargang.

N°. 48.

Lørdagen, den 29de November 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Bogtrykkeriet Højbroplads 12.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen d. 4. Decbr. 1879 Eftermiddag Kl. 6 afholdes en Repræsentantsforsamling i Esterslægts-selskabets Gaard, Østergade Nr. 54, i hvilken der bliver at

1. foretage Valg af:

1 Revisor og

3 Repræsentanter til at foretage det aarlige Kasseeftersyn, og

2. tage Bestemmelse om, hvormeget der for Aaret 1880 maa anvendes til Laan, Pensioner og Gratificationer.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelses-selskab d. 18. Novbr. 1879.

C. N. Laurrup. D. F. Olsen. A. G. Reimann.

Rierrunggaard.

Det: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

13de Cap.

Solskin, Ald', Dug.

(Fort sat.)

„Ulykkelige? — Uden at have seet ham, er jeg overbeviist om, at Mr. Viron sikkert er en langt lykkeligere Mand, end han fortjener.“

„Sigesaa sikkert, som jeg er overbeviist om, at Du er en lille Gaas, Cora. Lad os holde op med at tale om Laurence Viron, førend jeg mister mit gode Humor. — Tal med ham; — det er Alt, hvad jeg forlanger. Tal med ham, hør hans Stemme, see hans Ansigt, og saa ville vi see, hvad der bliver af alle Dine Fordomme.“

„Naa — jeg meente, at vi skulde holde op med at tale om ham, Set?“

„Ja, det skulde vi ogsaa, min Kjære! — Vi ville indskrænke os til at tale om Ting, hvor der ikke kan opstaae Meningsforskjel mellem os. — Sagde

Du ikke, at Dollikin igjen havde havt sin flemme Tandpine?"

Jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Dollikin er et Dæggenavn, som Set har givet Coras Forlovede, og som ingen af dem i nogen Maade tager ilde op.

„Ja, i to Dage og to Nætter har han neppe havt en Times Ro; thi Du maa vide, at af Princip vil han ikke bruge Chlor.“

„Af Princip! Ad hvilke Omstødsveie er det blevet muligt, selv for Dollikin, at faae Principer anbragte, hvor Talen er om at bruge Chlor?“

„Jo, seer Du; en af hans Tanter døde under Anvendelsen af Chloroform, og Adolphus kan altsaa ikke være vis paa, om der ikke muligt kan være en Prædisposition i Familien.“

„Og om saa var?“

„Men, Set, dog!“

„Er Dollikin ikke et saa udmærket godt Menneske, saa lidet verdslig, saa forberedt til Himlen, at han ikke behøver at frygte for Døden? — Og enten det saa er Chlor, et Torbenveir, Podagra, eller de halvfjerdsfindsthye Aar hvad har saa naa r, og hvorledes at betyde for et rigtigt fromt Sind?“

„Vi forsøgte Opiumessents,“ svarede Cora, der aldrig indlader sig paa abstracte og spidsfindige Spørgsmaal, „Brændeviin med Champher og varmet Flannel; men Intet vilde hjælpe den Stakkel.“

„Staffels, staffels Dollikin! — Tag Dig iagt, kjære Cora; thi dersom Du bliver ved paa denne rørende Maade, saa faaer Du mig tilsidst til at græde.“

„Saa hjørte vi til Exeter, for at faae den daarlige Tand ud; men Mr. Pinsum sagde, at der var To til, som maatte ud, og dertil folte han ikke Mod.“

„Hvem? — Dollikin, eller Mr. Pinsum?“

„Abdolphus. — Du iudseer jo nok, at det var hans Pligt at tænke paa Andre. — Den følgende Dag var en Søndag, og det kunde jo umuligt gaae an for ham, at gaae paa Prædikestolen med en ophovnet Kind.“

„Ja, det kan jeg saa godt forstaae, og næste Gang jeg bærer mig ad som en Kryster, saa — saa skeer det af lutter Pligtfølelse. — Kjære Cora!“ vedblev hun efter et Minuts Pause, „nu, da jeg endelig har faaet Dig til mig, saa har jeg intet mere, at ønske i denne Verden. — Siig mig, Cora! er Syden ikke et Paradis?“

„Hvad sagde Du, Set?“

I det Minut, Set havde tiet stille, havde Cora begyndt at nikke.

„Overgaaer ikke i Virkeligheden Syden Alt, hvad Du nogenstunde kan have drømt om?“

„Jeg har aldrig drømt om Syden,“ var Coras Svar, „jeg drømmer saa sjældent.“

„Bjergene, Havet, Himlen selv synes dannede af

et ganske andet Stof end i England. — Man har her en større Baggrund for sin Lykkelighed. — Oh, vent blot, indtil Du faaer min Svara at see, — af, nu er den visjen — og Fyrreskovene og Palmerne.“

„Vi saae nogle nysselige Palmer i New forrige Aar,“ svarede Cora venligt. „Huster Du ikke? Det var den Eftermiddag Prinsessen var der; — hun havde en blaa Hat paa.“

„Jeg har ikke tilbragt en eneste ledig, eller tom Dag, siden vi forlode Avignon. — Hver Time, ja hvert Minut har shutes mig rigere paa Nydelse, end jeg troede det muligt, at de kunde indeholde.“

„Det maa have været en slem Historie for Dig, ikke at have havt Porter hos Dig; jeg kan ikke forstaae, hvorledes Du er kommen ud af det, med at sætte Dit Haar op alene.“

„Det er en god Øvelse for Fremtiden,“ raabte Set; — „det er ikke rimeligt, at jeg i de kommende Dage vil blive besværet med saadanne fine Damer, som Porter, og derfor er det ligesaa godt, at jeg strax lærer at bruge mine ti Fingre. — Ja, Himlen maa visseelig her være lavet af et andet Stof end det, der findes ved Bredderne af Gormoor. Jeg skulde mene, Cora! at det regner mere i Dulford, end noget andet Sted i Verden.“

„Vi have fyrrethve Regudage flere om Aaret, end de have i Greenwich, Adolphus har udregnet det Hele,“ svarede Cora med en vis Stolthed, og føjede

derpaa til, medens hun dreiede Ringene paa sine Fingre: „Naar Alt kommer til Alt, saa troer jeg næsten, at jeg holder meest af de regnfulde Dage. Man faaer udrettet mere paa saadan en Regndag.“

„Faaer udrettet mere! — og hvad? — Strikket mere — læst flere Romaner — spiiist og druffet mere? — Oh, naar jeg tænker paa de Vintre, jeg har henlevet i Dulsford!“ —

„Mig synes dog, at vi levede meget tilfredse sidste Vinter, Jet! Der var fem Fulebatter, Forberedelserne til Paasken og — — —“

„Ja, og den velærværdige Adolphus Meyers Besøg. Ja, det var identivisl gyldne Tider for Somme.“

„Gauske vist pleiede Adolphus at komme hver Dag; — og det gjorde ogsaa Mark Austen.“

Blodet foer op i Jets Kinder; — optagen som hun var af sin forsløine, uforstandige Kjærlighed til Laurence Biron, saa kunde hun dog aldrig høre unge Marks Navn nævne, uden at Samvittigheden slog hende med en vis Følelse af Anger.

„Tante Gwendoline og jeg bildte os virkelig ind, at Du og Mark gauske godt kunde lide hinanden; men da den stakkels Fyr kom tilbage fra sin Reise til Folkestone, og lignede mere et Spøgelse end et Menneske, saa kunde vi jo nok begribe, at Alt var forbi. — Ja, Du har da hørt, at han har bestaaet sin Examen glimrende?“

„Gjennem hvem skulde jeg høre Noget om Mark Austen, naar det ikke skeer ved Dig?“

„Naturligviis gjennem Mr. Biron. Du siger jo, at Lady Austen og Mr. Biron ere gode Venner.“

„Jeg troer ikke, at der hersker nogen overdreven Kjærlighed mellem Lady Austen og hendes Søn,“ bemærkede Jæt med lidt Forvirring. — „Mark Austen har saadan et forfærdeligt hidsigt Sind; husker Du ikke, hvor tilbøielig han var, endogsaa hos os, til at nyde Klammerie.“

„Enten han saa har et hidsigt Sind, eller ikke hidsigt Sind, saa kan Du være overbevist om, at Mark Austen vil bane sig en Vej i Verden. Adolphus siger, at han fik det høiest mulige Antal Points i Fysik, og hvad Mathematikken angaaer — — —.“

— — — „Jeg hører Hjulene!“ raabte Jæt, idet hun i et Par Spring foer tværs over Gulvet. „Hurtigt, Cora! hurtigt! — Bryd Dig aldrig om Stadser!“ — Cora var imidlertid rolig ifærd med at pynte sin lille Person foran et af Speilene. — „Derfom vi skynde os, kunne vi naae ned til Indfjørselen, inden de komme. — Overstyffe, Barn? — Hvad behøver Du Overstyffe til? — Her, tag dette Shawl! — jeg fryser aldrig. — Jeg — jeg. — — O, Cora! Cora! og derfom I nu slet ikke syntes om hinanden!“

Jæts Ansigt er heelt blegt af Spænding. — Hun flyver gjennem Korridoren og saa ned ad Hotellets Hovedtrappe i en saadan Fart, at Cora, der puster

ved flige uvante Anstrengelser, neppe kan følge hende; endelig, da de naae Indfjørselen til Hotellet, opdage de, at Lyden af Bognhjulene hidrøre fra et Landsbyfjoretøi, der sindigt rumler afsted med et Læs Landboere fra Byen Esterel.

„Saa kunne vi da faae Tid til at trække Veiret igjen,“ pustedede Cora.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Smed N. F. Jensen.

Smed P. S. Nielsen.

Slagter B. Feller

Thyra Alexandersen, Datter af Porcellainsmaler Alexandersen.

Selskabets Bogholderkontor,

St. Fiolstræde 19, 2. Sal,

aabent hver Søgnedag fra Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Lavendelstræde Nr. 11 i Stuen,

aabent hver Søgnedag fra Kl. 10 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Vennen.

Ten og halvfemtetesindstyvende Aargang.

N°. 49.

Tørdagen, den 6te December 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Bogtrykkeriet Højbroplads 12.

Tit: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

13de Cap.

Solskin, Ild, Dug.

(Fortsat.)

Tit greb hendes Haand og trak hende hen bag en tæt Hække af Appelsin=Citron og Oleander=Træer, der ganske skjulte den ene Side af Indtjørnselen. — „Her behøver Laurence slet ikke at see os, dersom vi ikke selv ville det, og Du bliver saaledes sat istand til, uden at blive forstyrret af Noget, at danne Dig Din første Mening om ham“.

Hele Indfjorslen til Paradis, medindbefattet et kort Stykke af Terrasserne paa begge Sider, er dækket af et Glastag. Statuer, der hver ere forsynede med en Lampe, og om hvis hvide Lemmer Efteraarsroserne slynge sig, ere grupperede rundt omkring; og høje blomstrende Ranker, Aloer og Eucalyptus voxe i Overflodighed i Ydergaarden.

Uagtet det er saa sildigt paa Aftenen, dvæle endnu adskillige af Hotellets Stanggjæster paa Scenen. Miss. Wylie, som sædvanligt ledsaget af sin Pige, sidder under en af Gaslamperne og blader i en guldbindet Novelle; -- den skotske Enke har indtaget sin Plads ligeoverfor med en Bunke daarligt indbundne Bøger ved sin Side, og lille Major Brett tripper frem og tilbage paa Trinnene med en vigtig, forventningsfuld Mine.

Igen høres Lyden af Vograslen, og denne Gang er det ganske vist, at den kommer fra Vejen til Marseille. Jet føler sig afvejlende hed og kold; hun aander kort og kister sin skjælvende Haand ind under Coras Arm for at støtte sig. Det næste Øjeblik rasler Omnibussen med sin skyhøje Opstabling af Bagage buldrende ned ad Gaden og drejer derpaa med et flot Sving ind i Hotellets Gaard.

Kudsken melder Ankomsten med et mægtigt Pidskesmæld, og ud af Huset styrter Hrr. Schmidt, Secretairen og et halvt Dusin Opvartere. Lille Major Brett med sin krabbeagtige Trippegang hummer sig

lidt til Siden og har aabenbart ikke ifinde for Øjeblikket at træde op som Medspillende i Komedien, men kun agere Tilskuer. Portneren aabner Omnibus=sen, og ud stiger et Fruentimmer med et Hverdags=ansigt, som det lader til lidt bange for, at Nogen skal see hendes Anfler; hun vexler et skjult Haandtryk med Karl, Hottellets smukke øverste Opvarter, og derpaa bliver der fra en eller flere Personer inde i Kjøretøiet rækket ud til hende Shawler, Poser, Kurve, Blomster og Lugteflasker, og endelig viser sig —
Mylady.

14de Cap.

Fifine.

„Mylady! — jeg byder Dem velkommen, Mylady!“ raaber Hr. Schmidt paa sit gebroffene Engelsk, idet han iler til for at tilbyde Lady Rusten sin Hjælp.

Set Conyngham bøier sig idrigt fremad, medens en Følelse, der ikke er langt fra at grændse til Rædsel, sammensnører hendes Hjærte.

„Bonsoir, Msr. le Propriétaire!“ begyndte Mylady med en skarp, skingrende Falskstemme og paa en Maade, som jeg vel ikke vil kalde udenlandsk, men dog kun halv — engelsk, medens hun gav et naadigt Bink med Haanden til den omstaaende Tjenerskare. —

„Ach Karl! mein Freund“ — paa affecteret Tydsk — „wie geht es? — Mr. Sekretair; Jeg kan vel stole paa, at mine Værelser — engagées par Monsieur le

Major — staae rede? — Bien! — Jeg kommer dog vel ikke til at vente paa Middagsmaden? — Meget vel! E pronto il pranzo?" med et Blik over Skulderen ind i Omnibusfen, „Laurence! vil De være saa god at see efter paa Bunden af Vognen? — Jeg savner en af mine Handsker; — og jeg troer De vil finde min Paraply i det bagerste Hjørne.

Laurence!

Set Conynghams Mod sank ned til Nulpunktet.

Efter et halvt Minuts utaalmodige Venten begyndte Mylady igjen i en gnaven Tone: „Hvorledes? kan De ikke finde Handsken? — Maa jeg bede Dem komme ud, saa skal jeg nok selv søge efter den. — De siger, at Ballance kan lede efter den? Nei, det kan hun slet ikke. — Ballance har begge Armene fulde.“

Herpaa kommer den velærværdige Laurence tilsyne, han seer forfærdelig bleg ud, eller idetmindste synes det Set saaledes; og der er en Forandring i hans hele Bæsen, som det vilde være vanskeligt at beskrive.

„Jeg tror umuligt, at Handsken kan være der,“ begynder han, — — — — . —

„Handsken er der,“ svarer Mylady vrangent.

Oh, denne Qvindes Stemme! — Hendes bydende Herskermine! — Set Conyngham kaster et hastigt Blik paa den forsamlede Gruppe af Tjenestefolk, og opdager et daarligt skjult Smil paa Alles Ansigter.

„Tag mit Overstykke!“ — Mr. Biron forsvinder

under Men efter Men af en gjennemsigtiig, strikket Skarlagensfky. — „Hold Fisine!“ En Klump sneehvid Uld bliver lagt paa Mr. Viron's Arme. „Sag vil selv lede!“

Men Hoteleieren, Sekretairen, Over-Kellneren og alle de Underordnede styrte nu til for at kæmpe for den Ære, at finde Mhyladys Handske.

Medens de ere saaledes i Aktivitet, staaer stakkels Biron indhyllet i sin Skarlagensfky med Mhyladys Skjodehund paa Armen, aldeles hjælpeløs; — han nøjes med utaalmodig at stampe paa Steenbroen, medens lille Major Brett tripper hen til Damen:

„Lady Austen! — tusinde Gange velkommen til Paradis; — Jeg haaber, at De har modtaget mine tvende sidste Telegrammer!“

„Naa — saa det er Lady Austen,“ hviskede Bet; „nu skal jeg aldrig mere undre mig over Marks mismodige Humeur!“

„Og det — er det Mr. Biron?“ svarede Cora. — „Men hvorfor kalder Lady Austen ham ved sit Fornavn?“

Bet svarer Intet.

„Msr. le Secretéire!“ — vedbliver Mhylady, medens hun, synlig med Forsæt, vender Ryggen til Laurence Biron, — „veed De Noget om, at min Søn skulde være i Esterel? — Efter Aftale skulde han træffe mig her; — ja, sandelig, han skulde have været her for

en Time siden med Eftermiddagstoget fra Mar= seille?"

Nei, Sekretairen har ikke havt den sjeldne Ære at modtage Myladays Søn; — men der kommer et Exprestog fra Paris Kloffen halvotte, — eller mulig= viis er Mr. Austen stegen af i et andet af Byens Hoteller.

„Han har nylig paa den hæderligste Maade be= staaet sin Examen, Major Brett! paa den allerhæder= ligste Maade! — Indisk Civil-Tjeneste. — Dei og Skovinspektør! — Mark bestod som den Første af halvfemsjindstyve! — Jeg telegraferede til ham for to Dage siden, at han skulde komme til mig her i Sy= den, førend han gaaer til Tydskland, hvor han skal fortsætte sine Studier et Aar eller to.“

Major Brett strømmer over af lykønskninger og gode Ønsker. — „Nutildags er Talentet Alt! Talentet er arveligt, kjære Mylady! — Alle vore virkelige Talenter have havt højtbegavede Mødre!“

Biron staar melankolsk, nedbøjet under sin Byrde, og fordøjer, som han bedst formaaer, de Tidender, som Lady Austen, vistnok med forsætlig Hast, har la= det komme ham for Øre.

Naar hun udbryder i Lovtaler over sin Søn, den unge Mark, saa need Mr. Biron altfor vel, at disse ere en skjult Krigserklæring mod ham selv. — Naar vil Bruddet skee aabenbart? — Hvormeget har hun faaet at vide, angaaende hans Forhold til Bet Co=

nygham? — Hvilke farlige Baaben kan hun i Djæbliffet have ihænde for at tage en dødelig Hævn over ham?

„Fifine, ma mie, ma moutonne“ siger Mylady, idet hun tager Hunden fra Biron's Arm, som om han kunde være en Lafaj; — „Vi ere trætte efter vor Rejse, n'est ce pas ma bibiche? og trænge til at faae vor Thee. — De kan ikke forestille Dem, Major! hvor det søde Dyr seer paa mig, naar den er træt og længes efter sin Eftermiddagsthee Kl. 5. — Ak, da jeg ved Omstændighedernes Magt har været nedt til at leve skilt fra min Søn — l'enfant chéri de mon coeur — saa har jeg lært at skatte denne stumme Skabnings Hengivenhed.

— „Laurence, jeg vil være Dem forbunden, hvis De vil passe paa, at Alt ved min Bagage er i Orden: Tjorten større Stykker, to Kuffer, der tilhører Vallance, og saa nogle Rejseklæder. — Ma mignonne mon amour! er den glad ved igjen at være kommen til sin egen kjære Frue?“

Og medens hun klapper Hunden, sladdrer, gesticulerer og kofetterer, tripper Mylady med den lille Major ved Siden op ad Trappen, som om hun kunde være en ung Pige. — Hr. Schmidt, Sekretairen, Opvarteren, og Myladys Pige slutte Troppen.

Biron seer efter hende for et Djæblik, som om han var uvis, enten han skulde blive, eller følge efter. — Endelig kaster han Shawlet paa den Bunke af

Bagage, der ligger ham nærmest, og skynder sig gennem en Sidedør ind i Hotellet.

De tvende Miss Connynghams dvæle endnu bestandig i deres Skjul.

„Saa kommer Mark altsaa til Esterel,“ bemærker Cora; „Tante Gwendoline havde Ret! — Tante Gwendoline sagde altid, at hun vidste, at staffels Mark vilde nok — — —.“

„Naa, hvad mener Du saa om Laurence?“ afbrød Bet hende hastigt; men hendes Stemme lød lidt forknøyt.

De tre sidste Minutters Virkelighed har udviklet den halve Glæde af hendes Drømme og bortfejret det Halve af Mr. Laurence Birons romantiske Glorie.

„Sag mener, at han synes ret godt vant til at bære Lady Austens Skjodehund,“ var Coras Svar.
(Fortsættes.)

Bekjendtgjorelse.

Selskabets Bogholderkontor,
St. Fiolstræde 19, 2. Sal,
aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,
Lavendelstræde Nr. 11 i Stuen,
aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Tidningen.

Ten og halvfemtesindstyvende Aargang.

N°. 50.

Torsdagen, den 13de December 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Bogtrykkeriet Højbroplads 12.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 18. Decbr. d. A. Eftermiddag Kl. 6 afholdes ifølge den under 4de ds. af Generalforsamlingen tagne Beslutning, i Efterslægtselskabets Gaard Nr. 54 paa Østergade en extraordinær Repræsentantforsamling for at tage endelig Beslutning om:

„Hvormeget der for Aaret 1880 maa anvendes“
„til Laan, Pensioner og Gratificationer.“

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen for det forenede Understøttelsesselskab den 5te Decbr. 1879.

D. F. Olsen, C. N. Laurup, A. C. Reimann.

Det: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

15de Cap.

En Kvindehaders Lidelser.

Affurat paa samme Tid sidder Myladys enfant chéri ved sit Middagsmaaltid i den gamle provençalske Byes simpleste Kro; — en anden Engelskmand — den melankolsk udseende Dr. Oldham, som vi sidst saae ved Mijs Wylics Side i Paradis — gjør ham Selskab.

Et pragtfuldt udstyret tydsk Hotel passer ikke for den unge Mark. Han har i mange Aar været vant til at bane sig sin Vej i Livet i Overensstemmelse med den Fattigdom som han frivilligt har paalagt sig, og skyer baade af Bane og Smag de fine Omgivelser i hvilke han er opvoget som Barn. Især ere de store Hotel-Saloner med deres forghldte Lister og store Speile ham forhadte ved de Grindringer, der kuytte sig til dem.

Det var i disse med Speile beklædte Saloner, at han, klædt i Floil og Kniplinger, med sine gule Krøller ned over Skuldrene var sin Moders Ledfager, saalænge han var i den maleriske Alder, da han, tilligemed den der daregjerende Fisine, fulgte med Mylady, og ved hendes Optræden var som en Tilgift, en smuk Blomsterbouquet, i det Maleri, som Lady Austen præfenterede for den beundrende Verdens Dine.

Det var i disse med Speile beklædte Saloner, at han, som en halvvoxen Knøs, der havde en levende Følelse af det Ydmygende i sin Stilling, var bleven nødt til at stifte Bekjendtskab med Mr. Laurence Byron, betragte ham som sin tilkommende Stedfader og lære at være høflig imod ham.

Seg gjentager det, et pragtfuld udstyret tydsk Hotel passer ikke for Mark. Hans Moders Telegram paalagde ham, naar han kom til Esterel, at søge hende i „Paradiset“; men han kan let gjætte sig til de uhyre Udgifter, som disse speilbeklædte Saloner med deres Stuccaturarbejder og Marmorstatuer, samt de luxuriøse Maaltider ville paaføre ham. — Naar han først har forskaffet sig lidt Oplysning om, hvad der kan have foranlediget denne uventede Opfordring, og naar han veed, paa hvilken Grund han staaer, efter saa mange Aars piinlige Adskillelse; da vil han muligviis atter boe under Tag med sin Moder; men indtil da —?

Indtil da, saa stiger Mark af og bestiller sin

Middagsmad i „den lille Sct. Josef“, en af disse løierlige franske Kroer, hvor de Rejsende kunne være visse paa at finde Flisegulv, grovt Dækketoi, en Bært, der tillige er Opvarter, hypperlig Mad og Hoflighed. — Naar ville Englænderne lære at rejse med Forstand? — Jo, naar de først begynde at flye de forgyldte Saloner, de Flojs Divaner, den glimrende Tjenerskare og den, trods al denne Pragt, ofte daarligere Koft. — naar de lærer at søge hjemlig Hygge i „de smaae St. Josefer“, som de kunne finde overalt i alle de Egne, som de berejse.

Den første halve Timestid under Maaltidet er Samtalen ikke synderlig livlig, — Dvindehaderen sidder i mørke Drømmerier — maaske over Miss Wylic, og de Farer, han nylig lykkelig er undsluppet. — Marks Sind er optaget af Speculationer over Fremtiden, Speculationer, blandt hvilke Muligheden for at træffe Set Conyngham indtager en fremragende Plads. — Da de imidlertid ere naaede til en læcker stegt Høne, begynder Doctor Oldham at tøe op. Ved Desertten og en Flaske god Burgunder bliver han snaksom; — Mark hører ligegyldig til, ligesom et Menneske kan lytte til en ringende Klokke, der maaske imorgen vil ringe over den Grav, i hvilken hans skjønneste Forhaabninger om menneskelig Lykke bliver stedet til Hvile for stedse.

„Jeg har tilbragt de to sidste Vintre i Algier og havde det overmaade vel der, Tingen var, at jeg

fandt et Hotel, hvor der ingen Damer boede." — Doktoren tog sine Brillen af og betragtede med et højtideligt Ansigt de flattede Frescomalerier paa den hvidtede Væg, der fremstillede Helgener og Martyrer. — „Denne Vinter meente Clarkson, at Climaet i Esterel vilde være gavnligt for mig, og siden Slutningen af October, har jeg i fire Uger levet et rædsomt Liv i Hotel Paradis. Kjender De Stedet?

„Jeg kan godt forestille mig det; alle Hoteller af dets Størrelse og med dets Priser ere eens.“

„For en Mand, der rejser med sin Familie og saaledes kan nyde Beskyttelse af dens Medlemmer, stiller Sagen sig maaske anderledes. Jeg staaer alene. — Hvorfor bygge Kapitalisterne ikke ogsaa Hoteller for ugifte og værgeløse Mænd? — Man fulgte i Paradis en affhyelig Sædvane; — hver Dag til Frokost, Middag og Aften var jeg belembret med en Dame paa min højre Side. — I de første Dage var min Naboerske en god, gammel, fransk Familienoder, som spiste sin Mad i Ro og holdt sin Mund og tillod mig at gjøre det Samme. — Denne agtværdige Dame forlod imidlertid Hotellet, og blev afløst.“ — en ufrivillig Gysen foer igjennem ham ved den blotte Tanke — „og blev afløst af et engelsk Fruentimmer med Hængekrokker, stor Værdom og Forstand, en latterlig, barnagtig Affekterthed, og som tilgavns forstod at bruge sin Mund og sine Talegaver.“

Den stakkels lille Qvindehader er for Alvor i en

højtidelig tragisk Stemning. Han tørrer Panden med sit Lommetørklæde, sætter Brillerne igjen paa Næsen, fylder sit Glas til Randen med Burgunder og vedbliver: „I Forsvningen opmuntrede jeg hende til at snakke væk i den taabelige Indbildning, at hun dog omsider maatte faae sig talt træt og mæt, og at Dundet i Løbet af nogle Dage vilde tage af; men, Sir! Dundet tog mere og mere til; — hun blev utaalelig Sir! — Hun tilbød mig at gennemsee sin Dagbog — — jeg, — jeg skulde gennemlæse Beretningen om en Kvindes tusinde Daarskaber! — Hun spurgte mig om jeg kunde affkrive Musik, om jeg ikke vilde agere Foreviser af et Boxkabinet, om jeg ikke vilde være med at organisere en Boldtklub, o. s. v. — Jeg skiftede Plads ved Bordet, det gjorde hun ogsaa; — jeg flyttede helt ned ved Døren; hun flyttede med. Naar Middagsbordet blev hævet, fulgte hun mig med et Læringspil i Haanden ind i Salonen; — jeg spillede for at slippe for Snakken; jeg snakkede for at slippe for Spillet.“ — Oh! Sir, mine Maaltider, mine Aftener, Nætterne med deres Dromme, kort sagt, min hele Tilværelse blev mig en Rødsel. Jeg troer ved min Salighed! at fjorten Dage til af dette Liv vilde have bragt mig til Selvmord.“

„Men De fattede omsider Mod til at flye Sirenen? spurgte Mark. —

„Ja! Jeg modtog igaar en Indbydelse til et Theleselskab med Musik, og saa pakkede jeg min Bad-

sæk og flygtede. Førend jeg forlod Paradiset, hørte jeg — det var da hende selv, der fortalte mig det — at man vilde see at faae indrettet en Dandscaften om Ugen, men at der var en stor Mangel paa Herrer. — Dersom man faaer opsporet mig her, saa er der intet andet for, end at jeg atter maa pakke Badsækken og flygte videre. Jeg har opsnuset en lille Kro for Rejsende paa den anden Side af Bordighera, hvor der aldrig kommer Damer, og jeg troer nok, at jeg kan være i Sikkerhed der.”

„Deres første Antydning burde virkelig bringes til Udførelse bemærkede Mark med et Smil; et Hotel for værgeløse Pebersvende vilde svare Regning alene som en Handelspekulation.“

„Naturligvis er der Folk, som sætte Priis paa Skjorteregimentet — stakkels, sygelige Væsener, der finde, at Sygdommens Plager formindskes ved idelig Pleje, Deeltagelse, Alhylen, Trøst og alt Sligt. Saaledes er der i Hotel Paradiis en af disse indbildte Syge; hvad er det nu, hun hedder? — Carruthers — Carrington — nu, der er det — Conyngham, — en Skrælling med en Datter, en smuk, lysshaaret Pige, der er ifærd med at kaste sig bort til den velærværdige Laurence Biron. Nu, Sir! denne Mr. Conyngham — — —.“

Doctoren fortæber sig nu i alle Slags Historier om den stotste Enke, om gode Bøger, nedslagne Djne Havresuppe osv. osv — Mark sidder med et flam-

mende Hjerte og lytter til i Taushed! endelig bemærker han rolig efter nogle Djebliffes Forløb: „Sag synes, at De nævnede Laurence Virons Navn? — Opholder Mr. Viron sig i Hotel Paradis?“

Sans Mine er tilbageholdende og hans Tone rolig, men han rejser sig dog fra Bordet og staaer med Ansigtet i Skygge og betragter Flammerne af Olivengrenene, der blusse og knitre i Raminen.

(Fortsettes.)

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Bogholderkontor,
St. Fiolstræde 19, 2. Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,
Ravendelstræde Nr. 11 i Stuen,
 aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

A d m i n i s t r a t i o n e n .

Borger-Hennen.

En og halvfemtesindstyvende Hærgang.

N°. 51.

Tordagen, den 20de December 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Bogtrykkeriet Højbroplads 12.

Tit: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

15de Cap.

En Kvindehaders Lidelser.

(Fortfat.)

En smuk, lyshaaret Pige, der er ifærd med at kaste sig bort til Laurence Biron — — —; nej, nei, der maa finde en Feiltagelse Sted; det kan ikke være hans Bet, der saaledes er kommen i Folkemunde. — Skjæbneu kan i sin bittreste Ironi ikke have føiet det saaledes, at Laurence Biron — den Mand, som i en anden Henseende har forgiftet hans hele Ungdomsliv

— nu skulde være hans lykkelige Rival ligeoverfor den Kvinde som han elsker.

„Den velærværdige Laurence Biron er Etablissementets første Hjerteknuser. De siger, at han er en Ven af Dem?“

„Tvertimod — jeg kjenner ham blot af Navn; jeg kjenner ham ikke personlig,“ svarede Mark.

Det er den pure Sandhed. Dersom den unge Mark tilfældigvis skulde møde Hs. Velærværdighed paa Gaden i Paris, London eller Florents, saa vilde det ikke falde ham ind at lette paa Hatten ad ham.

„De vil snart lære ham at kjende, idetmindste af Udseende, dersom De blot opholder Dem en føie Stund i Esterel. Den velærværdige Laurence Biron sætter ikke sit Lys under en Skjeppe. De vil naturligviis ligeledes snart faae Leilighed til at gjøre Dem bekendt med Miss Set Conynghams Indigheder.“

Mark drejer sig rundt med et Ryk og betragter med et rasende Blik den uskyldige, stakkels Doctor, der rolig piller sine Valnødder og suaffer væk, som Folk med et svagt Hoved undertiden pleie at gjøre det, naar de have faaet et Glas god Viin.

„Man kan see Parret sammen Morgen, Middag og Aften, uden at det nogensinde besværes af nogen Dydsvogter. Mr. Conyngham er altfor optagen af hans sentimentale Venfæber og hans indbildte Sygdom, til at han skulde passe paa sin Datter; — og, hvad det angaaer, saa er det ogsaa min Overbeviisning, at

hun, som de fleste af Nutidens Døttre, ret vel er istand til at passe sig selv."

"Er det deres Mening," afbrød Mark ham med neppe hørlig Stemme, at Mr. Biron og — — — Miss Conyngham — elske hinanden — ere forlovede — og skulle giftes?"

Doktor Oldham tøvede lidt og spurgte derpaa noget usikkert: „Ere alle Beboerne i Hotel Paradiis fremmede for Dem?"

"Fremmede? — Ja, naturligviis, aldeles fremmede," svarede han med et fortrædeligt Eftertryk.

"Saa kan jeg jo ganske rolig fortælle Dem, hvad jeg veed om denne Sag, angaaende Mr. Laurence Biron's Udsigter. De kan nok mærke, at jeg ikke lider Manden. Jeg har aldrig truffet paa et værre Stykke Præst, end han; men det kan nu være min personlige Smag. De unge Damer, de lide ham, og navnlig Miss Conyngham, kan jeg troe. — Han — ja han lider godt Tanken om Miss Conynghams fyrrethve Tusind Pund. Jeg mener, at dette er omtrent Sagerens Stilling."

Fyrrethve Tusind Pund!" gjentog Mark forbausset. — En hurtig umiddelbar Følelse udmalede for hans levende Fantasi det uheldige Spil af onde Anslag, i hvilket Bet havde spillet baade Heltindens og Offerets Rolle.

"En smuk rund Sum! Ikke sandt? — Ingen daarlig Priis for Mr. Laurence Biron at bringe op?

— Da jeg først hørte Tale om Tingen, troede jeg den ikke, ligesom jeg overhovedet af Princip ikke troede paa nogensthemmelst Fortælling i Hotel Paradis. — Nogle Arvinger paa nitten Aar pleie ikke at forelske sig op over Dreene i Eventyrere, der ikke eje en Hvid, hvadenten de høre til Sortfjelerne, eller ikke. Men jeg tog Feil; — Miss Bet Conyngham har virkelig viist sit Kjønns medfødte gjenstridige Forkeerthed."

Det er tydeligt, at paa dette Punkt af Fortællingen burde Mark have begyndt at spørge ud; men han talte ikke et Ord; han stod ubevægelig og stirrede med et aandstraværende Blik paa Ilden; han var i Sandhed moralsk bedøvet, men dog ikke til den Grad af Ufølsomhed, at han skulde være uimodtagelig for hyderligere Smerter.

„For fire eller fem Dage siden fik de bragt en Eftermiddagsudflugt istand til Tamaris, et berømt Maal for Muulæselstoure. Selskabet bestod af omtrent Halvparten af Hotellets Beboere, og jeg var iblandt dem. Jeg hader disse Massetoure, Sir! Jeg er nødt til om Vinteren at leve i Syden, at forlade London, min Livsgjerning og Alt, hvad der giver Livet noget Værd for mig. Dette er i og for sig bedrøveligt nok, uden at dertil endnu behøver at føies det, at Nydelsen af den skønne Natur fordarves for En — at selve Skovene og Bjergene profaneres ved flaae Udbrud af forstilt Enthusiasme, og Nærværelsen af Selskabskurve, Skitsebøger og Parasoller.

— Alligevel lod jeg mig forlede til at tage med; — naa, jeg lod mig overtale, som jeg lader mig overtale til alting i det store Hotel. Veiret var nydeligt, jeg havde et rigeligt Forraad af Cigarer i min Lomme, og da vi naaede Skoven, fandt jeg Lejlighed til at slippe bort fra Selskabet og kan saaledes ikke fortælle, hvorledes det ellers gik med Expeditionen. — To af Deltagerne traf jeg paa seent ud paa Aftenen i en affides Deel af Skoven, det var — Laurence Biron og Miss Set Conyngham.”

Igjen gjør han en lille Pause, og igjen forbliver Mark Rusten fulstændig taus. Doktor Oldham er, omendsfjønnet han er en Kvindehader, en ligesaa stor Nyhedskrømmer paa sin Viis, som Major Brett paa sin, og naftet hans Tilhører viser en kjendelig Mangel paa Interresse, vil han dog ikke gaae Glip af den Fornøjelse at fuldende den Mundsmag af Skandale, som han har begyndt paa.

„De vil maaske have lagt Mærke til, at jeg er i høi Grad nærsynet, og jeg var ikke meer end et Dusin Skridt fra Mr. Biron og hans Ledsfagerinde, da jeg blev min Stilling vaer. Ulykkeligviis var Underskoven just paa dette Sted temmelig tæt, saa at det lykkedes mig at trække mig ubemærket tilbage. — De spurgte mig før, om der existerede nogen nærmere Forbindelse imellem dem, jeg tøvede med at give Dem noget Svar; — hvad jeg saae, naftet jeg meget ønskede, Intet at have seet, var dette — — — — — ;

Miss Conyngham lagde sine Arme om Laurence Wrons Hals — og — — —

„Det er usandt! — saa usandt som — — —,“ afbrød Mark med et Ansigt, saa blegt som et Lagen.

„Usandt!“ raabte den lille Doktor, idet han foer forskraeffet op og gjorde nogle Skridt baglaengs henimod Doren.

„Sir! jeg maa bede Dem om Forladelse; svarede stakkels Mark; idet han husede paa sin Stilling, og folte det Taabelige i at opfaste sig til Sets Ridder „Jeg skylder Dem enhver mulig Usigt,“ foiede han til, „jeg var aldeles optagen af mine egne Tanker, og har knap lyttet til Deres Ord. Sandheden er, at jeg har rejst uafsladelig i ti Dogn, og at mit Hoved er noget fortunlet. Jeg vil forsøge, om ikke den friske Luft kan hjælpe lidt paa mine forvirrede Tanker.“

Han gik hurtigt gjennem „den lille Josefs“ af Tiden sværteede Porthvælving og skyndte sig gjennem Esterels snevre, krumme Gader. Udenfor et Par af de af Palmer overfskyggede Kaffeer nyde svaage Forsamlinger af Byens Borgere deres Aftenadspredelse ved en Cigar og et Glas Sultervand. Nogle Mulæfeldrivere, der vende seent tilbage fra Bjergene, fløjte med let og frit Hjerte en munter Vise, medens de drage ham forbi. Hele Verden, et uhykkeligt Bæsen midtaget, synes at være lykkelig og vel tilmode.

Mark Austen vandrer uden at agte paa Vejene

fremad, og befinder sig efter nogle faae Minutters Gang ligeoverfor det store Hotel Paradises Have, med dens forgyldte Bronzegeleandere og med Roser draperede Statuer, og Navnet oplyst af straalende Gasblus.

De venetianske Vinduer i Spisesalen ere ikke lukkede, og en Strøm af straalende Lys kastes ud i Hotellets Forgaard. Ikke en Tjener sees udenfor Bygningen. Endog den gamle Hans, Portneren, drømmer med Hovedet nedsinket paa Brystet i den mangeligste Krog af sit Lukas om „das grosse Vaterland“. — Mark træder i Skyggen af Hotellet forsigtig og lydøst hen til Vinduet og opdager — Set. Set, ikke ti Skridt fra ham, og uden at ane, hvis Dine i uhykkelig Saloufi i dette Djeblik hvile paa hende fra Mørket udenfor.

Hun er klædt i Hvidt — som Biron synes bedst om, med fine, naturlige, snehvide Blomster paa Haar og Bryst. Hendes Kinder blusse, hendes Ansigt straalere af Glæde. Mr. Biron, der har sin Plads ligeoverfor, bøjer sig just over mod hende og tiltaler hende:

„Den smukke Iyshaarede Pige, der har kastet sig selv bort til Laurence Biron“!

Da Mark hørte disse Ord let henkastede, saarede de ham dybt i hans Underste; — dom nu selv, hvilke hans Følelser maa være, ved at see Sandheden deraf bekræftet paa denne ugjendrivelige Maade. —

16de Kapitel.

Antonius og Kleopatra.

Et Hovedtøj fra Arles, Pudder, temmelig ukunstfærdigt benyttet, som skal skjule en rødstensfarvet Hud; en Fløjls Kjole med Slæb; en Skjødchund paa Armen, som Verdens Sminke og Armbaand, ikke formaae at give et ungdommeligt Udseende — — — — saadanne Bestanddele udgjøre det affstikkende Hele, som med en fornem Air kommer sejende ind i det store Hotel Paradis's Salon den første Aften efter Mr. Laurence Viron's Tilbagekomst fra Esterel.

(Fortsættes.)

Bekjendtgjorelse.

Selskabets Bogholderkontor,

St. Fiolstræde 19, 2. Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Lavendelstræde Nr. 11 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.

Borger-Tidningen.

Ten og halvfemtesindstyvende Hærgang.

N°. 52.

Torsdagen, den 27de December 1879.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Bogtrykkeriet Højbroplads 12.

Tet: Hendes Ansigt eller hendes Formue.

By Mrs. Edwardes.

(Oversat af Th. Olivarius.)

16de Cap.

Antonius og Kleopatra.

(Fortsat.)

„Mylady!“ gaaer det fra Mund til Mund; thi det er hendes første offentlige Indtræden. Lady Austen tilligemed Fifiue have spist privat til Middag i hendes egne Værelser. — Instinktmæssig vende Alles Blikke sig mod den Plads, som Tet Conyngham indtager.

Om end Situationen ikke opfattes ganske korrekt

i sine Enkeltheder, saa ere Anthydingerne dog tilstrækkelige for den skarptseende, til at gjætte sig til den dramatiske Interesse. — Biron's Egteskab med Lady Austen er en Begivenhed, paa hvilken man har spekuleret i flere Aar; — og Enhver har i de sidste fjorten Dage seet ham som Jets erklærede, ydmyge Slave.

„Er han bragt under Naget af hendes dejlige Dine eller af les beaux yeux de sa casette?“ — I disse og lignende Udtryk besvarer den lille Major Brett de Tusinde hvisskede Forespørgsler, der rettes til ham. — „Ah min kjære Frue! dette er et Fremtidsspørgsmaal; man kan umulig uddrage Moralen, før Fablen er tilende; vi kunne umulig dømme om Bevæggrunden, førend vi have læst det sidste Kapitel af Historien.“

Hvilke skjulte Smerter Jet end maatte føle i sit Bryst, saa holdt hun sig dog tappert.

„Jeg synes, at jeg burde have været lidt forberedt paa dette,“ bemærkede Jet, idet Mylady med en Mine som Lady Macbeth fejede forbi det Vindue i hvis Fordybning Jet, Cora og Laurence Biron stode, „Jeg er forberedt paa de fleste Ting, men, paa dette var jeg ikke forberedt. — Maa jeg spørge Dem, Mr. Biron, rejste Hovedstøjet fra Arles, direkte fra Avignon til Florents, eller har det været omhyggeligt gjemt i Deres Forvaring indtil iaften?“

„Vær ligesaa naadig, som De er mægtig,“ sva-

rede Biron; „jeg sagde Dem, hvis De erindrer det hiin Aften, da de var smuk ved Hjælp af Bynt, at dette Arles Hovedtøj var bestemt for — — — naa ja — for en Dame ud over den første pjanfede Ungdoms Alder.“

„Hvad Pjanfetheden angaaer, saa er jeg endnu ikke fuldstændig paa det Reene,“ sagde Set oudskabsfuldt.

„Der synes mig ved den hele Bygning at være en faretruende Mangel paa Holdning, et vist affælsdigt ravende Udseende. — Troer De ikke, at De burde være ved Haanden for det Tilfælde, at det Hele ramlede sammen?“

Her faldt Cora hende i Talen med denne plumpe Ligefremhed, der er karakteristisk for Folk af hendes Slags, denne Mangel paa Takt hos Folk uden Om-løb i Hovedet, der gjøre dem til Selskabets enfants terribles.

„Mark Musten og hans Moder ere hinanden saa liig, som to Mennesker kunne være det, Set! Da Mylady steg ud af Omnibussen, lagde jeg ikke Mærke dertil, men nu kan jeg gjenfjende Mark i hvert af hendes Træk.“

„Da Mylady steg ud af Omnibussen,“ gjentog Biron halv forstenet.

Han er overhovedet ingen Elsker af Børn, og mindst af enfants terrible. Han føler allerede, sjøndt han ikke har vexlet ret mange Ord med sin tilkom-

mende Svigcrinde, at han ikke holder overdrevent af hende. Der er noget i Coras rolige, sindige Maade at tale paa, noget i hendes runde, sorte uforanderlige Øjne, der paa eengang irriterer ham og sætter ham i Forlegenhed.

(Fortfættes.)

Bekjendtgjørelse.

Foreslaaede nye Medlemmer:

Grosferer H. B. Hagelberg.
 Bødkermester H. L. Lund.
 Skomager A. A. Clausen.

Selskabets Bogholderkontor, St. Fiolstræde 19, 2. Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor, Lavendelstræde Nr. 11 i Stuen,

aabent hver Søndag fra Kl. 10 til 11 Form.

Administrationen.
